

Андрю Фукуда

КАПААНЪТ

Трета книга от поредицата *ЛОВЪТ*

 Orange BOOKS

АНДРЮ ФУКУДА КАПАНЪТ

Превод: Надя Баева

chitanka.info

Писателят Андрю Фукуда ни поднася „Капанът“, експлозивният финал на трилогията „Ловът“ — идеално четиво за феновете на „Игрите на глада“.

След като едва успяват да се измъкнат живи от Мисията, Джийн и Сиси са изправени пред невъзможна задача — да оцелеят достатъчно дълго, за да спрат цял един свят, решен да ги унищожи. Във влака, отправил се към неизвестното, в който пътуват и оцелелите от Мисията момичета, Джийн, Сиси, Дейвид и Епап трябва да се държат заедно и да използват всичко, което имат на разположение, за да защитават себе си и единствената си надежда — лечението, което ще превърне кръвожадните създания наоколо им отново в хора. Сега, след като вече знаят как да обърнат посоката, в която действа вирусът, Джийн и Сиси имат един последен шанс да спасят онези, които обичат, и да създадат по-добър живот за себе си. Но в борбата им да го постигнат Джийн се сблъсква с Ашли Джун — неговата първа любов... и негов смъртен враг.

На Джим и Майк

*И нашите терзания невям ще може с време
да станат нам насъщни, тези режещи
огньове —*

тъй благи, както са сега сурови...

Джон Милтън,
„Изгубеният рай“^[1]

1

Влакът пристига в средата на деня.

Слънцето, кацнало високо в небето, пърли пустинята до ослепяващо бяло. Само тъмната движеща се сянка на влака очерня тази обгорена пустош. Влакът забавя темпо, колоната вагони тракат, сякаш са брънки на влачена метална верига. Никой от пътниците — а те са много и до един напрегнати, с изпънати гърбове и разширени от уплаха очи — не издава и звук.

Миниатюрна черна точка описва кръгове върху синьото небе. Ястреб, който се вижда с любопитство в кършещата се сянка на влака под него. Ястребът изграчва изненадано, когато изведнъж обектът му на интерес потъва в един отвор в земята. Изчезва също като змия, която бързо се е шмугнала в дупка. Няма го, като че изобщо не е бил там.

На около петнайсет километра разстояние, от другата страна на група ниски хълмове, е разположена гигантска безформена сграда, обхващаща територия колкото между няколко градски пресечки. Стои на мястото си, потънала в тишина също като надгробен камък, и почти напълно е обградена от защитен насип. Висок и тесен обелиск се издига от самия център на постройката. Остъкленият му връх блести ярко под слънцето, като че е запалена свещ. Иначе обелискът, както и цялата сграда, има цвета на пустинята. Нищо не помръдва вътре или около съоръжението. Не и по това време на деня.

Ястребът наблюдава въпросната сграда със стоманен немигащ взор. После, след едно рязко изграчване, размахва криле и отлита.

[1] Милтън, Джон. Изгубеният рай. Прев. от англ. Александър Шурбанов. София, „Захари Стоянов“, 2008, с. 109. — Бел.ред. ↑

2

Потъваме в тунела. Отворът му зее широко като болна уста, която лакомо ни поглъща цели. Светът ни, изтъкан от ослепителна белота и кобалтовосиньо небе, само в рамките на едно примигване е заменен от непрогледна чернота. Горещ повей, влажен като език, нахлува между отвесните пръчки на представляващия клетка вагон, вмъква се под дрехите ни и разрошва косите ни, обгръща стиснатите ни юмруци и приклекналите ни треперещи тела.

Под нас хвърчат искри от скърцащите колела на влака. Политаме като един върху пода от метална мрежа. От струпаните ни тела струи страх на талази. Нечия малка лепкава от уплаха ръка стиска моята.

— Не Двореца, не Двореца, не... — мънка тя. Едно от помалките момичета е.

Вчера, след като двамата със Сиси се възстановихме от преобразяването (ужасяващата треска си отиде и разнебитените ни тела се съвзеха), споделихме с момичетата какви са подозренията ни за посоката. Че не се движим към Цивилизацията, идиличния град, за който им бяха разказвали старейшините в Мисията, с изпълнени с милиони хора улици, стадиони, театри, паркове, ресторанти, училища, кафенета и увеселителни паркове.

А към Двореца. Там, където господства Владетеля. Където се говори, че единствените човеци са онези, държани в плен в катакомбите като скотове в кошарите им. Индивидуалните им съдби са подвластни на прищевките и ненаситния апетит на Владетеля.

За няколко минути влакът пътува през тунела, преди да спре. Никой не помръдва, като че самото движение би предизвикало следващата поредица от нежелани събития.

— Всички да останат по местата си — прошепва Сиси до мен. — Бъдете много тихи и неподвижни. — През трите дни и ноци, които прекарахме в тракация влак, изложени на вятър и слънце, движението бе наш постоянен спътник. Тази неподвижност и чернота са свят,

превърнал се твърде внезапно и рязко в противоположност на досегашната картина.

От вратата на вагона се разнася остро изщракване. И за пръв път от дни тя започва да се отваря лека-полека. Най-близо стоящите момичета изпищяват и отскачат от отвора.

Но аз се втурвам към вратата и се вкопчвам в една от пръчките на решетката. Накланям се назад, забил пети в земята, и се мъча да спра отварянето. Усещам, че до мен има и някой друг, който също дърпа вратата назад. Сиси е. В продължение на дни безрезултатно се мъчехме да я отворим. Ала сега в този тъмен тунел едничката ни цел е да я затворим. И отново усилията ни са безполезни. Въпреки че сме напругнали мускули до предела, вратата продължава да се отваря и накрая щраква на крайна позиция. В тъмнината чувам подобни щраквания по цялата дължина на влака. Вратата на всеки вагон е отворена и блокирана в това положение.

Залива ни вълна от смразяващ страх. Никой не помръдва.

— Сега какво? — прозвучава в мрака нечий треперещ глас.

— Никой да не мърда! — крясва Сиси достатъчно силно, че да бъде чута по дължината на влака. — Всички да останат, където са. — Чувствам как кичури от косата ѝ се отгъркват в ръката ми. Върти глава във всички посоки в опит да долови нещо с поглед, каквото и да е. Но не виждаме нищо. Със същия успех бихме могли да висим окачени над черна бездна. И по тази причина Сиси ни предупреждава да не слизаме. Бихме могли да се озовем на стръмен склон или дори в истинска пропаст.

Внезапно от локомотива избухва силно съскане и разтриса всички ни. Тунелът се изпълва с люта миризма на пара и дим, които проникват през решетките на вагоните подобно на мокри сажди.

И после — само тишина.

Сгушваме се по-плътно един до друг в очакване на звук, който никой от нас не желае да чуе.

— Дейвид — продумва Сиси. — Хвърли една от консервите с храна.

Той го прави. В тъмнината чуваме как се приземява с дрънчене върху някакъв вид повърхност. Отскача два пъти, преди да се изгъркаля и да спре.

— Всички да останат във влака! — крещи Сиси. — Двамата с Джийн ще отидем да проучим. — После скача през отвора върху тъмния под на тунела. Следвам я. Земята е покрита с камъчета, които хрущят под краката ни. Очите ми започват да свикват с тъмнината и когато поглеждам назад към влака, успявам да зърна момичетата. Бялото на очите им проблесва леко, докато се надяват да им съобщим успокояващи новини. Но ние нямаме какво да им предложим.

— Виждате ли нещо? — шепне Епап. — Сиси?

— Изчакай.

Но той не я послушва. Скача от вагона и изтропва върху чакъла, когато се приземява. Приближава ни с ръце, протегнати напред.

— Можем да направим само едно, Сиси. Да тръгнем обратно натам, откъдето дойдохме. Всички до един. Ще следваме релсите обратно навън.

Но Сиси клати глава.

— Входът на тунела сигурно се е затворил след нас. В противен случай би прониквала някаква светлина, бихме имали по-голяма видимост. — Права е. Няма дори далечна точка светлина.

Епап заговаря, а гласът му потреперва от страх.

— Няма значение. Трябва да предприемем нещо. Във всеки един момент здрачниците може да...

Изведнъж над главите ни проехтява металически звук. Всички подскочат на местата си. Няколко момичета изпищяват.

И после ни облива светлина.

3

Светлината струи от огромна стъклена шахта, която се издига от пода до тавана в близост до последния вагон. Оглеждам по-внимателно: меката светлина се излъчва не толкова от самата шахта, колкото от стъкления асансьор, сега спускащ се в шахтата. Подобно на падаща завеса от светлина, асансьорът озарява каменните стени на тесния тунел. Повдигнатият перон, който има вид сякаш е издялан от същия тип камък, се простира само от едната страна на влака и ние със Сиси и Епап се изкатерваме върху него. Спираме и се обръщаме при шума от нечии стъпки, тичащи към нас. Принадлежат на Дейвид и той улавя ръката на Сиси.

Стъкленият асансьор достига най-ниската си точка. За един миг светлината вътре трепка. И после вратите се отварят.

Никой не помръдва. Внезапно въздухът е изпълнен с пукане като статичния шум от училищните високоговорители.

— *Внимание. Всеки пътник от влака трябва да влезе в асансьора. Имате една минута.*

Оглушително силният глас — механичен и роботизиран — кънти из тунела, а думите ехтят по цялата му дължина.

Дейвид се обръща към Сиси.

— Какво ще се случи след една минута? — пита, а гласът му трепери. — Какво става, Сиси?

Тя не отговаря, а само върти глава във всички посоки и очите ѝ оглеждат трескаво стените. Напряга се. Присвива очи и насочва поглед обратно към асансьора.

Зад решетките на влаковите вагони очите на момичетата са широко разтворени и излъчват страх и паника. Изведнъж те започват да се подготвят да слязат от вагоните, в началото само отделни фигури, а после се изсипват като море от тела.

— *Петдесет секунди.*

Сиси сграбчва ръката на Дейвид.

— Насам — казва към Епап и мен. — Хайде, побързайте. — Затичваме се към асансьора, който искри, осветен в бяло.

Момичетата се препъват по покрития със ситни камъчета под на тунела. Заради своята припряност и лотосовите си крака падат и се строполяват една върху друга. Плачат, а страхът им вече доближава до върхната си точка.

— Към асансьора! — крещя им и размахвам ръце настойчиво. — Всички да побързат. — Епап се откъсва от нас, изтичва до ръба на перона и започва да тегли няколко момичета. Но те са прекалено много, а времето е твърде кратко. Хващам го за ръката и се мъча да го избутам към асансьора. Той се дърпа.

— Няма време, Епап! — виквам му.

— *Четирийсет секунди!*

Епап стяга челюст. Вдига още едно момиче и ме оставя да го поведе след себе си. Момичетата на перона дават всичко от себе си да тичат възможно най-бързо, но лотосовите им стъпала са с твърде ограничени възможности. Сиси, Епап, Дейвид и аз сме първите, достигнали асансьора.

— *Трийсет секунди.*

За един кратък миг можем единствено да се взираме във вътрешността му. Сърцата ни се свиват. Съвсем малък е, достатъчен да побере най-много петима, ако се притиснат плътно. Никога не е предвиждано, че ще се наложи да транспортира цяло село момичета. Натъпкваме се вътре. Няма нищо. Нито бутон, нито контролен пулт, нито някакъв вид ключ. Стените представляват гладки стъклени повърхности, непрекъсвани от нищо. Бързо оглеждам отвън. Същата работа: никакви бутони.

— *Двайсет секунди.*

Челото на Сиси е набраздено съсредоточено. После се изглажда, решението е взето.

— Има място за още един! — виква. — Вие всички останете тук, веднага се връщам! — И в следващия миг тя затичва и изчезва в мрака.

— Не, Сиси! — крещя. — Няма време.

Най-неочаквано едно момиче изниква с препъване от тъмнината. Каси е, онази с луничките, която изпъкна като лидер сред другите. Епап ѝ крещи и настоява да побърза. Тя се хвърля с глава напред в

асансьора, а устата ѝ е изкривена в беззвучен писък. И това е всичко. Няма повече място. Плътно сме притиснати.

— *Десет секунди.*

— Сиси! — надавам крясък. — Сиси, връщай се тук!

Няма отговор. Не се вижда никъде. Вече и други момичета вървят слепешката към осветения участък, падат, препъват се, крещят. И в този момент забелязвам Сиси. На перона е. Навела се е и се мъчи да помогне на още момичета да се изкатерят. Но в паниката си те се вкопчват в нея и я стискат; макар че им крещи, отказват да я пуснат. Пет, шест или седем от тях са сграбчили краката и ръцете ѝ и Сиси не може да се измъкне. В беда е.

— *Пет секунди.*

Изтичвам навън за Сиси, като събарям няколко от момичетата по път. Зад мен Епап крещи на Дейвид и му нарежда да стои мирен. Аз хващам рамото на Сиси и дърпам назад. Но прекалено много момичета са се вкопчили в нея.

Поредица от електронни извънпявания се чува от вратите на далечната стена. Дори на мястото, на което се намираме — в другия край на перона, — звукът е пронизителен. Каквото и да предстои оттук нататък, вече започва. В този момент. За част от секундата момичетата, стискащи Сиси, разхлабват хватката си, обърнали глави към звука. Аз бързо хващам Сиси под мишниците и я дърпам назад. Усещам как я освобождавам от пръстите им и двамата се строполяваме на земята.

В другия край на перона металните врати се отварят рязко. С плашеща скорост отвътре се изсипват черни сенки. Проблесват зъби и лъщят нокти. Влажни, обезумели и копнеещи очи. Движат се с бързи, почти невидими движения. Момичетата най-близо до вратите са убити дори преди да изпищят. Всичко, което чувам в мрака, е звучното плискане на течност по стените. От отворените врати се изнизват още сенки и се плъзгат по стените и пода. После започва крещенето.

Сега Сиси е тази, която ме тегли за гърба на тениската. Преди да съм успял да накарам краката си да действат, тя вече ме търти към асансьора. Крясъците зад гърбовете ни се изострят и усилват, но на нас ни е ясно, че не бива да се обръщаме, за да погледнем. Докато тичаме, заобикаляме групички момичета, които се щурат, изпаднали в паника, а израженията на лицата им са замръзнали на ярката светлина от асансьора.

— Сиси! Джийн! — крещи Епап. — *Затваря се!* — Стои на прага на асансьора и е подпрял с гръб едната плъзгаща се врата, а с ръце и крака буца другата. Но битката му е обречена. Ръцете му се огъват под натиска на затварящите се врати. Вътре Дейвид трескаво издирва контролен панел, за който аз вече знам, че не съществува.

Писъците достигат оглушителна сила. С ясното съзнание, че не бива да го правя, хвърлям поглед назад. В конуса светлина виждам момичета да се изсипват от вагоните, вече напълно обезумели от паника, препъват се и падат. Няколко са замръзнали на място и стоят приклепнали в ъглите на вагоните с ръце, плътно обвити една около друга, и кокалчета на пръстите, побелели от стискането на решетките.

На метри от асансьора Сиси се хвърля първа напред, плъзва се между затварящите се врати и се озовава в кабината. Аз я следвам секунда по-късно, като удрям брадичката и ожулвам гърба си, докато се вмъквам под Епап през смаляващата се пролука. Епап крещи от болка, не може да се освободи; свит е твърде плътно в ембрионална поза, глезените му почти се притискат към главата. Сиси вече е скочила от пода и обгръща с ръце краката му, докато аз го сграбчвам за раменете. Кимаме бързо един към друг, а после се хвърляме назад. Епап влетява вътре с глезени и китки, усукани под странни ъгли.

Вратите на асансьора се затварят.

Отвън момичетата се блъскат в шахтата като птици в прозорци. Удрят с длани по стъклото в паническо стакато. Лицата им, отчаяно молещи, са разкривени от силното притискане.

— Трябва да направим нещо — проплаква Дейвид. — Не бива просто да ги оставим.

Но ние мълчим. Защото няма нищо, което можем да сторим. Не съществува начин да отворим вратите, няма как да сместим повече хора, дори да успеехме някак. Още момичета се притискат към стъклото от двете страни на асансьора, а после ни заобикалят отвсякъде. Каси пъха пръсти в пролуката между затворените врати и се мъчи да ги помести. Не си правим труда да я спрем. Скоро сама се отказва. Полага длани върху стъклото, клати глава и плаче тихичко. Към външната повърхност се притискат още тела и смазват онези, които вече са там.

И после асансьорът потегля. Движи се бавно нагоре в шахтата.

Надига се вопъл на паника.

Епап прегръща Каси през раменете.

— Не можеш да направиш нищо за тях. Опити се... — Гласът му секва.

Виждам здрачниците. За моя изненада, въпреки всеобщата кървава баня и суматохата в тунела, те са само няколко на брой. Очаквах да са повече. Лицата им са опръскани с кръв, погледите им са обезумели заради настъпването на този неочакван кулинарен празник. Ако се съди по безличните им униформи, тези здрачници са само служители от нисък ранг, изпратени да работят дневна смяна, и явно са дошли да разтоварят влака. А сега ще има да разказват за случилото се с векове. Но за тях още не е свършило. Още не. Прикривайки очи заради светлината, струяща от асансьора, те се нахвърлят върху момичетата, притиснати към асансьорната шахта.

— Не гледай, Дейвид — нарежда му Сиси и той изпълнява, като заравя глава в сгъвката на лакътя ѝ. Зловещо думкане разтриса асансьора и провъзгласява пристигането на здрачниците. Около нас изригват писъци, вой и молби, като че достатъчно силни да пропускат стъклото. Дейвид запушва уши с треперещи и бледи ръце.

Асансьорът се издига. Външната страна на шахтата е оплискана с кръв, сякаш е опразнено съдържанието на няколко кофи. Без значение колко високо се изкачваме, кръвта ни следва, а крясъците изпълват ушите ни. Епап притиска треперещите рамене на Каси.

Докато не настъпва тишина. Струи кръв плискат нагоре, все едно някой размахва четка с боя. Навсякъде под нас, на перона и във вагоните, се е развихрила ужасяваща вакханалия. Асансьорът пълзи нагоре и светлината милостиво се оттегля от потресаващата гледка долу. Касапницата потъва в тъмнина.

Един здрачник се хвърля към асансьора, бледото му тяло се плъосва от външната страна на стъклената шахта и оставя лепкава следа. Очите му, само на сантиметри от лицето ми, ни оглеждат хладнокръвно. После хватката му отслабва заради хлъзгавата кръв и здрачникът се плъзга надолу.

Вперваме погледи нагоре и се молим за изход. Черният таван приближава все повече. И когато вече ни изглежда, че ще се блъснем в него, той изведнъж се отмества встрани и разкрива още по-непрогледна тъмнина. Асансьорът нахлува в нея. Погълнати сме от пълен мрак.

4

В продължение на пет минути не се случва нищо. Достатъчно време, че въздухът в плътно затворената кабина да започне да не достига. И да ни сграбчи клаустрофобия.

— Какво следва? — проплаква Каси. — Какво да правим?

Никой не отговаря.

После започваме да се движим. Настрани. Мудно тътрене, което постепенно набира скорост. Явно сме върху някакъв вид релси, но в тъмното е трудно да се каже. Отново спираме, после пак потегляме, но този път в различна посока. Асансьорът се накланя и завива, а постоянната смяна на посоката и скоростта ни дезориентират. След няколко минути внезапно спираме.

Чакаме със затаен дъх.

Обгръща ни изгаряща светлина. Затваряме рязко очи, а после почти мигом ги отваряме отново, отчаяно копнеещи да видим какво ни чака. Асансьорът стои в центъра на затворено пространство, просторно като зала. Около нас обикалят релси, които се пресичат и оформят осморки.

Издаден в паника, Дейвид започва да ритат вратата.

— Недей — произнася кротко Сиси и полага ръка на рамото му. — Не помага.

Чакаме пет минути. Дишаме плитко в опит да запазим намаляващия въздух.

— Сиси — промърморва Дейвид. — Не мога да дишам.

— Опитай се да запазиш спокойствие — отговаря му тя. — Има достатъчно въздух за всички ни. — Отмята назад мократа му от пот коса.

— Ще умрем тук вътре — казва той.

— Не, няма. Сиси е права — намесвам се. — Просто трябва да бъдем спокойни. Целта на светлината е да изтребва здрачници, а не хора. Ако някой здрачник беше успял да се вмъкне в асансьора, досега да е мъртъв.

Дейвид утихва, а изражението му е умислено.

— Можем да си позволим да имаме някаква надежда — казвам.
— Нямахте да я има цялата тази светлина, която да избие здрачните, ако в края на това пътуване не ни очакват хора.

Дейвид полага длани върху вратите на асансьора.

— Колко дълго, докато потеглим отново?

— Ще се случи всеки миг...

Светлината угасва. Внезапно отново сме потопени в мрак. Асансьорът пак се раздвижва. Изведнъж тъмнината е прорязана от тънка вертикална линия светлина, която постепенно се разширява до цял сноп, колкото повече приближаваме. Най-накрая се озоваваме точно отпред и потъваме в нея, заслепени от яркостта ѝ, която кара цялата кабина да сияе. Серия от няколко електронни сигнала ни карат да подскочим. Неочаквано вратите на асансьора се отварят. И също така бързо започват да се затварят.

— Побързайте! — настоява Сиси и избутва всички ни през ярко осветения отвор. Изсипваме се от асансьора и падаме на земята.

Първо долавяме миризмата. Воня на немити коси, потни мишници и канализация. Осветявани сме от флуоресцентните лампи по тавана.

Вратите на асансьора се затварят с прещракване зад гърбовете ни.

От ярката светлина пред нас изплуват кокалести и ъгловати силуети. Гласовете са на млади мъже.

— Петима са!

— Няма начин. Не и пет. Просто няма начин...

— Сам ги преброй.

— Никога не сме имали повече от трима наведнъж.

— Няма логика.

Тръгвам с препъване по посока на гласовете и силуетите.

— Погледнете го този — прозвучава от мрака млад момчешки глас. — Доста е стар, не мислите ли? Трябва да е поне на двайсет. Определено античен.

Примигвам в опит да фокусирам очите си. Успявам да зърна лица, млади и все още незрели, с подигравателни изражения.

— Къде сме? — питам.

— Къде сме? — имитира ме някой с груб и хаплив тон. Групата момчета започват да се отдалечават.

— Почакайте — заговаря Епап.

Те го пренебрегват и продължават да вървят по коридора.

Епап сграбчва намиращия се най-близо за рамото.

— Къде сме?

Момчето поглежда студено Епап и после размахва драматично ръка около себе си. По устните му пробягва усмивка, но очите му остават ледени.

— Това е Цивилизацията! Където всичките ти скъпоценни мечти се сбъдват! — Усмивката прераства в подигравателна гримаса, когато се обръща към другите момчета, стоящи наблизко. — Все същото питат. Това Цивилизацията ли е? Без изключение.

Момчетата избухват в грубиянски презрителен смях.

— Братко? — произнася Каси.

Мигом смехът спира. Едно от по-високите момчета пристъпва напред. Само кости и остри ъгли е. Скулите му са силно изпъкнали.

— Ти ли си? — пита тя. — Матю, това наистина ли си ти?

Устните му затреперват.

— Каси? — Произнася името дрезгаво и с усилие, сякаш отдавна отвикнал от него.

Другите момчета се отдръпват. Правят го бързо, все едно знаят какво следва, и искат да се дистанцират.

Каси пристъпва колебливо към Матю. Очите ѝ трепкат в орбитите и проблясват.

— Сега си толкова висок. — Протяга ръка нагоре и понечва да докосне лицето му, но после я отдръпва. — И кльоцав. Колко време мина? Откакто... беше пратен тук?

— Една година. — После додава с кротък и тъжен тон. — Три месеца и двайсет и три дни.

— Къде е Тими?

Той бързо свежда поглед.

Устните ѝ потреперват, а очите ѝ се пълнят със сълзи.

Матю потърква ръка.

— Ела с мен. Ще ти намеря дрехи, в които да се преоблечеш. — Поглежда към нас. Може би е заради промяната на светлината, но изражението му се е смекчило. — Доведи и приятелите си.

5

Намираме се в свят на метал и ярко осветление. С тесни коридори със схлупени тавани, по които да се движим. Всеки коридор, по който минаваме, е същият като предишния: метал и светлина, метал и светлина. От двете ни страни в стените има издълбани ниши: разположени в три реда, те са подредени абсолютно успоредно една на друга, а разстоянието помежду им е измерено с математическа прецизност. Всяка има размера на голям ковчег.

Но другите хора са онези, които не можем да спрем да зяпаме.

Тътрят се наоколо безцелно или се събират на малки групички от по трима или четирима. Всички са млади и предимно момчета. Бледи, мършави, измъчени, повечето втренчили се безизразно в стените. Примигват, като ги отминаваме и се взират, но в погледите им не се чете нито враждебност, нито топло гостоприемство. Просто бегло любопитство, граничецо с безразличие, като че пристигането на новодошли е ежедневие. От време навреме Каси ахва изненадано, а лицето ѝ пребледнява, щом зърва още някое познато от миналото лице. Но никой не показва, че разпознава нея. Само бързо отклоняват поглед.

Матю ни отвежда до края на един коридор. В една ниша има купчини дрехи. Също така безлични като носените от всички, невзрачни и кафяви, плесенявали. Бързо намъквам един кат и приближавам към Матю, докато момичетата се обличат.

— Името ми е Джийн.

Той ме оглежда с присвити очи.

Соча към момчетата.

— Това са Епап и...

— Без имена — срязва ме.

— Какво?

— Тук нямаме имена.

— Но ти се казваш Матю.

Той клати глава.

— Това е... отпреди. — Стисва устни. — Чуй, тук просто не използваме имена.

— Защо не? Вие всички...

— Всички изчезваме. Внезапно и неминуемо. Така че няма смисъл да си даваме имена. Няма причина да градим отношения. — Обръща ми гръб и поема в друга посока.

Аз го хващам за лакътя. Спирам го без грубост, но настоятелно. Намръщва се, но не дръпва ръката си.

— Използват ви за храна, нали? — произнасям, припомняйки си казаното ми от Кругман за това място. — На случаен принцип, никога не сте наясно кога може да ви отведат.

Матю не казва нищо, но кима леко.

— Кажи ми как — шепна. — Как ви отвеждат?

В началото се колебае. Заговаря едва когато момичетата се присъединяват към нас и Каси застава съвсем близо до него. Произнася думите механично, със съвсем леко потреперване на гласа.

Горе-долу веднъж седмично (поне те мислят, че е седмица; нямат начин да отмерват изминаването на деня и нощта в тези подземни катакомби) зазвучава аларма. Обяснява ни, че имат около минута да се покатерят в нишите по стените. Само по един човек в ниша. После се спуска стъклена преграда и ги запечатва вътре. Това е добре. Защото преградата те защитава. Осветлението угасва — единствено и само в този случай — и тъмнината е необятна и ужасяваща. И после те идват в катакомбите да зяпат хепърите. Владетеля и свитата му. Крачат напред-назад по коридорите, взират се и наблюдават, треперят, а от устите им се лее слюнка. Неизбежно Владетеля посочва определен хепър. Ако си ти, брой се за мъртъв. Защото в рамките на следващия час твоята ниша ще потъне навътре в стената и после ще отпътува посредством някаква система за транспорт. Леглото ти внезапно се е превърнало в ковчег.

— Закъде отпътува? — пита Дейвид.

Устните на Матю се разтеглят в тъжна и плашеща усмивка.

— За кухнята.

— Със сигурност ли го знаете?

Усмивката му изчезва.

— Не. Някои смятат, че се озоваваш в личните покои на Владетеля. Но никой никога не се е върнал да потвърди, така че всичко

са само догадки. — Плюе на земята. — Празни и ненужни догадки. Защото във всички случаи си мъртъв.

Каси заговаря с пресекващ и напрегнат глас.

— Момичетата заминават първи, нали, Матю? — Хвърля поглед по коридора. — Защото момичетата са най-апетитните хапки. Затова са толкова малко на брой тук. Ние биваме избирани първи.

Матю остава смълчан за кратко.

— Не е задължително — заговаря, но в тона му липсва убеденост. — Владетеля обича да раздалечава момичетата във времето. Пази ги за специални случаи. Може и да не ви избере за известно време — обяснява, като през цялото време стои с поглед, забит в краката си.

Мълчим около минута.

— Просто се постарайте — заговаря отново Матю — да се пъхнете в една от тези ниши, когато сирената зазвучи. На мига. С каквото и да се занимавате в момента, оставете го. Стъклената преграда ще се спусне след шейсет секунди, без значение дали сте готови или не. Ако не го направите, ще останете блокирани в коридора. Напълно незащитени и уязвими. И когато те се появят...

— Какво се случва? — пита Каси.

Матю се поколебава.

— В този момент ние, останалите, се притискаме към стената, затваряме плътно очи и притискаме ръце към ушите си.

Устремяваме погледи по ярко осветения коридор и към редиците впадени ниши от двете му страни. От няколко от тях висят ръце и крака.

— И тази сирена... — подхващам аз. — Каза, че се задейства веднъж седмично.

Той кима.

— Приблизително. Вие сте късметлии. Включи се вчера, така че сте в безопасност за още няколко дни.

Дейвид присяда в една от нишите, а по лицето му не е останала и капчица цвят.

— Никога няма да свърши, нали? — произнася тихо. По лицето му пробягва гняв. — Трябваше да послушаме Джийн. Трябваше да се насочим на изток, когато имахме възможност. Връщането ни в Мисията беше наивна и глупава постъпка. И какво постигнахме с

това? Без друго цялото село беше заличено от лицето на земята. Не направихме нищо. Дори момичетата, които се спасиха заедно с нас във влака, сега са мъртви. Спасихме Каси. И какво от това? Изгубихме Джейкъб и вероятно Бен, за да спасим едно момиче?

— Дейвид! — обажда се Сиси. — Спри.

— Не, това е самата истина — отвръща той, а в очите му блестят сълзи. — Нямахте да сме тук, ако бяхме послушали Джийн. И шестимата щяхме да сме свободни и да пътуваме на изток. Нямахте да се окажем блокирани тук. Нямахте да седим, като че сме храна, готова да им бъде сервирана. — Устните му затреперват и когато затваря очи, по бузата му се стича сълза.

Сиси сядва до него и опира длани в раменете му. Не казва нищо. Защото Дейвид е прав и тя го знае.

— Съжалявам — продумва той. — Не трябваше да говоря така.

— Ще намерим път навън оттук — обещава му Сиси. Приближава лице към неговото. — Хей, горе главата. Ние сме бойци, нали помниш? Ще намерим спасение от това място.

Той не отговаря, а само се вира в стоманения под.

Поглеждам към Матю.

— Тук си повече от година. Кажете ми кои са слабите моменти. Можем да намерим начин да избягаме.

Матю отваря уста да каже нещо, но се спира. Лицето му се изкривява от неопределими емоции.

— Бихме ли могли да се върнем по обратния път до влака? — питам. — Надолу с асансьора и обратно до перона? Не сега, разбира се, а по-късно, когато гарата е празна. — В главата ми се заформя идея. — После може всички да се качим на него, да задействаме пулта за управление и да го подкараме. Да се махнем от тук.

— Това може и да се получи — намесва се Епап, а ентузиазмът му расте. — Обратно към Мисията. Там ще сме в безопасност. Здрачниците ще бъдат унищожени от слънцето дни преди да стигнат до там. После можем да се запътим на изток. Да, това наистина може да се получи. — Поглежда развълнувано към Матю. — Възможно ли е?

Матю само отвръща на взора му и остава безмълвен. И после започва да се смее пронизително, а тялото му се тресе, сякаш никога не е чувал нещо по-смешно. При звука на смеха му по гърба ми полазват

тръпки. Все още смеейки се, той се отдалечава и ни оставя загледани
смаяно след него. За да стигнем до осъзнаването на истината.

От тук няма спасение.

6

През следващите няколко часа сме оставени да проучваме мястото сами. Но се сблъскваме с все същата тъжна монотонност: силно осветени тесни коридори, блестящи ярко заради отразяващите повърхности на стените и тавана. Хлътналите, леко засенчени ниши са единственото, предлагащо промяна в това ослепяващо еднообразие. Момчетата из катакомбите с техните празни и унили погледи се взират мрачно в нас, но когато очите ни се срещнат, рязко отместват взор встрани. Не отговарят на въпросите ни и пренебрегват поздравите ни.

Откриваме две големи пространства — и двете приблизително с размерите на лекционни зали — в двата противоположни края на катакомбите. Едното пространство е трапезарията, макар че названието е твърде помпозно за него. Всъщност е малко нещо повече от място за хранене на животни. От единия до другия край се простират улеи, пълни с каша, наподобяваща помия. Момчетата (и тук-там по някое момиче) се струпват в помещението и се хранят бързо, като загребват храната с шепи и я тъпчат в устите си. Друг улей е пълен с вода и всички отиват първо до него. Водата е възсолена и хладка, с лек метален привкус. Други момчета — които ни хвърлят кратки погледи на бегло любопитство — влизат и излизат, като прекарват в трапезарията най-много минута. Осъзнавам, че това е начинът, по който се хранят — само колкото да потушат пристъпите на глад.

Колкото и да ми става противно от осъзнатото, нищо не подготвя стомаха ми за онова, което ни чака в другото голямо помещение. Подушваме го далече преди да сме го достигнали. Това е общата тоалетна, но отново името е твърде гръмко. В действителност представлява отворена помийна шахта с отпадъчни води. Стоим на прага и никой не смее да влезе.

Малко момче се показва навън и демонстрира едва забележима изненада, че ни вижда.

— Недейте да уринирате или да се изхождате никъде другаде, освен на това място. Нямаме много правила, но това е един от малкото железни закони. Вършете си работата тук и никъде другаде. — Отминава ни, като вдига панталоните си.

В крайна сметка ще се наложи да влезем и да понесем смрадта и гледката вътре. Но не веднага. Тръгваме си, а вонята ни следва по празния коридор. Вече надалече, където миризмата е по-слаба (никога не изчезва напълно), се струпваме пред една ниша.

— Лоша работа — заключва Дейвид. — Какво ще правим, Сиси?

Сиси не отговаря. Оглежда горния ръб на нишата и пъхва пръст в малък жлеб.

— Напипвам стъкло. Това е мястото, откъдето се спуска стъклената преграда. — След миг се покатерва в самата ниша и започва да блъска по задната стена. Прозвучава глухо ехо. Прехапва долната си устна, дълбоко умислена.

— Какво има? — пита Епап.

— Зад тази стена има празно пространство. Нали помните какво ни каза Матю? Там отзад има цяла система за транспортиране. Вероятно мрежа от релси, по които тези ниши се придвижват в различни посоки. — Излиза обратно навън с помръкнало изражение. — Усещането е все едно си в ковчег.

Облягаме се на стената, предпочели да седим на пода вместо в нишите. Макар да се намираме в катакомбите само от около час, вече чувствам как клаустрофобията ме души в хватката си. Ярката светлина е неумолима, вонята е нетърпима, а атмосферата е мрачна и потискаща. В някакъв момент ще ни се наложи да ядем от помията в улеите и да използваме тоалетната. Ще влезем в рутината на всички останали тук. В крайна сметка алармата ще прозвучи и ние ще се присъединим към побърканата надпревара в издирване на празна ниша. Ще делим с тях същото ужасно съществуване, състоящо се от повтарящи се, неразличими един от друг цикли, докато неизбежно някой ден, заключени в нишата си, ще бъдем транспортирани. До кухнята им, до покоите на Владетеля, до устата му и после ще преминем през храносмилателната му система.

Нежелана мисъл изниква в главата ми и ме изненадва: животът в Мисията, управлявана от Кругман и неговите предшественици,

сравнен с това тук, вече не изглежда чак толкова скандализиращ. Потръпвам при заключението.

Изпълва ме решимост. Поглеждам към Сиси, Дейвид и Епап.

— Ще се измъкнем от тук.

— Как? — пита Дейвид.

— Не знам. Но знам едно нещо: ще се спасим или ще умрем в опит да го постигнем. Защото няма да... да похабя живота си в това ужасно място. — Полагам длан върху тази на Дейвид и я потупвам енергично. — Обещавам ти, Дейвид. Няма да се превърнем в едни от тези хора тук. Защото тяхното съществуване... всъщност не е никакъв живот. Дори не е оцеляване. Просто е... — Клатя глава. — Не е за мен. Не е за нас. Струва ми се, говоря от името на всички ни: предпочитам да съм мъртъв утре, отколкото жив след година, но тук.

Помръкналите в рамките на последния един час очи на Сиси проблясват. Полагам другата си ръка върху нейната и я стискам здраво.

— Матю каза, че сирената се е задействала вчера. Това ни дава шест дни да намерим изход от тук. Шест дни. Това е много време. И ще оползотворим до минута това време да изучаваме всяка пукнатина и всяко ъгълче тук. Ще вкараме в употреба цялата си находчивост, умения и ум. Ще намерим път за навън.

— Но Матю каза... — подхваща Дейвид.

— Матю не е като нас. Матю не е оцелял в масовия лов на хепъри и не се е измъкнал от орди, наброяващи хиляди. Ние го направихме. Матю не е преживял пътуване по река Неде и не е летял надолу по водопада. Ние го направихме. Матю не се е измъкнал от глутницата здрачници в планината, нито е преживял масовата касапница на гарата долу. — Стискам ръката на Сиси още по-силно и сграбчвам тази на Дейвид. — Но ние го направихме. Заедно сме невероятни. Внушителна сила сме. Вярвам го с цялото си сърце. У нас четиримата като група има нещо. Здрачниците — хиляди от тях, цели армии от тях, дори армади от тях — никога не успяха да ни победят. В купола, по бреговете на реката, в планината. Нито веднъж. Стъпкахме ги абсолютно всеки път.

Епап кима до мен.

— Джийн е прав. Няма да оставим нищо неогледано тук. И ще се държим заедно през следващите шест дни. Нека не се разделяме нито за миг.

На лицето на Дейвид се прокрадва лека усмивка.

— Добре.

— Тогава да се захващаме — настоявам. — Да започнем да оглеждаме и изучаваме цялото съоръжение. Да разговаряме с хора. Защото имам усещането, че шестте дни ще отлетят...

И в този миг съм прекъснат.

От звука на сирената.

Няколко секунди стоим замръзнали по местата си. Не сме единствените; всички около нас са удивени. После започва търчането. Отминават ни тела, блъскат се едни в други. Дейвид е повален на земята.

Сграбчвам малко момче, което притичва покрай мен.

— Какво става? — извиквам, а гласът ми едва се чува заради оглушителната сирена.

Той дърпа ръката си.

— Ти как мислиш? — крясва.

— Сирената се е включила вчера! Имаме още шест дни!

Но той не отговаря, а продължава да тича по коридора, като върти глава трескаво в издирване на свободна ниша.

Изкатервам се в най-близката. В дъното ѝ е приклекло ужасено на вид момче. Стъписващо ме ритва злобно по главата.

— Какво ти става по дяволите?

— Махай се! — крещи.

— Има достатъчно място за двама и дори за трима!

— Само по един човек в ниша. В противен случай тя автоматично отпътува. А сега се махай!

Чувствам как нечия ръка ме издърпва навън. Епап е.

— Хайде, ако е прав, трябва да действаме. Всеки от нас трябва да си намери празна ниша. — Втрещва се в Каси и в нейните лотосови крака. — Ти заеми тази! — виква и я насочва към празна ниша на долния ред. — Не допускай никой да те извади от нея — поръчва ѝ, докато тя се пъха вътре. Ритай и удрай, ако се наложи.

Тя кима бързо и се притиска към задната стена.

И после ние четиримата се затичваме по коридора. Във всички посоки летят тела, ръгат се, блъскат се и ругаят. Повече от ясно е, че сирената е хванала всички неподготвени и не на позиции.

Письци и крясъци. Момчетата се сражават ожесточено за празни ниши. Лее се кръв и пропукват строшени носове, очи биват

посинявани. Ние отминаваме цялото това боричкане с ясното съзнание, че не бива да губим време. Периодически изпреварваме по някое момиче с треперещи устни и лице, обляно в сълзи, едва пристъпящо на деформираните си крачета.

Секундите летят — десет, двайсет, трийсет. Все по-малко и по-малко хора тичат по коридорите. Предимно по-малки момчета, избутани встрани или дори измъкнати от нишите от по-големите и по-силни; очите им се стрелкат в различни посоки с все по-нарастваща паника. Пред нас едно плещесто момче измъква кльоцавко момиче от ниша и я отпраща с жесток ритник в гръдния кош. Тя дори не се опитва да си върне нишата, а поема по коридора в издирване на незаето пространство, доколкото бързо ѝ позволяват недоразвитите ходила. Хвърля се в една ниша и секунда по-късно дребничко момче е изритано навън. То побягва, превито на две от болка, като се бори да не заплаче.

Завиваме и затичваме по нов коридор. Ето. Празна ниша на горния ред. Сграбчваме Дейвид и му нареждаме да влезе. Когато той започва да протестира — а го прави яростно — Епап го стиска за тила, изръмжава му нещо, а после го натиква безцеремонно далече навътре. И после отново побягваме, като се мъчим да открием друго незаето място. Хвърлям поглед назад и виждам, че Дейвид е показал глава от отвора, а лицето му е олицетворение на страха.

До този момент коридорът вече се е опразнил от изостанали да се приберат. Само тримата сме. Колкото пъти погледна, минавайки покрай някоя ниша, пред мен се изпречва навъсено ужасено лице, а ръцете и краката са в готовност да спрат всякакви опити за избутване от там.

Светлините започват да мигат бързо. Светкат и угасват; после още по-бързо, светкат и угасват. Спираме, а паниката вече започва да ни блокира. Осветлението пулсира като побъркано в пълен синхрон с блъскащите като бесни сърца.

— Всички са заети! — крещи Епап, а по лицето му се лее пот. — Няма къде да се скрием.

Трябва да се насочим към място с по-малко хора, са думите, оформили се в съзнанието ми, но преди да ги изрека гласно, вече съм сграбчил Сиси и Епап и ги влача грубо след себе си. Обратно към мястото, откъдето дойдохме. Обратно към вонята на отходна шахта.

Те не оспорват решението ми, а влизат в моето темпо. Поемаме в бесен спринт, тласкани от паника. Завиваме и се втурваме по друг коридор, като налагаме на краката си да се движат по-бързо. Миризмата на канал се усилва.

— Вие гледайте наляво! — нареждам на Сиси и Епап, без да забавям крачка. — Аз ще следя вдясно.

Почти мигом виждам празна ниша. Епап е по-близо до мен, сграбчвам го за раменете и преди да е успял да реагира, запращам го вътре. Започва да протестира шумно и после се блъска в металната стена на нишата.

Не спирам, а продължавам да спринтирам още по-бързо, със Сиси до мен, като никой от двамата ни не си прави труда да погледне назад. Вече сме прекалено далече — Епап няма друг избор, освен да остане.

И тогава, точно в мига, когато достигахме до края на един коридор и тръгваме по друг, сирената спира да вие. Тихо е. Чувам единствено бученето на кръвта в ушите си и учестеното блъскане на сърцето си.

От нишите изведнъж зазвучават поредица от силни електронни бипкания. От горния край на всяка започва да се спуска стъклена преграда. Нишите са на път да бъдат запечатани.

— Хайде! — виква Сиси и ме дърпа за ръцете.

Стъклените прегради продължават да се спускат вбесяващо бавно.

В следващия миг Сиси ме стиска за шията и ме избутва в една ниша на долния ред. Празна е. Но аз се спирам, преди да съм се строполил вътре. Завъртам се и падам на пода по гръб, а после я прехвърлям над мен. Тя влетява в нишата с изненадан вик. Протяга ръце навън и ме стиска за китката.

— Влизай! — крясва ми.

— Не! — отвърщам аз и се мъча да се изтръгна. Но хватката ѝ е здрава като стоманен капан. — Само по един човек в ниша!

— Няма значение! Влизай!

Ритам я по ръката достатъчно силно, че да строша китката ѝ. Чувам как изплаква от болка; после хватката ѝ отслабва точно колкото ми е нужно. Падам назад заради неочакваното освобождаване и се търкувам по коридора. Блъскам с гръб спускащата се стъклена стена на срещуположната ниша.

Извъртам се. Може би секунда преди да е станало твърде късно, се хвърлям под снижаващата се преграда. Идва успявам да плъзна тяло през стесняващия се отвор, преди да се окажа напълно запечатан вътре. Претъркулвам се в очакване на ритник или юмрук. Но чудо на чудесата, нишата е празна. Вече блокиран вътре, повдигам учестено гърди заради умората, а дъхът ми замъглява стъклото. Като че притежаващи собствена воля, ръцете и краката ми заблъскват по стените и гърба на нишата, издавайки глух метален тътен, а адреналинът още бушува в тялото ми. Таванът е надвиснал над самата ми глава също като капака на ковчег. Прекалено близо, прекалено притискащ, прекалено задушаваш.

Сиси се вижда в мен през коридора, обърнала глава на една страна и диша тежко. Повдига ръка и залепва длан на стъклото така плътно, че тя побелява. Аз правя същото. За миг очите ни са приковани едни към други. *Успяхме, успяхме.*

А после осветлението угасва и всичко става тъмно и черно.

8

Те пристигат един час по-късно — сиви фантоми, които се носят в морето от тъмнина. От фенерчетата им заструява живачна светлина и им дава оптимална възможност да виждат. Малко над десетина на брой здрачници спират пред всяка ниша, осветяват с фенерчето си намиращия се вътре и после продължават напред.

— *Обърни се.*

— *Нека видим лицето ти.*

Когато достигат нишата на Сиси и хвърлят поглед вътре, веднага се оживяват. По силуетите им отгатвам внезапния прилив на енергия, нескритото вълнение. Дори през стъклото успявам да дочуя как пукат шиите им. Ако се съди по тържествените им униформи с богата декорация, тези мъже трябва да са от най-висшия ешелон в двореца.

После се завъртат и приближават към моята ниша. Лицата им представляват сфери от болезнена бледност.

— *Обърни се.*

— *Нека видим лицето ти.*

Почукват настоятелно с нокти по стъклото. Чук-чук-чук. Неохотно вдигам глава към тях.

Взират се в мен, без да обелват и дума, а в очите им проблесва разпознаване. Знам кой съм за тях: хепърското момче, което изживя целия си живот в редиците им, който замазваше очите им, като нагло се преструваше на един от тях в продължение на почти две десетилетия. Същият онзи, който се измъкна под носовете им по време на Лова на хепъри.

Едно лице изплува от мрака и едва ли не се притиска към стъклото. На Владетеля е. По-дребен и по-крехък е от внимателно изградения му имидж за пред обществото. От ъгълчетата на устата му се стича слюнка и оформя две идентични вадичики по брадичката, преди лепкавата слуз да полети към пода. Езикът му се показва и облизва тънката му долна устна.

Различавам очертанията на друго лице. На мъж е. Виждал съм го преди. Всъщност не много отдавна, но не мога да си спомня къде. Висок и плещест е, с огромни рамене, напълно различен от останалите наблюдаващи с техните прекомерно големи униформи и тънки като вейки ръце. Устремил е настойчиво очи към мен иззад кръглите си очила без рамки.

Владетеля шепне на свитата си. Секунда по-късно се понасят като един. Става ясно, че не проявяват интерес да оглеждат повече ниши. Открили са онова, което търсят.

Взирам се в другата страна на коридора, като се мъча да зърна Сиси. Не виждам нищо.

— Сиси! Чуваш ли ме? — Притискам ухо към стъклото. Долавям заглушения далечен отговор, но не успявам да разчлена и дума. Креця отново, но отговорът ѝ е все така приглушен. Накрая и двамата се отказваме и потъваме всеки в собствената си изолираност.

Три минути по-късно подскачам и удрям глава в тавана на нишата. Припомням си мъжа с широките рамене. Бях се натъкнал на него в Института за хепъри по време на галавечерята само преди няколко седмици в навечерието на Лова на хепъри. Мъжът ме притисна в иначе празната тоалетна в Института. Задава ми въпроси за лова, направи някои странни предположения относно него, а аз го пренебрегнах, решил, че е един от папараците. Но после той ми каза — помня точните му думи — нещо озадачаващо в мига, преди да напусне помещението. Нещата не са каквито изглеждат.

Обзема ме страх докато лежа сгъшен в този метален ковчег дълбоко в недрата на земята. Какво прави тук този мъж? Кой е?

Нещата не са каквито изглеждат.

И изведнъж в съзнанието ми изниква нещо друго, което той изрече, докато излизаше от тоалетната — думи, произнесени с почти насмешливо нехайство, които обаче сега кънтяха в стените на металната ниша. Тайнствени слова относно Ашли Джун.

Трябва да внимаваш. Тя не е тази, за която я смяташ.

9

АШЛИ ДЖУН

Ашли Джун плякосва из селото цялата нощ. През първия час беше пълнен екстаз. Вилнеене по улици, пълни с хепъри, лов до насита редом със стотици други здрачници. Хепърите — почти до един момичета — се мъчеха да избягат, но походката на всички им беше странно тровава и неграциозна. Здрачниците ги подбираха като нарциси по полето. Някои от хепърските момичета, също толкова безполезно, се опитаха да се скрият под легла или в гардероби. Бяха поглъщани в самото си скривалище, наред експлозия от трески. В продължение на часове скърцането на челюсти и тракането на зъби огласяваха нощта. След това, когато вече нямаше хепъри, които да бъдат изядени, здрачниците се захванаха да облизват петната кръв останали по стени, дървени подове и покрити с камъни пътеки.

Прекараха езици по всяка повърхност в селото, също като ненаситна глутница вълци, облизващи кокала до чисто.

И все пак нощта не мина без своите разочарования. Голям брой хепъри се изплъзнаха от ноктите им и избягаха с влак. Поне няколко десетки здрачници се спуснаха след влака беглец, натъпкаха се през началото на моста с форма на гърло на бутилка и успяха да се вкопчат във вагоните, представляващи клетки. По-умните направиха обратен завой и се върнаха обратно право в селото на хепърите. Бяха наясно, че влакът набира скорост, а хепърите при всички случаи бяха напълно недосегаеми зад непробиваемите стоманени решетки. В селото имаше още хепъри, готови да бъдат заловени.

След като здрачниците най-сетне се заситиха, облизаха окървавените си устни и увиснаха с главите надолу от улични лампи и стрехи. Или се втурнаха към крепостната стена, поглъщайки уиски от бутилките, открити в трапезарията, където тесните шлицове на прозорците послужиха като почти идеални, едва ли не направени по поръчка, стойки за спане за някои от тях. Взираха се в нощното небе, а претърпаните им с храна подуте тела потръпваха от наслада.

Знаеха със сигурност, че без значение колко години съществуване лежаха пред тях, тази нощ бяха достигнали своя апогей. Нищо и никога не можеше да надмине това. Може би именно по тази причина бяха така небрежни — вече не ги очакваше по-знаменателно събитие. Препълнени и заситени, потънаха в дълбок и непробуден сън, напълно забравили, че са навън и с лице на изток.

Но Ашли Джун не спа. Преследваха я спомени за сблъсъка с Джийн. Беше се надявала да го срещне в планините, но в моменти на пълна откровеност пред себе си го смяташе за мъртъв. Жертва на ноктите и зъбите на ловец или може би на дълбините на река Неде. И все пак, ето че той се появи, застанал на сред празния селски площад. Като по взаимна уговорка, все едно пристигнал на среднощна среща.

Тя почувства два вида емоции. По-натрапчива беше потребността да го защити, да го предпази и прегърне. Доближи го бавно и как само ѝ се искаше да закрепси с пълно гърло. Беше очаквала появата му да накара чувствата ѝ към него да отслабнат и избледнеят. Но те я разтресоха също така дълбоко, както винаги преди, разпростряха се в цялото ѝ тяло.

Изпита и нещо друго обаче. Желаше да го разкъса. Да вкуси плътта му върху езика си, да я изпълни топлината от кръвта му, тялото му да бъде разчленено и усвоено, за да се слее с нейното, мускулите и костите му да се претопят в нейните заедно с очите, косата му и всяка негова молекула и атом. Да усети как той се просмуква в нея, докато преминава през организма ѝ и поема към смъртта посредством цялото ѝ съществуване.

Безспорното противоречие в тези две емоции я завладя и я накара да се закове на място. Докато не беше пронизана от трето чувство, което потуши всичко останало. Ревност. Забеляза момичето, стоящо до Джийн и твърде ясно долови близостта и естествената връзка помежду им. У Ашли Джун забушува ярост и я накара да се хвърли в акция. Беше открила мишена и тя не беше Джийн.

Ашли Джун засмука от кръвта на момичето. Принадлежаща на девственица, гореща и чиста, тя се лееше в гърлото на Ашли Джун също като лава. За един кратък отрязък от време забрави за Джийн. Но само за няколко секунди. Друг ловец се намеси, хвърлил око на Джийн. Ашли Джун изпита потребност да го предпази и бързо се зае

с натрапницата. Но после Джийн беше изчезнал. Тя го подгони докато той се носеше по поляната по посока на гарата. Тичаше не за да го залови, а за да го защити. Изпревари общата маса, препречи пътя на много от ловците и ги повали на земята. Само че те бяха твърде много и скоро я надвиха.

И все пак Джийн се измъкна. Зърна го приклепнал в един от вагоните, докато разстоянието помежду им се увеличаваше все повече. И после влакът премина по моста и набра скорост. Но нямаше значение. Впери поглед в чезнещите в гънките на планината релси. Те щяха да я отведат до него. Отново щеше да го открие.

Решителността ѝ вдъхваше енергия и правеше съня невъзможен. Докато всички други — след като всеки хепър беше разкъсан, всяко петънце кръв облизано и всяка кост разтрошена и погълната — се бяха отдали на необезпокояван от нищо отдих, тя бродеше по улиците, из постройките и край крепостната стена. Нощта принадлежеше само на нея. Тя беше самотно бяло петънце, движещо се под балдахин, осеян с безброй звезди.

Звезди. Помнеше нощта (оттогава не беше минало толкова много време, а колко отдавна ѝ се струваше), когато тя беше тази, чиято ръка държеше той, кожата на дланта му докосваше нейната. Лежаха (толкова странно изкълчване на тялото от сегашна гледна точка) на покрива на Института да хепъри под онези прекрасни блестящи точки, незасягани от яркостта на луната. Приглушените звуци от гала вечерта под тях се носеха напълно безобидно нагоре в нощта. Джийн ѝ шепнеше и от устните му се откъсна странен смях, докато тя чешеше китката си.

Джийн беше небрежен в това отношение, по-малко дисциплиниран от нея. А дали причината не беше, че хепърската природа за него беше по-присъща, притежаваше вродена сила, която не можеше да бъде потъпкана въпреки старателните и целенасочени усилия? При всички случаи обаче тя беше тази, която се поддаде първа и този факт още я изненадваше.

Не спря да обикаля селото пред остатъка от нощта. Движеше се безцелно, но в някакъв момент долови аромат. Само лек повей, но той я накара да замръзне на място.

Миришеше на Джийн.

Не съвсем. Макар мирисът да беше толкова далечен, мигом разбра, че съществува една идея разлика. По същия начин, по който мирисът на членовете на едно семейство е много сходен, с едва забележими нюанси. Като между братя и сестри. Майки и дъщери. Бащи и синове.

Последва слабо изразената следа, но я изгуби, когато задуха вятър. Изчака; тя беше търпелива — имаше достатъчно време. И след като вятърът утихна, отново откри мириса. Съвсем тънка струйка. Отведе я надалече от центъра на селото и после към една уединена постройка, която се издигаше на границата с гората. Сградата напомняше на бетоново блокче заради липсата на прозорци и на всякаква естетика. Застана пред затворената врата и започна да души. На вратата, също като на самата сграда, и бе спестена тазвечершната разруха. Никой хепър не беше потърсил убежище на това отдалечено място, така че никой от здрачниците не беше безчинствал тук.

В нея се помещаваше лаборатория. Вътре мирисът, сходен с този на Джийн, беше по-наситен, трупан с месеци. Излъчваше се от епруветките, флаконите, колбите и очилата, от работните повърхности и табуретките, от хамака в ъгъла. Тя затвори очи и се концентрира, като разшири леко ноздри. Мирисът, близък до този на Джийн, имаше характеристиките на кръвен роднина на Джийн. По-възрастен. Мъж, Може би бащата на Джийн?

След преобразяването изостреното ѝ обоняние никога не спираше да я смайва; но беше на път да се удиви още повече. Защото този аромат накара далечен спомен да изплува на повърхността. Беше подушвала тази миризма преди много време, когато беше малко дете, когато още беше хепър и дори не осъзнаваше, че я долавя, а още по-малко, че я скътва в спомените си.

Мирисът, сходен с този на Джийн, беше мирисът на лекаря.

На мъжа, направил ѝ онази ужасна операция преди десет години. Тялото ѝ се напрягна при спомена.

Отдалечи се от работните повърхности и се насочи към дъното на лабораторията. В далечния край миризмата, сходна с тази на Джийн, отслабна и тя беше на път да смени посоката, когато долови нещо любопитно. Всъщност не самия аромат беше толкова необичаен, тъй като беше все същият, а мястото, от което се носеше. Идваше от пода. Задуши. Не, идваше изпод пода.

Сведе глава и се взря надолу.

Миг по-късно ръцете ѝ вече бяха под дъските на пода. Пръстите ѝ напипаха металния капак на малко сандъче. Отстрани още няколко дъски и изтъкна сандъчето навън.

Вдигна капака. Вътре беше пълно със снопове хартия. Вехти, плесенявали, пожълтели и с орфани краища, листата водеха назад към период отпреди не десетилетия, а цели векове.

Не съдържашото се върху хартията беше онова, което мигом прикова вниманието ѝ — античният шрифт ѝ беше напълно непонятен. Вместо това очите и светнаха при вида на символа в горния край на всеки лист, изобразяващ полумесец.

Имаше и други листа, съвременни и относително запазени, пропити от миризмата, сходна с тази на Джийн. Прехвърли ги набързо, като разглеждаше ръкописните бележки. Явно представляваха превод на античните текстове. В началото погледът и само пробягваше, защото реши, че няма какво да я интересува чак толкова. Но скоро започна да чете старателно всяко изречение, да поглъща всяка дума. Мигаше учестено заради истината, която ѝ разкриваха. Половин час по-късно беше прочела достатъчно. За да разбере. Всичко.

Извади лист хартия от джоба си — смачкано писмо. Носеше го със себе си от много нощи, още откакто го откри в килията, и сега го положи редом с ръкописните бележки. Почеркът беше същият.

Не изпита нищо друго, освен дълбока жалост към Джийн.

Отправи поглед навън през отворената врата. Чернотата на нощта вече избледняваше към сиво, също както се беше случвало милиони пъти преди. Но тя имаше усещането, че светът, цялата Вселена, са се променили безвъзвратно.

Изгревът свари всички неподготвени. Утринната светлина заливаше улиците и крепостните стени като поток от киселина. Мнозина така и не се събудиха — опиянените им тела се разтопиха,

без дори да потрепнат и втечената им плът се стече между камъните на крепостната стена и напои росната трева на околните поляни. Други се върнаха към съзнание с писъци и се втурнаха към близките къщички в търсене на спасение, което, също като остатъка от живота им, щеше да е съвсем краткотрайно. Минутите по-късно набиращите сила слънчеви лъчи проникнаха във вътрешността на постройките през прозорците, разбитите врати, дупките в стените. За онези вътре разпадането беше бавно и агонизиращо и някои предпочетоха по-бързата смърт, предлагана от директното излагане на слънце. Изскочиха навън под изгарящите слънчеви лъчи, тичаха по улици и поляни далече, доколкото размекнатите им крака успяваха да ги отведат. Онези, които не се бяха разтопили, когато достигнаха до ръба на скалите, се хвърлиха драматично в клисурата и повече никога не бяха видени.

Оцеля само Ашли Джун, скътала се на сигурно място в тъмнината, предоставяна от лабораторията. Когато най-накрая настъпи здрач, тя отвори здраво залостената врата и се показа навън. Завари селото празно, улиците му бяха осеяни от засъхнали жълтеникави петна като от повръщано. Не се спря, за да склони глава и да скърби, нито си правеше труда да заобикаля хваналите коричка локви. Минаваше право през тях, стъпалата и шляпахата в лепкавата, леко втвърдена каша, представлявала някога зъби, очи, кожа и кости.

Тъкмо прекосяваше моста, когато спря. Влаковите релси несъмнено бяха най-прекият път до мястото, където се намираше Джийн, но също така и най-рискованият. В началото зеленината в планината щеше да ѝ осигури частична милост от слънцето, но веднъж щом теренът се изравнеше и релсите поемеха през лишената от растителност пустиня, тя щеше да е изцяло и фатално незащитена.

Не, щеше да използва различен маршрут. Вече установи в каква посока водят. Трябваше да е към двореца на Владетеля. Отдавна се носеха слухове за таен запас от хепъри в подземни клетки, слух, сега потвърден от прочетеното в лабораторията. Щеше да поеме към двореца по заобиколен, но по-безопасен път: щеше да се върне до пещерите под планината и после назад покрай река Неде по същия начин, както беше дошла. Няколко от слънцезащитените куполовидна

лодки бяха закотвени в различни участъци по дължината на реката заради технически проблеми и ако си направеше сметката правилно, нощем можеше да тича, а денем да намира подслон в тях. И така, подскачайки, както правят камъчетата по повърхността на реката, щеше да се добере до метрополиса. А оттам — до двореца.

До Джийн.

Където и да се намираше той, тя щеше да стигне до него. Без значение колко далече, без значение колко километри, дни и слънчеви лъчи имаше по пътя ѝ, тя щеше да го открие, някак щеше да го примами до себе си. Защото имаше да му казва нещо: истината, представляваща едновременно проклятие и чудо, истината за полумесеците.

10

От всяка ниша струи страх и изпълва коридорите на катакомбите. Матю ни каза, че винаги някой бива отвеждан след сирената и аз успявам да доловя вибрациите на стотици тела, тласнати до ръба. Ужасяваща пауза, в която всички са затаили дъх в горещите си и тъмни ниши. Колко време ще мине, преди да вземат някого от нас? Минути? Часове?

Времето минава невидяно, непочувствано, неизвестно колко продължително. Създаваното усещане е за часове, но може да са едва няколко минути. Може и да са цели дни.

Изведнъж заблестява светлина. От отсрещната страна на коридора. Ярка и всепоглъщаща е, изпълва моето затъмнено пространство.

Идва от нишата на Сиси. Само от нейната ниша.

Прекалено ярка е. Виждам единствено снопове ослепителнобяла светлина, а в нея се носи тъмен силует. Сиси е блокирана наред нея. Движи се и ръцете ѝ пресичат сноповете светлина.

Нишата ѝ започва да вибрира недоловимо. Очите ми постепенно свикват с ярката светлина. По позата на притиснатите към стените крайници личат страхът и напрежението. По лицето ѝ се изписва паника. Извърта се в различни посоки, легнала по гръб и после замахва с крака, като блъска по стъклото със стъпала все по-силно и по-силно. Но не успява да направи хлътнатина, нито пукнатина, нито дори да издаде звук.

Креци, но приглушеният ѝ глас е погълнат от рязко издрънчаване на метал. И после нишата се размества и помръдва. Тя се плъзва към стъклената преграда и разперва длани върху нея, мести лудешки поглед във всички посоки, като се мъчи да види нещо.

Опитва се да ме открие, изпитва потребност да ме зърне. Очите ни се срещат само за секунда.

И после стената зад нея се отваря и цялата ниша започва да се отдръпва навътре. Към тъмната празнота отвъд.

Крещя името ѝ. Хвърлям се срещу стъклото. Няма да я пусна. Не мога да я пусна. Приключих с изоставянето на хора. Никога няма да причиня на друг онова, което сторих на Ашли Джун. Докато съм способен да поема глътка въздух, никога няма да изоставя Сиси. Никога.

Тя блъска по стъклото, но ударите са беззвучни и безполезни. Издърпвана е все по-навътре в тъмнината зад стената. Смалява се все повече и повече, докато е изтеглена толкова назад, че успявам да видя релсите, разкрили се под нишата ѝ. Очите ни се срещат за последен път и аз се старая да ѝ вдъхна кураж. А после задната стена се спуска надолу и тя се загубва, като че погълната цяла. На мястото, където се намиреше нишата ѝ само преди мигове, сега има само празна кухня. Лекото вибриране в стените прекъсва, тракането на метал утихва и единственото, което успявам да чуя, е нейното име, повтаряно отново и отново и едва след минута осъзнавам, че аз съм този, който го крещи, а съставящите го срички сякаш прерязват гласните ми струни.

Часове по-късно идва моят ред. Изведнъж нишата е озарена от ослепяваща бяла светлина. Металните панели на стените около мен се загряват, а нишата започва да вибрира леко. Като че се съживява. Нищо от това не ме изненадва. Лежа неподвижно със затворени очи, а сърцето ми блъска бясно. Не се съпротивлявам и не се мъча да се освободя. Старая се да запазя спокойствие.

Всъщност искам именно това. Надявам се да се случи от мига, когато Сиси беше отведена. Само ми се ще да го бяха направили преди часове, да можем да се присъединя към Сиси по-скоро, след като я откараха. Дори и да са я пратили в кухнята на двореца.

Нещо щраква на място под нишата и цялата наподобяваща ковчег единица започва да се тресе и да трака леко, като че озовала се на конвейерна лента. Дишането ми се ускорява, въпреки решимостта ми да остана спокоен. Разтварям широко очи. Изтеглен съм в стената и сега я отминавам, за да бъда погълнат от зейнала безкрайна тъмнина. Поемам рязко дъх, защото стомахът ми се стяга на възел.

Досега потисканият страх започва да се надига в мен. Мятам се в едната и в другата посока в нишата, но стените ѝ остават непоклатими, както досега. Отворът, през който бях изтеглен току-що, се смалва до пролука. Затваря се и ме блокира в напълно различна вселена.

Моят контейнер се накланя в различни посоки заради издигания и спускания. В продължение на няколко мъчителни секунди съм с главата надолу. После съм запратен към дъното на нишата и се лашкам замаяно, докато тя се килва насам-натам в тъмнината. И по време на цялото това хаотично движение напълно ми става ясно нещо, което съм се мъчил да отрека. Вече нямам контрол. От гърлото ми се изтръгва крясък.

12

Нишата спира да се движи. Няколко минути не се случва нищо. После в мрака над мен се очертава тънък отвор, отрязък от приглушена светлина с дебелината на острие на бръснач. Не е ярка, но очите ми — заради дългото стоене на тъмно — примигват изненадано. После изведнъж бивам повдигнат към разширяващия се сноп светлина.

Окъпан съм от сребристо сияние и принуждавам клепачите си да останат вдигнати, въпреки пронизващата болка. Над мен се реят тъмни силуети на слаби фигури с дълги крайници. Яйцевидните им глави почти ме докосват, докато се взират надолу към мен. Не говорят, само наблюдават. Зървам отражението си в очилата, които носят. Изглеждам толкова дребен. Толкова уплашен.

Сенките им се носят над мен като черни облаци и отражението ми се скрива.

Свистене. Стъклената преграда започва да се отделя. В нишата нахлува свеж въздух, а сладостната му чистота изпълва дробовете ми и прояснява главата ми. Потръпвам от облекчение.

Прошепнати думи, тихи и откъслечни. После те ме докосват. Бутат ръцете ми настрана, притискат длани към гърдите ми и ръчат с пръсти между ребрата ми. След това ме изваждат от нишата. Хладният въздух гали кожата ми и ме охлажда. Мъча се да се изправя, но краката ми са омекнали. Строполявам се на металния под. Мигом започвам да пълзя надалече от тези мъже, а краката ми се пързаят по хлъзгавия под.

Не ме спират, не обелват и дума към мен. Само крачат редом с мен, стъпалата им се движат покрай обезумялото ми влачецо се тяло с изнервящо спокойствие. Блъскам се в стената и се обръщам. Мъжете — трима на брой, източени и реещи се леко, като че поклащани от вятъра — ме заобикалят. Бледата им кожа блести с цвят на вкиснало мляко.

От релсите по тавана се спускат бели завеси, перпендикулярно едни на други, и ни отделят от каквото и да се намира от другата им

страна. С усилие се изправям до седнало положение. В далечния ъгъл стои някой висок и широкоплещест, а лицето му е неразлично.

— Не се бой — произнася мъжът, намиращ се точно пред мен. Студено, неангажирано, без емоции.

— Не възнамеряваме да те нараним.

— Сега си в безопасност — добавя третият мъж. Тънката му горна устна се отдръпва и разкрива чифт остри резци.

На мига скачам на крака, а юмрукът ми среща меката му, по женски гладка буза. Мъжът се строполява на земята, предоставяйки съпротива колкото нарцис. Другите двама обаче незабавно ме погват, бързината им компенсира липсата на сила.

Единият стиска спринцовка с игла.

Первам я. Тя полита, а съдържанието ѝ — тъмнозелена течност — опръсква стената. Трябва да се измъкна през пролуката между завесите, но преди да съм вкарал краката си в действие, усещам силно убождане встрани на шията. Стискам най-близкия до мен мъж за тила и го пращам към стената. Очилата му се блъскат в нея, чупят се на две и падат на пода.

Усещам, че нещо виси от шията ми. Посягам и го измъквам. Друга спринцовка, чието бутало е натиснато докрай, а от върха на иглата капе зелена течност. Мъжът се мъчи да се измъкне.

— Къде е Сиси? — крещя и го притискам към стената, като се държа на разстояние от заострените му кучешки зъби. — Момичето! Какво направихте с нея?

С лице, разплескано върху стената, мъжът клати глава енергично и пелтечи неразбираемо.

— Заведете ме при нея! — крещя, а думите ми са неясни и завалени.

Мъжът прави опит да се обърне. Получил е прилив на сили и сега ръцете му са способни да се изтръгнат от хватката ми. Изпълва ме усещане за замаяност. Мъжът се освобождава и се озовава с лице към мен. Помещението се накланя и застава под остър ъгъл. Краката ми се подкосяват, изведнъж отслабнали. Той ме блъска със злобно изражение на лицето, от което залитвам и едва не изгубвам равновесие. Зрението ми е замъглено. Не той е станал по-силен — аз съм загубил енергията си. Каквото и да е онова, което ми инжектираха, действа бързо и мощно.

В следващия момент нечии ръце ме подхващат в гръб.

— Не се съпротивлявай. — Този глас е мъжествен и звучи авторитетно. Хватката на раменете ми е здрава и надеждна. Обръщам се, осъзнал, че това е същият мъж, който само преди миг стоеше в ъгъла. Краката ми изневеряват и политам да падна. Той ме улавя и ме полага на земята. — Ние не сме те. Не се дърпай. Не сме от тях. — Произнася думите меко и нежно.

— Татко? — продумвам.

Но не е той. Същият онзи едър мъж, който видях в катакомбите преди часове е. Онзи, който разговаря с мен в тоалетната преди няколко седмици. Изглежда по абсолютно същия начин, както изглеждаше тогава, в Института за хепъри, дори носи същите префърцунени очила. Само че сега не е облечен в твърде тесен смокинг, а в царствено облекло на човек с висок ранг.

— Не се бой — казва кротко. — Нищо не е каквото изглежда.

И после загубвам съзнание.

13

— Джийн!

Правя опит да задействам разсъдъка си, като се мъча да изплувам на повърхността на мрака, предизвикан от упояването ми. Помещението се върти и накланя в различни посоки; минават няколко секунди, преди всичко да се успокои.

Намирам се в същия ограден от завеси бокс като по-рано. Разпознавам завесите и дори зървам бледото зелено петно на стената, където се беше ударила спринцовката. Лежа в легло. Ръцете и краката ми са закопчани с белезници за металната рамка на леглото. Невъзможно е да се каже колко време е минало.

— Джийн, събуди се! — Сиси е. Точно до мен.

Не мога да се изправя до седнало положение, защото съм вързан. Но леглото на Сиси е избутано до моето под остър ъгъл и краищата, където са главите ни, се докосват. Тя протяга ръка към мен през рамката на леглото. Извъртам дланта си, така че да преплета пръсти с нейните.

И в този момент ги забелязвам. В свивките на ръцете ни са пъхнати тънки пластмасови тръбички. Тръбичките водят до торбички за кръвопреливане, висящи отстрани до леглата ни. Пълни са с кръв. Нашата кръв.

— Как успя...

— Тези легла имат колелца. Бях от другата страна на завесата в друг бокс, също ограден от завеси. Отне ми известно време, но смогнах да се изтласкам. Сантиметър по сантиметър. — Лицето ѝ е осеяно с капки пот. Изглежда изтощена.

— Източват ни кръвта. Трябва да се отървем от тези тръбички.

Тя клати глава.

— Опитах по-рано. Задейства се аларма. Дотичват до минути. Не го прави. Не още. Налага се да поговорим.

— Добре ли си?

Пръстите ѝ обгръщат моите по-здраво.

— Така ми се струва. Мислиш ли, че Дейвид и Епап са добре?

— Добре са — уверявам я, макар да нямам никаква представа. Мъча се да вдигна глава, но я чувствам размътена и натежала. — Кои бяха тези мъже?

— Хора са. Това поне е очевидно. Иначе досега да са ни изяли. — По лицето ѝ се стича капка пот. Иска да я обърше, по не успява; белезниците ѝ дрънчат шумно в рамката на леглото. — Те знаят всичко за нас, Джийн. Наясно са, че ние сме Ориджин. И ще продължат да източват кръвта ни кой знае до кога.

— Колко са на брой?

— Струва ми се само четиримата. Наричат се Основоположниците. Работят под прикритие тук от години. Един от тях, лидерът, според мен е с доста висок ранг.

— Трябва да го обсъдим с тях, Сиси. Ако наистина са като нас, нужно е да им кажем, че можем да се измъкнем от тук. Ние, децата от катакомбите и те, Основоположниците. Можем да се качим на влака обратно до Мисията и после оттам да тръгнем на изток.

Тя поклаща глава.

— Какво мислиш, че се опитвах да сторя с часове? Но те не желаят да слушат.

— Защо не? Каза ли им...

— Казах им всичко, Джийн. Подробност след подробност. Нищо не премълчах. Говорих за баща ти, за неговите насоки, за делтапланерите, за река Неде, всичко. Просто кимаха и се взираха безизразно в мен. И продължаваха да точат кръв. Когато повиших глас и започнах да се държа войнствено, те... просто ме упоиха с нова инжекция.

Опъвам белезниците, но в моето подчинено положение ги чувствам още по-яки отпреди.

— Трябва да знаеш нещо, Джийн — обръща се към мен. — Докато им разказвах за миналото, за историята на здрачните, имаше няколко неща, които не ми паснаха.

— Какво например?

Тя стяга челюст ядосано.

— Не знам. Ако не бях така изтощена и гладна през цялото време, ако не ме пращаха във все по-странна и по-странна обстановка, преди да успея да дойда на себе си, може би щях да успея

да определя. Но главата ми се върти, Джийн. Не успявам да сложа мислите си в ред дори за миг.

Подозренията на Сиси отразяват моите собствени. Още във влака, когато се отдалечавахме от Мисията, ме тревожеха сходни въпроси.

— Какво мислиш, че става тук?

Тя мълчи известно време.

— Не знам. — Очите ѝ се приковават в моите. — Но няма просто да лежа тук, докато Дейвид и Епап още са в катакомбите. — Тя се свива на една страна и със зъби измъква тръбичката от ръката си, а после повтаря същото с другата.

Основоположниците дотичват след по-малко от минута. Втурват се към Сиси, без да казват нищо и се опитват да забият иглите обратно в ръцете ѝ.

— Престани да си движиш ръцете — произнася единият със строг и лишен от емоции тон. Опитват се да притиснат ръцете ѝ към леглото, но дори окована тя успява да надвие кльощавите им ръце.

Мъжете се взират в нея безизразно. Един от тях приближава до телефон, окачен на стената.

— Нужен си ни — казва и затваря.

Връща се при другите. Стоят важно в края на леглата ни и чакат мълчаливо.

Минута по-късно чуваме да се отваря врата и после да се заключва. Мигом разпознавам широкоплещестия мъж, когато се показва измежду завесите. Не изглежда разтревожен или забързан. Поскоро е развеселен и се държи почти извинително. Междувременно е облякъл кадифено сако, декорирано с дворцови отличителни белези. Ако се съди по броя на гербовете и символите, Сиси е права. С висок ранг е.

— Какво има? — пита и после забелязва изтръгнатите игли за кръвопреливане. — О, разбирам. — Почесва лявата си вежда с десния палец. Веднъж. После втори път.

— Съвсем очевидно е — заговаря. — Досега би трябвало да сте осъзнали, че сме ваши приятели. На една и съща страна сме.

Опъвам белезниците и ги карам да изтракат шумно.

— Ниска летва поставяте за приятелството.

Мъжът почесва китката си.

— Бива си го чувството му за хумор — отбелязва един от тях монотонно и безизразно.

— Къде са Дейвид и Епап? — настоява да научи Сиси.

Мъжът с високия пост пренебрегва въпроса на Сиси и полага ръка на прасеца ми. Опитвам се да се дръпна, но оковите ограничават движенията ми. Потърква кожата ми, а ръката му е противно гладка и хладна на допир. Като студена пластмаса.

— Седемнайсет години си живял сред тях и все пак колко бързо се превърна в хепър. Оставил си космите на краката ти да пораснат. Целият си осеян с къси косъмчета — шепне с неприкрито презрение. — По ръцете, под мишниците, дори имаш набола брада.

Другите мъже, смаяни и отвратени не по-малко от него, също докосват крака ми с върховете на пръстите си, опипват и потъркват късите косъмчета и плъзват пръсти надолу към глезена.

— Престанете да ме докосвате.

Пръстите им се заковават на място. Поглеждат към водача си. Той кима и те дърпат ръце. Оглежда ме дълго.

— Помниш ли първия път, когато разговаряхме? — интересува се. — В тоалетната в Института за хепъри? — Насочва ръце към торбичката кръв встрани на леглото ми. Умело я запечатва, като внимава да не разсипе и капка, а после подава издутата торбичка на един от другите мъже. — Беше вечерта преди Лова на хепъри. Ако си спомняш, дадох ти безценен съвет. Да оставиш лова да започне, а после да използваш дадените ви оръжия срещу другите ловци. Но ти реши да се правиш на умен, нали? — Цъка с език. — Това би улеснило нещата толкова много.

Отива до леглото на Сиси и проверява нейната торбичка.

— И все пак, въпреки всичко, ето ви тук. И двамата. Двете половини на Ориджин на сигурно място в двореца. Това е само един пример за гениалността на баща ти. Дори когато нещата се объркат, накрая някак успяват да се подредят.

При споменаването на баща ми всичко в стаята като че застива. Всичко, с изключение на сърцето ми. То бие по-бързо и по-силно.

— Той беше организаторът на цялата акция. Нашият лидер. — Мъжът ми хвърля поглед и почесва китката си. — По неприлично изразителното ти лице виждам, че не ми вярваш. Е, това не ме изненадва. Смяташе баща си за прост разсилен. Но той беше толкова

повече от това. Очевидно, налагало се е да те държи на тъмно от грижа за собствената ти безопасност.

Насочвам очи към пода. Подозирах, но никога не бях виждал в пълната ѝ светлина цялата страст, скътана в дълбините на бащиното ми сърце. Не за пръв път през последните няколко седмици се чудя дали изобщо съм го познавал.

— Разкажи ми за него — шепна. — Каж ми всичко, което знаеш.

Мъжът ме изучава с изнервяща съсредоточеност. Зърва настойчивостта в очите ми, долавя потребността ми да узная и нарушава мълчанието. Ясно е, че всичко това му доставя удоволствие.

— Има много какво да се научи. И ние разполагаме с много време. По-късно...

— Не — прекъсвам го. — Сега.

Мъжът вперва поглед в мен и започва да се чеше усилено по китката.

— Много добре. За да демонстрирам, че безспорно сме на една страна, че сме другари по оръжие, ще ти кажа каквото искаш да разбереш. Засега на малки порции. — Опира длан в рамката на леглото. — С баща ти отраснахме заедно. Горе в планините. Мисията беше домът ни, единствения, който някога сме познавали.

Очите му обхождат лицето ми.

— Толкова много приличаш на него, какъвто беше като млад. Будният ти поглед, мъдростта в очите. Но се съмнявам, че си толкова умен като него. Хлапето беше гений. Докато ние другите скитахме из планината, той предпочиташе компанията на учебниците си. Постоянно оставаше да учи до малките часове на нощта. До времето, когато стана приблизително на твоята възраст, той вече беше стигнал до извода, че е възможно да съществува лек за здрачниците.

— Ориджин — вмятам.

Той кима, като разглежда ноктите си.

— Накратко, след няколко големи спънки и немалко отчайващи години, баща ти беше готов да поведе екип към метрополиса. Да съберат проби от слюнка на здрачници и да ги донесат обратно в Мисията. Това беше изключително важно за проучванията и опитите му. Но операцията беше опасна. Не вярвах да намери и един

доброволец. В крайна сметка се наложи да откаже на десетки. Умееше да въздейства на хората.

Кимам. Дотук всичко съвпада с казаното ни от Кругман.

— Колко голям беше екипът? — пита Сиси.

— Бяхме около трийсет души. Главно млади мъже, достатъчно смели — или безразсъдни — за опасното начинание. Жените също искаха да заминат, разбира се, но беше твърде рисковано за повечето от тях. Операцията трябваше да продължи между две седмици и месец и менструалното кървене би било проблем. Представете си цикълът им да започне наскоро в метрополис, населяван от милиони здрачници.

— Но майка ми е заминала — отбелязвам.

Той кима.

— Заедно с пет други жени. Всички бяха в начален стадий на бременност — във втория-третия месец. Това беше условието. Трябваше да са бременни, но не в твърде напреднала бременност, ако ме разбираш.

— Майка ми — шепна. — Тогава е била бременна с мен.

За пръв път изразът в очите му омеква.

— Точно така. Наскоро се бяха оженили с баща ти и той не искаше тя да тръгва. Но жената настоя и... Е, постигна своето.

— И моята майка също — обажда се Сиси. — И тя ли е била част от тази група?

Той кимва.

— После какво стана? — пита Сиси.

— Операцията беше истинска катастрофа. Бяхме наивници и буйни идеалисти. Не подозирахме за опасностите. Всичко се провали, при това бързо. Много от нашите загинаха в тази първа нощ. Онези, които оцеляхме, се изпокрихме, уплашени да се покажем дори денем. През първата седмица просто се мъчехме да намерим начин да се измъкнем от метрополиса и да се върнем в Мисията.

Гласът му потреперва леко — това е първият случай, в който монотонният му говор издава, макар и малко емоция. Стиска рамката на леглото още по-силно. Когато заговаря отново, е възвърнал самообладанието си.

— И може би щяхме да избягаме. Но баща ти беше този, който ни подбуди. Предупреди ни, че ако се измъкнем обратно към

планините, това ще доведе здрачните право в Мисията. Историята би ни съдила заради подобна малодушна и себична постъпка.

Напрегната пауза.

— И после ни помоли да вярваме в него и в каузата. Устремете погледи към мен, каза ни. Слушайте ме. Как само пламтяха очите му! Как ни въздействаха думите му. Обясни ни, че няма по-възвишена цел от това да изцелим болните, да пречистим нечистите. Че няма по-велико призвание от спасяването на здрачните. И с абсолютно същата дарба и страст, с които първоначално ни убеди да напуснем Мисията, ни склони да останем в метрополиса. И ние го направихме. Да, направихме го. Сляхме се с обществото на здрачните и с годините се превърнахме в експерти да бъдем като тях. С всеки изминал ден, с всеки месец, с всяка година, с всяко десетилетие все повече се доближавахме до откриването на лек.

— Ами жените? — питам, мислейки за майка си. — Каза, че са били бременни като са напуснали Мисията.

— Оцеляха при първата вълна от нападения. А ражданията предстояха след шест-седем месеца. Достатъчно далече, че да се направи предварителна подготовка, да се изгради база навън в пустинята. После жените кърмеха бебетата си колкото години можаха, както за да ги заситят, така и за да потиснат менструалното си кървене. А когато гърдите им пресъхнаха, година, две или дори три по-късно, и кървенето се превърна в проблем, погрижиха се отново да забременеят, при това бързо. По-късно разработихме медицинска процедура...

— Затова сме имали братя и сестри — прекъсвам го ужасено. — По тази причина жените са продължавали да раждат бебета в това прокълнато място. Само за да защитят себе си.

— За да защитят вас! — възразява той. — Защото ако една майка бъдеше разкрита, това бързо би довело не само до нейната смърт, но и до тази на цялото ѝ семейство.

Отново настъпва тишина, но този път по-напрегната.

Мъжът примигва бързо, като че изненадан от излиянието си не по-малко от нас. Докосва гърло с върховете на пръстите си.

— Обсъждахме баща ти — произнася най-накрая с овладян тон, нетърпелив да се върне обратно на тази тема. — Както вече казах, той беше наш водач. Добирането му до службата на разсилен в сградата

„Домейн“ способстваше за каузата ни. Това даде на баща ти достъп до лабораториите, до компютърния мейнфрейм, до строго поверителни файлове. Дори го отведе близо до строго секретния петдесет и девети етаж, макар че той така и не успя да проникне на него. По-късно фалшифицира системата и успя да прехвърли някои от нас тук, в двореца. Да държим Владетеля под око и в някакъв момент той да започне да се вслушва в нас. — Той издува гърдния си кош и отличителните знаци по предницата на сакото му изпъкват. — Това беше моята роля. Главен съветник, в случай, че се чудите.

Замълчава очаквателно, като мисли, че със Сиси ще кажем нещо. Прочиства гърло.

— И после, разбира се, настъпи денят на чудото. Баща ти откри някакви архаични данни, въведени в забравени файлове в компютърния мейнфрейм. Не беше сигурен какво стои пред него, но благодарение на тези загадъчни уравнения успя да сглоби формула. За Ориджин. В крайна сметка превърна формулата за Ориджин в реален серум. Процесът не беше гладък — всъщност беше невероятно усложнен. Ориджин трябваше да бъде разделен на две половини, да се инжектира в двама различни преносители и едва след като ембрионалният период — обърнете внимание, траещ над едно десетилетие — завършеше, двете половини можеха да бъдат събрани чрез смесване на кръвта на двамата преносители.

— Сиси и аз — прошепвам. — Ние сме преносителите.

Той кимва.

— Но нещо се е случило — обажда се Сиси — преди ембрионалният период да завърши. Какво се обърка?

Той издиша беззвучно през нос, а струйката въздух гъделичка лицето ми.

— Някой от нас прояви непредпазливост. Цели семейства бяха заловени и затворени в купола в Института за хепъри. Включително и ти — обръща се към Сиси. — Направо ви изтръгнаха от нас.

През тялото му преминава вълна на гняв и той едва се въздържа.

— Двамата заедно представлявахте оръжие. Разделени бяхте напълно безполезни. Като оръжие без патрони. И нямаше нищо, което да предприемем. Не можехме просто да я отведем без липсата ѝ да остане незабелязана. Куполът се намираше под денонощен видео надзор. Ако тя изчезнеше, те просто щяха да прегледат записите и да

видят всичко. Щяха да бъдат задавани въпроси, да се пробудят подозрения, да се сложи началото на разследване. И следата щеше да ги доведе право при нас, Основоположниците. А от там следата би могла да ги насочи до самата Мисия. Не, отвличането ѝ не би си струвало риска.

Помещението се върти. Заради цялата кръв, която са източили от мен е. Загубата ѝ ме прави замаян.

— Източили сте прекалено много кръв от мен.

Но той само продължава да говори, думите му се надпреварват да излязат от устата и вече не внимава чак толкова.

— Така че постъпихме, както бе редно да постъпим. А това означаваше просто да запазим двама ви живи, докато преминете ембрионалния период. Баща ти те бранеше, Джийн, обучаваше те. Втълпи ти потребността да се задържиш в метрополиса, внушението, че да се измъкнеш в Пустошта не влиза в сметките. А ти, Сиси, беше заедно с други възрастни в купола, така че всичко при теб беше наред.

Кафявите му очи се спират върху нея.

— Но после, разбира се... Ловът на хепъри отпреди десет години. Свари ни неподготвени. Както добре знаете, всички възрастни от купола бяха преследвани и убити. Ти остана в купола съвсем сама. Само с няколко безполезни бебета. Имаше нужда от помощ. И по тази причина баща ти те изостави, Джийн. Отиде при нея в Института за хепъри.

— Защо той? — въпреки немоцта ми в тона ми прозира гняв. — Защо не е отишъл друг? Защо не ти?

Чеше китката си.

— Мислиш, че е много лесно, нали? Въобразяваш си, че това е игра на шах и можеш да местиш фигури, където и когато пожелаеш. Но нещата изобщо не стоят така. Баща ти беше единственият, разполагаш със знанията да играе убедително ролята на учения.

Млъква, използва паузата, за да си наложи да диша по-бавно.

— А и между другото знаеше, че до този момент вече те е обучил достатъчно добре. Макар и да беше още само мъниче. Но се тревожеше за Сиси. Боеше се, че може да няма нужните умения за оцеляване. Оказва се, че е грешал, разбира се. Също толкова корава като теб е, нали?

— Но защо се налагаше да симулира смъртта си? — питам. —
Защо просто не ми каза причината, поради която заминава?

— Защото освен ако не вярваше, че той е мъртъв, би тръгнал
след него. — Той поглежда към мен и за първи път различавам в очите
му зачатък на сърдечност. — Не е ли това самата истина, Джийн?

Свеждам поглед.

— Беше мъчително решение, ясно ли е? — заявява главният
съветник. — В началото баща ти беше против. Това кара ли те да се
чувстваш по-добре? Едва когато осъзна, че нямаме друг избор, прие
тази тактика. Това беше единствената възможност плодът на неговото
въображение да види бял свят.

— За какво говориш?

— За плана му да накара вас двамата да изчезнете, *без да
възникнат подобрения*. Това беше ключът. И Ловът на хепъри беше
ключалката. Защото по време на Лова навън в Пустошта хепърите
биват разкъсвани. И никой не води сметка, нито убийствата се
регистрират. Истинска кървава баня е. Ако успеехме да придърпаме
Сиси по време на лова, никой не би се замислил повторно за
изчезването ѝ. Нито пък някой би задавал въпроси за твоето изчезване,
Джийн. Всеки знае, че ловът е нещо жестоко и ловците налитат един
на друг, че някои ловци биват оставяни да се разтопят под слънцето.
Каквото се случи там, остава си там. Въпроси не се задават. Никога.
Беше идеална схема да ви изтеглим, без да се пробуждат подозрения.

— Няма логика — промърморва Сиси, която очевидно
разсъждава усилено.

— В кое няма логика? — Главният съветник тика нос в лицето ѝ.

— Ако това е бил планът на Учения — започва Сиси, — целта на
живота му, защо изчезна от Института само месеци, преди той да влезе
в действие? Преди да настъпи деня на Лова на хепъри?

В очите на главния съветник проблесва лека несигурност.

— Не знаете, нали? — настоява тя.

Когато заговаря, гласът му е напрегнат.

— Ще го призная. Не знам. Изчезването му напълно ни озадачи.
Защо би си тръгнал, така внезапно в подобен момент, на крачка да
види делото на живота си завършено? Не знам. — Потъва в мрачно
мълчание.

Намръщвам се. Сиси е права: оттеглянето на баща ми е противно на всякаква логика. И прави последвалото му изчезване от Мисията — толкова скоро преди очакваното ни пристигане — още по-непонятно. Очите ми обхождат с подозрение тялото ми, насочват се към краката, към китките, към торбичките, пълни с кръвта ми.

— Но всичко това принадлежи към сферата на абстрактното сега, нали така? — заговаря главният съветник. — Защо е изчезнал е без значение. Онова, което е съществено, е фактът, че замисълът му се осъществи. Озърнете се. Вижте оръжието, което представлява Ориджин. Вижте кръвта на Ориджин! Ориджин най-сетне е едно цяло — възкликва. — Мечтата му се сбъдна.

Втрещвам се в завесите, отделящи ме от останалата част на помещението, от останалата част от света. В белезниците на китките ми. В торбичките, препълнени с моята кръв. Това ли е било предназначението ми, определено от великия план на баща ми? Заради това ли ме е отгледал и закрилял през всички онези години? Такъв живот ли си е представял за мен? Това ли съм значел за него?

— Под нас има деца — шепне Сиси все едно на себе си, но очите ѝ са приковани в главния съветник. — Живеят при потресаващи условия и чакат сигурната си и ужасяваща смърт. Как може това да бъде наричано сбъдната мечта?

Главният съветник я наблюдава без да отговаря.

Тя се обръща да погледне към мен и големите ѝ очи излъчват шок и ужас. Лицето ѝ е тъжно и пребледняло, плашещо лишено от всякакъв цвят. Изпомпали са ѝ твърде много кръв.

— Сиси — продумвам тихо. — Добре ли си?

Тя поклаща глава. Нещо изригва в погледа ѝ и ми отнема миг да осъзная, че е ярост.

— Не бих се тревожил за нея — казва ми главният съветник, забелязал моята загриженост. — Може да се чувствате, сякаш ви изцеждаме от живот, но доверете ми се, не го правим. И с течение на времето ще нагодим преливанията съвсем прецизно. Не можеш да убиеш ръката, която храни...

— Никога не сме давали съгласие за такова нещо — шепне Сиси с тон, много по-мек от неговия, почти недоловим заради силния му глас. Но някак нейният шепот го прекъсва и го кара да замълчи. Тя среща ледения му взор без да мига.

— И никога няма да го дадем. Не и докато в катакомбите има малки момчета и момичета.

Главният съветник остава загледан в нея дълго. Не гняв се чете в погледа му, по-скоро е хладно оценяващ, лишен от всякакво съчувствие.

Онова, което предприема след това, изненадва мен и Сиси до крайност. Вади от джоба си ключ и отключва белезниците. Двамата със Сиси се изправяме до седнало положение и разтъркваме китки и глезени.

— Това младо поколение — продумва, като чеше китката си. — Не са способни да мислят за друг, освен за себе си. — Приближава се до завесата и я дърпа. — Идвате ли?

Двамата със Сиси се споглеждаме.

Той и другите Основоположници се отдалечават от сектора, където са леглата ни. Знаят, че ще ги последваме. И след няколко секунди на нерешителност ние го правим.

От другата страна на завесите пристъпваме в море от мрак, с чиито размери не сме напълно наясно, докато...

— Осветлението ще се включи след три, две, едно... — произнася главният съветник с изненадващо приятелски тон.

Облива ни бяла светлина.

Намираме се в голямо помещение с две ясно обособени половини. Едната част явно е лаборатория. Върху работните повърхности и в шкафовете със стъклени вратички в идеален ред са строени епруветки, шишенца, горелки, инкубатори, микроскопи, лабораторни блендери, нагреватели със сухи блокове, компресори и центрофуги. Върху рафт, простираш се по цялата дължина на стената, на стойки са подредени епруветки, пълни с кръв. От няколко от уредите звучи меко жужене и в тях леко се поклащаш колби, дополовина пълни с нашата кръв.

В другата страна на помещението се издигат стелажи с оръжия. Има редици с пушки в различен размер и форма, пистолети и револвери, както и двуцевни и дългоцевни оръжия, проблясващи под светлината. На най-долния рафт са складирани сандъци с пълнители, гранати и патрони.

— Както може би сте се досетили, това е строго секретна част от двореца, само за хора — обяснява главният съветник. — Тоест за нея знаят само хора и само хора влизат тук. По-точно ние четиримата — пояснява и сочи към Основоположниците.

— Четирима? — повтаря невярващо Сиси. — Има ли причина да не броите хората в катакомбите? В смисъл на стотици други хора?

Лицето на главния съветник е напълно безизразно и неразгадаемо. Подръпва левия си ръкав веднъж и после още веднъж.

— Ако не са тези в катакомбите, не би ни имало и нас тук. А ако ние не сме тук, за онези в катакомбите не би имало надежда. Това означава, че те са нужни. За нашето съществуване, както и за тяхното собствено.

— Това са само приказки — отсича Сиси. — Умело прикритие на вашето предателство. Нека сме честни. Жертвите тях заради собствената си сигурност. И както вече казах, няма да взема участие в това. Няма да получите повече и капка от кръвта ми, докато всички долу не бъдат освободени.

Главният съветник отива до едно бюро и взема електронен таблет.

— Постарахме се да сме цивилизовани — обръща се към нас. — Опитвахме да призовем здравия ви разум и се помъчихме да подходим рационално. Дори представихме нещата от гледната точка на учения с надеждата да разбереш как това е била мечтата на живота на баща ти и неговата страст. Очевидно нищо не проработи. — Почуква по екрана на таблета и натиска поредица от клавиши.

— Чуйте ни — настоява Сиси и пристъпва към него. Дясната му вежда се повдига леко, съвсем дребна, но необичайна демонстрация на емоция. — Не е нужно да става по този начин — продължава Сиси. — Казах ви и преди! Ще се качим на влака и ще се измъкнем оттук, всички, включително и намиращите се в катакомбите. Не е нужно да загиват повече хора. Вие имате достъп до контролните пултове в двореца. Сигурно сте наясно как да отворите точните врати, как да пуснете влака в движение. От там...

— Е, права си за достъпа ми до контролните пултове. Този таблет наистина контролира всичко. Придвижването на нишите, влака... — Едно мускулче под лявото му око потрепва. — Така че, да, хайде. Нека всички се качим на влака. Да се натъпчем във вагоните, да отпътуваме за планините и да заживеем щастливо. — Почесва китката си. — Каква красива мечта имаш само. Нека позная, ще поемем ли на изток, яхнали розови понита под искрящите цветове на дъгата?

— Защо не... — понечва да каже нещо Сиси.

Очите му се задържат за кратко върху нея, преди да се стрелнат към мен. Знам защо Сиси замълча. Заради израза в очите му е: наподобява мъртва риба, плуваща по повърхността — люспите ѝ още блестят, но отвътре е мъртва.

Натиска няколко клавиша, на таблета.

Никой не помръдва.

— Нека ви извадя от заблудите, свързани с фантазмагоричните ви идеи. Огледайте лабораторията. Готова е и чака от години. За какво?

Бихте попитали, ако не бяхте така заслепени от глупавите си планове. Цялото оборудване тук служи на една цел: да произведе артилерията Ориджин. Кръвта ви ще бъде смесена и после вложена във всякакъв вид оръжия: пълнители за пистолети и револвери, разтворими таблетки, патрони за пушки. Щом се сдобием с достатъчно от кръвта ви, разбира се.

С нежност вперва поглед надолу към подредените на масата стрели. Взема една. Изработена е от прозрачен материал и е пълна с тъмночервена течност.

— Засега започваме със стрели и ръчни гранати. Всъщност тези стрели тъкмо бяха напълнени със серум от смесената кръв на двама ви плюс консерванти. Готови са да бъдат вкарани в употреба. И погледнете тези две гранати тук, напълно заредени са. Само да бъде дръпнат взривателят, и ще пръснат шрапнел от желирана Ориджин кръв. Засега са само прототип, но пък впечатляващ. — Езикът му се стрелва навън от устата и навлажнява устните му.

— Стига една стрела или парче шрапнел да прободете кожата му, и здрачникът ще се върне в редиците на хората до минути. Ето колко ефикасен е концентратът от комбинирана ваша кръв.

Хваща един кинжал и прекарва широката страна на острието по опакото на ръката си.

— Показвам ви това, защото образите струват колкото хиляди думи. Вижте тези технологии. Помислете за десетилетията работа, които стоят зад тях, за пожертвания живот на толкова хора, за прецизното планиране, което е направило всичко това възможно. Всичко това, на което твоят баща постави началото преди години. Сега помислете: наистина ли ще захвърлим десетилетия труд и жертви, за да помогнем на шепата окаяни клетници да направят и без друго обречен опит за бягство към планините? — Оставя кинжала на плота до себе си. Преднамерено, бавно, демонстративно.

— Този грандиозен план да преобразите всички... — заговарям аз. — За него е нужен сто пъти или дори хиляда пъти по-голям арсенал от това, с което разполагате тук.

— Знаем — прошепва главният съветник. — Повярвай ми, знаем.

— Ще се изисква много Ориджин кръв.

— Така е.

Тишина.

— Говорите така — продължавам, — сякаш със Сиси ще сме наоколо с години. Е, имам новини за вас. Владетеля знае за Ориджин. Прочетохме едно писмо, пратено от двореца. Всички знаят за нас. И са наясно, че сме тук — видяха ни долу в катакомбите. Няма начин да допуснат да останем живи по-дълго от няколко дни.

— О, онова писмо — отвърща главният съветник. — От двореца? Адресирано до Кругман и старейшините в Мисията? — Главният съветник чеше китката си. — Допадна ли ви начинът ми на изразяване? — Вирва високо нос и издува гърди. — Обясних ви, че съм съветник на негово владичество. Като такъв имам достъп до официалния печат. И не е никакъв проблем да скатаем по някое писмо във влака ако и когато се наложи.

Разсеяно докосва ревера на самото си.

— В двореца нямат никаква представа за Ориджин. И да, видяха ви и ви разпознаха, когато обикаляха из катакомбите по-рано днес. Появата ви разбуди сериозно духовете — момчето ловец и момичето от купола са открити! Всъщност в рамките на следващите четирийсет и осем часа Владетеля планира да ви погълне. И двамата. По повод рождения си ден.

Той прави пауза и преценява израженията на лицата ни. Нещо го развеселява; чеше се по китката дълго и замечтано.

— Но няма защо да се тревожите. Преди това да е успяло да се случи, всъщност още утре, планирам да му съобщя тъжната вест за злочестата ви преждевременна смърт. Влезли в схватка с няколко момчета долу в катакомбите. Заради какво... И аз не знам... Може би заради Сиси, да речем. Нещата са излезли извън контрол и в крайна сметка сте се удавили в септичната шахта и сте потънали в канализацията. И двамата.

— Владетеля няма да ти повярва — обажда се Сиси.

— Естествено, че ще ми повярва. Ще изпадне, разбира се, в апоплектична ярост и ще се втурне право в катакомбите. И, то се знае, няма да ви открие. Нито той, нито някой друг ще ви подуши на територията на двореца. Стига да стоите в херметически запечатаните помещения. — Докосва ъгълчето на устата си с върха на кутретото. — Само има да изгладим няколко момента, преди историята да стане напълно достоверна. Ще трябва да ви пратим обратно и да прекарате

още една нощ в катакомбите — в случай, че Владетеля реши да направи изненадващо посещение, та да се полюбува на находката на века. Но утре, след като сме изпипали всички подробности, ще сте отново в това помещение. А след това ще информираме Владетеля за внезапната ви кончина.

Оглежда ни за миг; нещо в мълчанието ни го раздрава. Взема кинжала и поглежда към мен.

— Мисля, че ще е добре да схванеш нещо.

— Какво е то?

— Ти и това момиче — започва. — Вие сте Ориджин.

— Разбрах го, но...

— Вече не сте Джийн и Сиси. Вече не това са обозначенията, имената или идентичностите ви. Вие сте Ориджин. Вие сте лек за здрачниците. Най-добре отсега нататък да гледате на себе си по този начин. — Вдига острието до носа си и го подушва. — Бихме могли да ви инжектираме с упойващи средства. Да ви третираме като изпаднали в летаргия зеленчуци, произвеждащи кръв. Ще си лежите там заспали с години, не, с десетилетия. Вече никога няма да повдигнете клепачи и бавно ще се превърнете в повехнали растения с побелели коси и дълги нокти...

— Но няма да предприемете подобно нещо — прекъсвам го. — Иначе досега да сте го направили. Нуждаете се кръвта ни да е чиста. Не с примесени химикали, които бихте ни инжектирали.

Целя се напосоки, но явно съм улучил.

Устните му потръпват съвсем лекичко.

— Трябваме ви будни, в добро здраве и енергични в продължение на години. А не като химически обработени зеленчуци, които лежат в леглата, а телата им атрофират. Трябва ви...

— Млъкни — нарежда ми тихо той. — Просто млъкни.

Атмосферата в помещението се нажежава.

— Ние, Основоположниците, не оцеляхме сред тях, без това да ни направи безскрупулни — изрича тихо. — Работата трябва да се върши с минимална врява. Рисковете трябва да се избягват, а обременяващият товар да бъде жертван. Така че помнете тази дума: безскрупулни. Ако се противите, ще бъдем безскрупулни. Безскрупулни, за да получим пълното ви, макар и не доброволно сътрудничество.

Когато Сиси заговаря, гласът ѝ е спокоен и уверен като на главния съветник.

— Никога няма да получите сътрудничеството ни. Не и докато продължавате да пращате безброй момичета и момчета на смърт. Твърдите, че е за висша цел, но чия висша цел? — Тя клати глава. — Така че, давайте, упойте ни, инжектирайте ни. Това е единственият начин да се доберете до кръвта ни. Омърсете скъпоценната си Ориджин кръв.

Главният съветник я наблюдава с леден поглед през притворените си очи. Хваща таблета и докосва екрана.

Групата мъже се размърдват като един и се местят на няколко метра от очертания правоъгълник на пода. Двама от тях се вмъкват в ниша и вземат оръжия. Пушки с упойващи стрелички.

От пода се разнася жужене.

— Чакахме дълго, имахме страшно много време да обмисляме и планираме всяка възникнала непредвидена ситуация. — Темпото му на говор е целенасочено забавено, хипнотизиращо и по тази причина заплашително. — Още преди години се настроихме за нещо подобно на дребните би щуротии, за които вероятно мислите, че са ужасно хитри и находчиви. Съставихме списък с варианти как да се справим с всякаква възможна реакция: „А“, „Б“ и „В“, както и варианти „А1“, „Б1“ и „В1“. Тонът му прелива от самодоволство. — Реакцията ви в момента изисква да приложим план „Б1“. — Натиска един бутон.

Плоскостта в правоъгълното очертание бързо се отдръпва и отдолу се открива дупка. От нея излиза една от подвижните ниши. Стъклото се е замъглило заради кондензацията и е невъзможно да се види кой е вътре. После нечия ръка вътре в нишата започва да бърше стъклото и през него се виждат очи, а след това и лице. Лицето е уплашено. Детско е. На Дейвид е.

— Имаме си нашите методи да си осигурим сътрудничество — шепне главният съветник.

Сиси мигом се напряга. Затичва към нишата, а двама от Основоположниците пристъпват напред. Хващам я за ръката и я задържам. Другият Основоположник се прицелва в нея с упойващата стрела.

— Тези стрели са заредени със силен седатив — обяснява главният съветник. — Моля ви, не ни карайте да ги използваме върху

вас.

Сиси се мъчи да изтръгне ръката си от моята хватка.

— Сиси — просъсквам. — Недей.

Тя трепери от гняв, но държи на своето, а очите ѝ мятат мълнии към мъжете в помещението. Един от Основоположниците се приближава до стелаж и взема пушка. Връща се на мястото си до другите двама, а по лицето му не личат никакви емоции.

Главният съветник чеше китката си, а очите му блестят одобрително. Посяга към нишата и натиска един бутон отстрани. Стъклената преграда се отваря.

Дейвид се задавя от внезапния приток на свеж въздух. Кашлицата му е остра и суха. Главният съветник го измъква навън и безцеремонно го пуска на пода. Сритва го в корема.

— Хей! — крясвам.

Дейвид се свива на кълбо и сграбчва коленете си. Главният съветник измъква чифт латексови ръкавици от джоба на самото си, а после изважда от другия джоб спринцовка с игла. Пълна е с пенеста жълтеникава течност. Хваща Дейвид за косата и отмята главата му назад.

Сиси се спуска напред. Също и аз. Но въоръжените Основоположници се придвижват към нас и тикат в лицата ни пушката и оръжията с упойващите стрели. Заковаваме се по местата си.

Главният съветник забива иглата в шията на Дейвид и изпразва цялата спринцовка. Само след секунди тялото на Дейвид се отпуска и главата му се тропва в пода.

— С какво го инжектирахте? — крясва Сиси.

— С концентрирано съединение — отвръща главният съветник и пъха спринцовката в торбичка с цип. Сваля латексовите си ръкавици, смачква ги на топка и ги пъха в торбичката, а после старателно я закопчава. — Представлява смес от слюнка на петима различни здрачници. Центрофугирани заедно, после средните два — и най-ефикасни слоя — са извлечени, добавени са малко консерванти и ето я готовата жълта течност. Сега тя се движи из кръвоносната система на Дейвид. А в същия този момент кръвта прониква във всеки орган и във всяка негова молекула.

Двамата със Сиси се хвърляме към Дейвид, вече без изобщо да ни е грижа за мъжете и техните оръжия. Тях явно това не ги вълнува.

Дейвид вече е започнал да трепери, кожата му е ледена на допир и покрита с пот. После тялото му е обхванато от конвулсии, ръцете му се блъскат в гладките плочки на пода.

— Сигурен съм, че Джийн вече е наясно — главният съветник говори меко, с поглед, прикован в Дейвид, — но нека да припомня за всеки случай. Веднъж заразен, човек се трансформира в здрачник в рамките на период между два часа и два дни. Слюнка от няколко здрачници ще повиши неимоверно скоростта на преобразяване.

Изведнъж Дейвид извива гръб, а тялото му се напруга като обтегната тетива на лък. Устата му зейва широко, а после се затваря и зъбите му изтракват. Мъжът с пушката насочва притеснено оръжието си към Дейвид.

— Това клето дете беше инжектирано със слюнка от петима здрачници.

В ръцете ми Дейвид е на път да полети към бездната. От всяка негова пора се лее пот, температурата му спада рязко и той трепери неудържимо, а трескавото му лице представлява неясно вибриращо петно.

— Двайсет секунди преди да се преобрази — обявява главният съветник, взрян в часовника си.

Сиси изпищява и скача на крака. Втурва се към главния съветник, но той не помръдва. Дори не потрепва, когато тя измъква кинжала от ръката му.

Тя разрязва дланта си наистина дълбоко. В шепата ѝ започва да се събира кръв.

Главният съветник чеше китката си.

И в следващия момент тя коленичи до Дейвид, накланя главата му назад и сипва кръвта в леко отворената му уста. Хвърля кинжала към мен и аз го ловя във въздуха. След по-малко от секунда вече съм срязал собствената си длан и избутвам Сиси настрани, за да дам на Дейвид да пие от моята кръв. В рамките на следващата минута се редуваме да наливаме кръв в устата му. Дейвид спира да трепери и се отпуска в относителен покой. Но тялото му продължава да е владяно от треската, а тениската му е напоена с пот. Ще минат часове, преди да е излекуван напълно.

Главният съветник излъчва мълчаливо ликуване. Кима към един от мъжете. Той заменя оръжието с упойваща стрела с друго, заредено с

Ориджин кръв. Цели се и натиска спусъка. Стреличката се забива в бедрото на Дейвид.

— Това ще ускори нещата — заговаря мъжът.

След секунди Дейвид се успокоява. Дишането му става равномерно и по-дълбоко. Температурата му се нормализира.

— Както виждате — изрича спокойно главният съветник, — умеем да сме... безскрупулни. Знаем за Дейвид. Знаем за Епап. Знаем...

— Млъкни — прекъсва го Сиси. — Просто млъкни най-накрая!

Главният съветник замълчава стъписан. После очите му проблясват, а ъгълчетата на устните му се извиват, устата му се разтваря и разкрива зъбите му. Имитира усмивка. Изкривена е гротескно и очевидно има за цел да послужи като подигравка към Сиси.

Тя отклонява рязко очи, а взорът ѝ гори дупки в пода. Спестява си сблъсъка за друг ден.

Таблетът на главния съветник започва да присветва и да бипка. Той го поглежда и бързо чете.

— А сега ще се наложи да ме извините — обявява драматично. — Негово владичество се нуждае от мен. Доколкото схващам, става дума за нещо спешно.

Тръгва към вратата, като в същото време работи на таблета.

— Сега и двамата ще бъдете върнати в катакомбите. Но само за тази нощ, нали помните? Ще се видим отново тук още утре. — Поспира на вратата и оглежда помещението. Лепва на лицето си още една недодялана усмивка, а после издава фалшив зловец смях. — Добре дошли в чисто новия си дом.

Гробовна тъмнина, тежка дрямка.

Бавно изпълзявам от нея и се отърсвам от замаяността на съня. Докосвам страните на нишата — влажни са заради кондензацията. Още съм заключен. Преди часове, когато главният съветник ме транспортира обратно в катакомбите, стъклената преграда беше останала спусната. Отмаляването ми заради източената кръв беше толкова сериозно, че бях потънал в дълбок сън.

Сега ме заобикаля сивота. Успявам да зърна редовете ниши от другата страна на коридора. Очертанията на всяка единица излъчват бледа светлина. Всички други също са заключени. Минало е доста време; колко точно не съм сигурен. Но ако се съди по дълбоко загнездилото се изтощение, допускам, че става дума за поне три или четири часа, откакто ни върнаха обратно тук със Сиси.

Сиси — къде е тя?

Поглеждам право към нишата точно срещу мен, но тя е заемана от момче. Както и всяка друга ниша, към която отправям поглед. Също така няма следа от Епап и Дейвид. Момчетата в нишите им се взират притеснено в мен. Чудят се дали аз съм причината за извънредното задействане на алармата и са любопитни защо ме разкарват напредназад. Не им е ясно защо още за заключени в нишите си, след като са минали толкова часове.

Любопитството им е на път да бъде възбудено още повече.

Защото моята ниша започва да издава жужащ шум. После минава на вибрации. Очите на всички се стрелват към стъкления ми ковчег, някои са разширени изненадано, а повечето — присвити подозрително.

Отвеждат те обратно в помещението на Основоположниците, казвам си. Но една част от мен осъзнава, че няма как това да е вярно. Главният съветник обясни, че се налага да остана в катакомбите за още един ден. И макар да нямам ясна отправна точка, за да преценя колко време е минало, знам, че в никакъв случай не става дума за ден. Дори не близо до ден.

Мъча се да се изправа, но тялото ми е като налято с олово. Електронни пиццящи звуци от вътрешността на нишата, последвани от жужене. После нишата отново се размърдва.

Колебая се дали да ритам по стъклото, да се опитам да го счупя. Но знам, че е безсмислено. Вместо това пазя силите си, съхранявам енергията си за онова, което следва. В ушите ми бучи кръв. У мен започва да се пробужда нещо като паника, но аз я потискам. Вдишвам и издишвам, старая се да се стегна.

Изведнъж нишата полита почти отвесно надолу.

Отново съм запращан във всички посоки, докато нишата се клатушка по незнайни извивки. Всичко, което мога да предприема, е да съм настроен за следващото спускане или завой. Както при всяко пътуване дотук, нишата спира за кратък период в централизирана локация, където светлината е изобилна. После отново лети по релсите.

Минута по-късно забавя до пълзене и започва да се изкачва. Това продължава дълго време.

В тъмнината над главата ми се отваря пролука. Нишата преминава през нея и се озовавам в затъмнено пространство с неопределени размери. Чувам как пролуката се стеснява и после се затваря отдолу; нишата престава да се движи. Почива върху вече затворения под.

Не помръдвам.

Тук всичко е напълно застинало.

И тъмно.

И съвсем не наред.

Аплиците на една близка стена започват да излъчват бледа светлина. Не извисяващите се на седем метра височина тавани с декоративна мазилка са тези, които издават кое е мястото, нито дебелият килим или дори царствената аура на това наподобяващо пещера помещение. Издава го огромният портрет, който виси точно над мен. Изобразява Владетеля с неговото бледо и безизразно лице и студения му и неумолим взор.

Намирам се в покоите на Владетеля.

Главният съветник беше надценил способността на Владетеля да се въздържа. Владетеля не желаше да чака четирийсет и осем часа. Искаше ме сега.

Капакът на нишата започна да се плъзга настрани.

Ето как ще умра, мисля си и напрегам тяло.

— Можеш да излезеш.

Стръскам се при прозвучаването на гласа.

Защото звучи отблизо, следователно притежателят му е скрит в сенките наоколо. И защото ми е толкова познат. Чувал съм този глас много пъти през годините, плавният му ритъм се различава мигом. Звучал е през училищната радиоуредба. По радиото в спалнята ми.

— Моля те — произнася Владетеля, а изговорът му е леко носов. — Излез. Безопасно е. Няма от какво да се боиш.

Примиждавам в мрака, но успявам да различа единствено друг нюанс на черното.

— Моля те, излез. Ако възнамерявахме да те нараним, досега да си мъртъв.

Показвам се навън колебливо, като първо стъпвам с десния крак, а после с левия. И спирам. Сега стоя на великолепия дворцов килим напълно незащитен. Никога в живота си не съм се чувствал така открит и уязвим.

И какво да видя след това: група здрачници, подредени странно в редица, обърнати с лица към мен. Може би около дузина размазани и неразличими силуети.

Но стоят по местата си. Стават все по-неспокойни, личи по напрегнатите рамене и лекото отмятане на главите. Вълнението им се долавя и по звуците, по пукането на костите и плющенето на струйките слюнка. Ала все така не правят дори крачка към мен.

После един от тях надава вой, разтреперва се, губи контрол. Хвърля се към мен, а лицето му е изкривено от копнеж.

Стомахът ми се стяга на топка.

Чувам глухия звук от удара на тялото му в стъкло. Здрачникът се е хвърлил право срещу стъкло, което пропуснах да забележа по-рано. Плъзва се надолу и кожата му скърца, а ноктите дерат гладката повърхност.

— Както можеш да видиш, персоналът ми е безопасно изолиран чрез стъклена преграда. — Думите на Владетеля се откъсват от устата му с известно фъфлене. — Беше монтирана още преди десетилетия, когато изградиха аквариумните ми резервоари. За да предотвратява набези към тях от страна на служителите ми. Всички до един са зад стъклената стена. Няма опасност за теб. Абсолютно никаква опасност.

Гласът му звучи твърде близо, почти в ухото ми. Няма как да е от другата страна на стъклената преграда. Трябва да е от моята страна. Присвивам очи в съответната посока и се опитвам да го зърна.

— Току-що осъзнах, че не можеш да ме видиш. Прости ми, беше редно да съм по-съобразителен. Включете осветлението в аквариумите.

Мигом засияват пет аквариума, издигащи се от пода до тавана и наподобяващи колони. Въпросните аквариуми, които са разположени от тази страна на преградата, ме заобикалят. В тях плуват тъмни и неясни форми. Но нещо откъсва вниманието ми от тях.

Владетеля. Стои едва на пет метра от мен.

Завързан е за висока стойка с форма на буква „X“. Ръцете му са вдигнати високо и са прикрепени към стойката със стоманени гривни, обхващащи китките, лактите и бицепсите му. В почти идеална симетрия краката му са разкрячени и по сходен начин на глезените, коленете и бедрата също са поставени гривни. Окован по този начин, Владетеля стои в почти идеален хикс. Пристегнати са дори гърдите му, където се вижда подобие на метален гръден кош. Към ноздрите му са притиснати метални щифтове.

— Както виждаш — заговаря носово, — вързан съм здраво. Няма от какво да се притесняваш. — Проблемът с говора му не е заради фъфлене, а се дължи на слюнката, която се трупа в устата му. И хвърчи отвътре като горещи пръски от врящ чайник.

— Би било логично да се предположи, че след цял живот на постоянна диета, включваща хепъри, слюнчените ми жлези няма да са така чувствителни — отбелязва, а тонът му е необяснимо благ и мек.

Петте цилиндрични резервоара продължават да блестят все по-ярко. Сега вече успявам да зърна и други неща във вътрешността им. А те, колкото и да е плашещ видът на Владетеля, са още по-ужасяващи.

— Поставих тези щифтове на носа си, та да не бъда толкова... разсейван.

Примижава от болка, докато говори, а в ъгълчетата на очите му са се оформили фини бръчици. Заради светлината е: за мен е по-скоро слаба, но за него е твърде ярка. И понеже е вързан, не може да си сложи слънчевите очила.

Отблясъците от аквариумите са трансформирали стъклената преграда в огледало, с което замаскират множеството служители, стоящи от другата страна. Цялостната идея е тази страна от покоите на Владетеля да бъде трансформирана в място с по-лична атмосфера. Само за нас двамата.

— Сега, след като потуших страховете ти — подхваща той, — може би моментът е подходящ да сложа спирачка на някои идеи, който може да изникнат в главата ти. — Той отклонява поглед от моя и го забива надолу. Осъзнавам с пълен шок, че Владетеля най-неочаквано се оказва свенлив.

— Искрено съжалявам, че се налага да повдигам този въпрос, но съветниците ми бяха изключително настоятелни. Може би ще забележиш, че в дясната ми ръка има контролен панел. Съвсем просто е, само с един бутон, който лесно мога да натисна с палец. Едно движение и стъклената стена, която ни разделя от персонала ми, мигом ще се вдигне. Ще се нахвърлят отгоре ти след секунда, ако се почувствам... застрашен. — Бърчи нос отвратено. — Прости ми, задето зачеквам тази крайно неудобна тема, но е добре да отметнем тези неприятни аспекти.

— Какво искаш от мен? — питам, като обхождам с поглед заобикалящата ме обстановка. Няма врати за изход. Няма и прозорци или поне не от тази страна на стъклената преграда. Очите ми не спират да бъдат привлечани отново и отново към аквариумите, като че са магнити. И по-точно към тъмните петна, плуващи вътре.

В най-близкия резервоар едно сиво петно постепенно придобива очертания, докато се носи към мен. И макар съзнанието ми да настоява да отклоня поглед, аз го виждам. Тъмната маса се оформя и се превръща в тяло. Разкрива се ухо, кичури коса, а после едната страна на лице се притиска към заобленото стъкло.

Потръпвам и почти проплаквам.

— Истината е — отново заговаря с извинителен тон Владетеля, — че апетитът ми за вкуса на хепърите е така неутолим, та се налага да държа по няколко в наличност по всяко време. За прилапване по средата на деня, когато безсънието завладее претовареното ми и преуморено съзнание. Вкусът на хепъри върху езика ми ме успокоява. Имай предвид, че не се нуждая от пиршество, а от нещо да ме закрепя до следващото хранене.

Тялото в аквариума бавно се завърта. Деформирано от извивките на стъклото, лицето изглежда издължено. Момиче е. Очите ѝ са притворени, празни, безжизнени, ръцете ѝ се реят покрай тялото като безполезни размякнати рула хартия. На лактите ѝ има завързани

въжета, които висят надолу. Към носа и устата ѝ е прикрепена някаква маска, която прикрива почти напълно долната половина от лицето ѝ.

— Течността в тези резервоари е истинско технологично чудо — произнася Владетеля с кротко благоговение. — Действа като консервант — хепърите остават годни за консумация до три месеца. Както можеш да видиш, течността също така функционира като източник на светлина, озарява помещението равномерно и, при правилните условия, доста съблазняващо. Също така огледай основата на аквариумите. Може и вече да си забелязал крановете. Сръбвам по някоя глътка поне няколко пъти през деня. Трябва да призная, че естествените секрети от хепърите, примесени с разтвора, дават невероятен вкус като резултат. Наистина превъзходен.

Изведнъж момичето примигва.

От устата ми се откъсва сподавен стон.

Тя мига отново и очите ѝ проблясват с ясно съзнание и разбиране за случващото се около нея. Повдига глава; опрени в стъклото ѝ пръсти побеляват от натиска.

— Какво... Как...

— О, аз приех, че... — Той примигва объркано. — Живи са, разбира се, че още са живи; иначе как биха могли да произвеждат естествените секрети, за които споменах? Подаваме им кислород през тръби. Също така им вливаме втечнена храна. След като умрат — обикновено живеят по няколко седмици, — оставяме телата им да плават из разтвора. През това време мъртвата им плът ферментира доста добре. Консервирана и втасала хепърска плът — в действителност е истински деликатес. — Очите му заискриват при мисълта. — Би ли желал една глътка? Давай, използвай някой от крановете. Лично бих те обслужил, ако не бях така... завързан. Пръстите му се размърдват във въздуха, неспособни да достигнат китката му. — Или какво ще кажеш за една малка хапка? Бих могъл да ти дам насоки как да използваш щипците. Аквариумите наистина са с малко усложнена конструкция. Сериозно, опитай малко, давай. Изключително сочно е, направо се топи на езика ти... — Той отваря уста, а после я затваря. Отново я отваря, истински съкрушен е. Мъчи се да подбере следващите си думи. — Олеле... Ужасно съжалявам. Просто не... Направо забравих, че ти си... — мънка с искрено угризение в тона.

Момичето в аквариума бавно се завърта и милостиво излиза от полезрението ми.

— Кажи ми защо съм тук — тросвам се. — Знам, че не съм доведен, за да се хвалиш с аквариумите си.

— Защо... Да, разбира се — казва той, доволен, че неловкият момент е отминал. — Защо си тук? — повтаря, а после прави пауза в старание да намери точните думи. — Ами... Работата е там... Виж, няма как по друг начин да го представя... — И отново прави пауза.

— Какво?

— Нужна ни е помощта ти — завършва. Пръстите му отново чешат въздуха, като леко потреперват от нервност.

— Нужна ти е помощта ми? — изричам, убеден, че не съм чул правилно.

Пръстите му продължават да чешат въздуха, само че сега по-бързо.

— Ще възразиш ли да приглушим малко осветлението? — пита. — Причинява ми доста болка. Не? Благодаря. Намалете осветлението, моля. — След секунди светлината, идваща от аквариумите, отслабва. Стъклената преграда губи качествата си на огледало и групата служители от другата ѝ страна става видима. Само че сега те са удвоили бройката си. И най-отпред с лека паника в изражението, видима, въпреки че очилата закриват половината му лице, стои главният съветник.

— Харесвам те — произнася Владетеля благо. — Искам да го кажа, преди да сме подхванали деловата част. И ако някой ден те изям, знай, че не е нищо лично, защото наистина ми допадаш. Притежаваш остроумие и смелост, при това в изобилие. Де да можехме всички да се похвалим с тези качества. — Дълбоко разположените му очи са потънали сред сенки.

— Какво искаш от мен?

— Онова, което искам от теб, и онова, което ми е нужно от теб, за съжаление са две различни неща. Онова, което искам, е плътта ти, да я разкъсам. Онова, което ми е нужно от теб, обаче, е съвсем различно.

Притеснено хвърлям поглед към тълпата служители, а после към аквариумите, които слава богу сега са твърде мътни, че да различа нещо във вътрешността им.

— Казвай.

Известно време той не реагира. В мълчанието му се усеща смущение.

— Най-просто казано — заговаря Владетеля, — сблъскахме се с определена ситуация.

— Каква ситуация?

Лицето му продължава да не издава нищо, но гърдите му се издуват и опъват металните ограничители.

— Първо малко предистория. По време на Лова на хепъри вие избягахте с лодка. Знаем, че бяхте последвани по река Неде от организацията ГИХ. Наясно си със съществуването на организацията ГИХ, нали?

Кимвам. ГИХ е съкращение от Групата издирване на хепъри и представлява организация от подземния свят, която търси хепъри, за които се говори, че са се инфилтрирали в обществото. Въпреки огромните усилия на Владетеля да унищожи това сдружение (самото му съществуване беше оскърбление срещу позицията на двореца, че хепърите са на изчезване), в последните години то не само беше оцеляло, но дори процъфтяваше. Помня как Ашли Джун ми обясни, че се присъединила с цел, както да избегне всякакви подозрения, така и да държи под око предполагаема активност от страна на хепърите.

Като вижда да кимам, Владетеля продължава:

— Ако се съди по факта, че бяхте принудени да изберете бързо бягство чрез влака, спокойно можем да заключим, че те са ви подгонили в планината, нали така?

Тялото на момичето в аквариума отново се завърта бавно в моя посока. Лицето ѝ се насочва към мен, като че тя иска да ме погледне. Отклонявам взор от нея.

— Тези проклетници — гневи се Владетеля и изкривява устни. — Свариха ни напълно неподготвени. С размерите на организацията си, с броя на членовете, със способността си тайно да построят цяла флота от слънцезащитни плавателни съдове. Явно са унищожили фермата за хепъри. — Тонът му е равен, но думите се процеждат, сякаш мариновани в киселина.

— Но нападението срещу фермата е най-малкият ни проблем — продължава. — Най-много ни тревожат влаковите релси. Всеки мухльо ще осъзнае, че водят към двореца и че Владетеля крие личен запас от хепъри от поколения. Само да стигне подобна новина обратно в метрополиса и... с двореца е свършено. С мен също.

Владетеля извърта очи надясно към тълпата, струпала се зад стъклото. Устремил е поглед към главния съветник.

— Но, както ме информира моят главен съветник, имам причина да съм оптимист. От нападението насам се заредиха все слънчеви дни, което ни кара да вярваме, че всички представители на ГИХ са загинали в ярко осветените от слънчевите лъчи планини. А ако всички те са мъртви, добрите жители на метрополиса няма как да научат за фермата за хепъри или за релсите, водещи към пълните с хепъри катакомби под нас.

— Радвам се за вас — отвърщам, като не си правя труда да прикривам сарказма си. — Поздравления. Но все още не знам защо съм тук.

Остава смълчан за миг.

— Оказа се — обяснява, — че оптимизмът ни може и да е малко прибързан. — Очите му се насочват наляво и той се вглежда в далечната стена. — Би ли ми направил една услуга? Ще включиш ли онзи монитор ето там? Онзи, който виси на стената.

Всички ме следят с очи — чувствам влажните им погледи върху себе си, — докато вървя покрай стъклото към въпросния монитор. Натискам един бутон отстрани на екрана. Той мигом светва.

— Това е запис от телевизионен репортаж — уведомява ме Владетеля. — Новини, излъчени на живо само преди часове.

Чувам звуци, преди образът да се изчисти. Масови безредици, хора крещат. Останали са без дъх от вълнение. После фокусът се прояснява. Зървам фигури да се щурат по едно от главните авенюта на метрополиса. Улиците са препълнени от огромно множество коне с кабриолети, които са принудени да спрат по местата си, а пътниците им изскачат навън. Още кадри от различни места, вероятно заснети от охранителни камери, безсмислени и накъсани, сякаш режисьорът се е затруднил да ги сглоби в едно. За не повече от две секунди зървам сградата „Домейн“, където някога работеше баща ми. Кадри с градската болница. Конгресният център със заснето водно шоу на фонтаните пред него.

Не знам какво се случва, но въпреки това по кожата ми пробягват тръпки. В главата ми шептят гласове, развълнувани, безумни, извисяващи се един над друг, все по-силни и после осъзнавам, че не са в главата ми, а идват от телевизионния монитор.

— ... невероятни новини, които разтърсиха жителите на метрополиса...

— ... никой не вярваше, че е възможно да се оцелее толкова дълго в Пустошта...

— ... лице, познато на всички ни като един от избраните ловци...

И после картината внезапно се променя и вече се намираме в студио; не, обстановката е твърде невзрачна, прекалено студена. В градската болница сме. Покрай стените са подредени сестри в униформи и лекари. Ракурсът и широкоъгълният обектив, с който се снима, ми дават да разбера, че става дума за охранителна камера в коридора. Притичва един медицински екип. Най-отпред са трима лекари, които размахват ръце като обезумели и избутват настрана репортери. Теглят след себе си болнична носилка на колела. Когато носилката — хоризонтална плоскост, носена от две вертикални колони на колела — преминава покрай камерата, в началото не успявам да видя кой е проснат на нея. Гледката е закривана от твърде много репортери, прекалено много сестри и лекари са обградили пациента. Виждам единствено стъпалата му, които са пъхнати в ремъците за краката.

И в следващия момент — проясняване, част от секундата, в която пролука в стената от тела ми позволява да хвърля краткотраен поглед. Но това е всичко, което ми е нужно. Знам кой е. Носилката е откарана по коридора.

Затварям очи невярващо. Още успявам да видя прибраната ѝ в кок коса, няколко освободили се кичура висят и се влачат по покрития с плочки болничен под. Яркочервени са и лъщят като артерии, пълни с кръв. Виждам идеално оформения нос, леките издатини на скулите, ясно очертаната челюст и така бледата кожа на фона на тъмните плочки на болничния под.

Ашли Джун.

— Тя е проблемът — заявява Владетеля, а мекият му тон е заменен с язвителност. — Твоята съученичка. Партньорката ти в лова. Придружителката ти на галавечерята. И, както научаваме сега, важен функционер на ГИХ.

Екранът става черен.

— Тя представлява огромен и дори гигантски проблем. — Изговаря думите бавно, с отвращение, предпазливо. — Още докато беше в Института за хепъри, беше ясно, че ще се случи злото. По време на обучението. Заради бунтарския ѝ характер и непокорната природа.

— За какво говориш?

Владетеля изсумтява, бързо изпуска въздух през ноздрите си.

— Спретна напълно детинско изпълнение точно преди началото на лова. Демонстрира огромна липса на умения да преценява правилно, реши, че желае да е център на вниманието. Явно се е напръскала с фалшива миризма на хепъри и накара всички присъстващи в Института да хукнат по петите ѝ. Заклучи се в килията във Въведението. След като ѝ дойде малко ум в главата и миризмата отслабна, показва се обратно навън. Щеше да получи наказание от администрацията, ако те не бяха така ангажирани с лова. В резултат на това не ѝ дадоха да се разбере.

Очите на Владетеля се взират право в мен.

— И това се оказа грешка. Защото тя успя да се измъкне, да се върне в метрополиса, да предупреди лидерите на ГИХ. Разкрила им е всичко, което знае, а то според нашите информатори имало нещо общо с лодка за бягство по река Неде. Щяла да превози хепърите до някакъв далечен рай, изобилстващ от мед и мляко. Тази информация не е била пълна изненада за лидерите — всъщност до ушите им са достигнали подобни слухове преди десет години и те се заели системно да трупат собствена флота от плавателни съдове. Но момичето им е дало цялата мотивация, от която са се нуждаели. Бързо организирали плаване по

река Неде. В спретнатите си и удобни лодки. — Той поема глътка въздух. — Но въпреки всичко казано, не това е причината, по която тя представлява такъв проблем.

Пръстите му потръпват от вълнение. Дори палецът, надвиснал над бутона, помръдва едва забележимо.

— Тя постигна немислимото: оцеля по време на пътуване обратно — шепне. — Ето защо е такъв проблем. Тя е била там. В Мисията. Сигурно е видяла влаковите релси.

— Откъде сте сигурни? — питам. — Може изобщо да не се е добрала до Източните планини. — Ясно ми е, че това не е вярно. Видях я в Мисията със своите собствени очи — където бях сграбчен и почти доведен до трансформация лично от нея, — но съм любопитен да науча откъде Владетеля разполага с тази информация.

— Приятелят ти — казва той съвсем бавно и спокойно.

— Кой?

— Твоят приятел. Той ми каза.

— За кого говориш?

— Онзи, когото обозначавате с „Епап“.

— Кога...

— Преди няколко часа. Веднага след като научихме новините. Разтревожихме се. Може би е видяла Мисията; може би не е. После ни хрумна — на мен ми хрумна, — че имаме новопристигнали от Мисията, които е възможно да знаят със сигурност. Така че доведохме тук Епап.

— Къде е той сега?

— Той потвърди, че я е видял в Мисията — довършва Владетеля, като пренебрегва въпроса ми. — Така че вече няма съмнение. Тя знае. За Мисията. За влаковите релси. — Пука с кокалчетата на китката си. — Вече е поканена на официално събитие. В Конгресния център утре. Един час след като падне здрач, тя ще разкрие нещо „зашеметяващо“, „напълно разтърсващо“. За петнайсет секунди онлайн са били разпродадени дващест хиляди билета за проявата.

— Къде е Епап?

Владетеля не заговаря мигом. Умора окръжава очите му.

— Няма начин да допуснем момичето да се разприказва. Ако се раздрънка за Мисията и релсите, всеки ще свърже точките. До минути

пет милиона души ще се втурнат към двореца. Ще сринат мястото до основи в търсене на хепъри.

— Къде е Епап?

Но Владетеля продължава да си дава вид, че не ме забелязва. Следващите думи са произнесени шепнешком, но не с приглушения тон, присъщ на хора, споделящи някоя клюка, а с нотка на погнуса.

— Наученото от нея трябва да остане неизречено — прошепва дрезгаво. — Налага се да я накараме да замълчи завинаги. — Поглежда ме. — Нужно е да я убием.

Очите му обхождат лицето ми.

— Застинал си в мълчание. Ясно ми е защо. Но струва ми се, вече си минута напред в разговора. Мисля, че най-накрая и почваш да разбираш защо беше доведен в покоите ми.

Изучава ме.

— Виждам как очите ти търсят по стените часовник или дори незатворен прозорец, през който да надникнеш. Личи колко силно желаш да разбереш часа. Защото искаш да научиш дали е ден или нощ. Позволи ми да потвърдя онова, което вече подозираш. Три часът следобед е.

— И днес е слънчево, нали? По небето няма и облаче — довършвам с едва доловим глас.

— Най-токсичносиньото небе, което можеш да си представиш.

Не реагирам. Телата в аквариумите се раздвижват. Косите им се реят, а крайниците им помръдват леко.

— Знаеш го, нали? — пита Владетеля. Тонът му е възвърнал свенливостта си и той ме пита с неподправено стеснение. — Знаеш какво искам от теб, нали?

Главният съветник стои сред останалите служители, а лицето му е потънало в сенките. Но раменете му са напрегнати и позата му излъчва паника. Взира се в мен, в неговия безценен Ориджин.

— Между нас и метрополиса стои непреодолима бариера от километри разстояние под ярката слънчева светлина — обяснява Владетеля. — Все едно, че помежду ни с момичето има непробиваема стена. Колкото и да сме отчаяни, истината е, че просто няма начин да се доберем до нея. Не и преди да се появи в Конгресния център веднага след настъпването на нощта. Не и преди да сподели с целия

свят тази фатална тайна. — Прешлените на шията му пропукват. — Но не е като да нямаме варианти.

— Аз няма да отида. Дори не си го помисляй.

Той се вира в мен извинително.

— Знам как се чувстваш. Наистина знам. — Палецът му потърква бутона. — Искрено съжалявам, че така изведнъж се струпа на главата ти. В един идеален свят вече би било тъмно и бихме могли да изпратим собствен екип убийци. Но светът не е идеално място, нали така? Налага се да сме практични, да бъдем реалисти. Както виждам аз нещата, единственият човек, разполагащ с шансове успешно да унищожи момичето, притежава две качества: първо, способен е да издържи под слънцето и второ, наясно е как да се слее с тълпата въпреки новооткритото си амплоа. И това — казва той и ме поглежда с възхищение — си ти.

— Няма да го изпълня. Не съм ви момче за всичко. Нека поданиците ви да цъфнат тук и да...

— Наистина съжалявам да го кажа, но ми е ужасно лесно да натисна този бутон. Имам предвид, ако не отстъпиш.

— Давай.

— Хм — колебае се той. — Ще водя тук по един хепър, който да бъде жертван, докато не се отзовеш на молбата ми.

— Направи го.

Той мълчи за кратко.

— Добре, ще доведе само един. Момичето. Онази хубавичката от купола. Онази, която обозначаваш като „Сиси“. Появи ли се, ще натисна този бутон. Хората от персонала ми ще ѝ се нахвърлят.

— Давай. — Но отговорът излиза от устата ми с миг закъснение, гласът ми е с една идея по-тънък, отколкото е редно. Те знаят. Чешат китките си от другата страна на стъклото.

— Да, бих могъл да я доведе тук горе още сега. Няма да отнеме повече от две минути. После лапането ще започне. Ам-ам. — От другата страна зазвучава хоров вой. Владетеля ги подмамва, подстрекава желанията им.

— Направи го — заявявам. — И без друго всички сме мъртви.

— Наистина ли? Ами ако ти кажа, че нещата не стоят така? Ако ти дам обещание? — Вперил е в мен поглед, пълен с невинност, която граничи с цинизъм. — Ами ако се закълна, че елиминираш ли

момичето, преди да е разкрила истината, аз ще те даря със свобода? Двамата, теб и „Сиси“. И само за да демонстрирам добра боля, ще добавя и малкото момче от купола, ако го желаеш. Онзи, когото обозначаваме като „Дейвид“. Ще освободим и трима ви.

— Също и Епап.

Владетеля прави пауза.

— О, да, Епап. — Стиска устни. — Тук може да възникне малък проблем.

— Какво имаш предвид?

— Той... Ами, чуй ме, наистина съжалявам. Разкайвам се. Моля те да приемеш извиненията ми.

Гърлото ми се стяга от тревога.

— Какво сте му направили?

Владетеля се поколебава.

— Ами... Просто аз... Наистина не е лесно...

Насочвам поглед към заобикалящите ни аквариуми, осъзнал потресаващата истина. В тях плават тъмни тела, някои са с лице към мен, а други с гръб. Но никое от тях няма физиката на Епап. Което оставя само една друга възможност.

— Изяде ли го? — питам.

Владетеля облизва долната си устна.

— Не. — Не казва нищо повече.

— Някой друг ли го изяде?

— Не. Поне не мисля така. Не знам.

От ъгълчето на устата му капе слюнка и се стича до върха на брадичката. Капката се задържа там, расте, но не се откъсва.

— Ще бъда откровен с теб — подхваща. — Бях си наумил за Епап онзи аквариум там. Празен е от цяла седмица, плаче да бъде населен. Епап би бил идеален за него. Обикновено не ни попадат такива зрели и високи момчета; би бил идеално допълнение към колекцията ми. Така различен от обичайните дребни хлапаци.

— Просто ми кажи къде е — настоявам.

Владетеля посърва заради острия ми тон.

— Ние... Отпратихме го — заеква. — Изборът му ни се стори обоснован. По-възрастен, по-зрял, както вече споменах, по-умен от малките момчета тук. Стори ни се способен да се справи със задачата...

— Отпратили сте го? Поръчали сте на него да убие момичето?
Безмълвният отговор на Владетеля ми стига.

— Как сте могли да пратите него? Той няма абсолютно никакви познания за метрополиса. Няма представа как да се слее с пейзажа, как да остане незабележим сред тълпата. Секунди след като кракът му стъпи там, ще бъде разкъсан, ако не и по-рано.

Владетеля се намръщва заради моето избухване.

— Съжалявам. Наистина съжалявам. Ти беше първият ни и безспорен избор, но главният ми съветник беше твърдо против. Убеди ме, че след като си така мускулест и добре сложен, вкусът ти ще е несравним. И че не е редно да се лишавам от най-фините ястия от хепърско месо на рождения си ден утре. Главният ми съветник категорично настоя да пратя Епап вместо теб. Все пак момчето изглеждаше способно.

Главният съветник. В опит да защити мен, своя скъпоценен Ориджин, е изпратил Епап да ме замести. Впервам поглед в тълпата в опит да го открия, но той се слива с тъмната маса тела.

— Става ясно, че той вече не е в състояние, така че не ни остава друг избор, освен да пратим теб — обяснява Владетеля. — Всъщност далеч по-логичен избор, като се вземе предвид способността ти да преживяваш там. Познаваш метрополиса; придобил си всички нужни умения. Моят главен съветник продължава да е против. Можеш ли да повярваш, че дори предложи да отиде самият той? Каза, че щял да надене всички слънцезащитни плащове, нужни да прекоси изгаряната от слънцето земя. Подиграх му се за тази идея. Би било истинско самоубийство да се осмели да излезе там навън. Не би оцелял и десет минути със слънцезащитния плащ.

— Кога пратихте Епап?

— Трябва да са минали поне три часа. Снабдихме го с чанта с оръжия — все добри неща — кинжали, снайпери, противолунен шлем да прикрива лицето си, пушки, все неща непознати за жителите там, както и карта на метрополиса с посочени местата на болницата и Конгресния център. Качихме го на кон. И той потегли.

— И вече го броите за мъртъв?

Той отклонява неспокойно поглед от мен.

— Точно така. Съжалявам.

— Откъде знаете?

— Дадохме му още едно нещо. ТекстТранс. Много авангарден уред в действителност. Чрез него може да ни пише съобщения — които ние получаваме на мига — и ние да пишем на него. Проверяхме го на всеки час и всичко вървеше добре. През първите два часа. — Замълчава. — Но преди около час изгубихме всякаква връзка с него. Последното съобщение показва, че тъкмо е влязъл в границите на метрополиса. После нищо.

— Ще тръгна — заявявам.

— Ще тръгнеш?

— В зависимост от това дали ще изпълните условията ми.

— Казвай.

— Няма да го направя сам. Ако искате работата да бъде свършена както трябва, ако искате момичето да бъде елиминирано, ще ми трябва помощ. Нужно ми е да ме придружат още двама.

— Двама? Кой?

— Сиси и Дейвид.

Той мълчи.

— Не.

— Тогава забравете.

— Помъчи се да разбереш мотивите ми. Тримата заедно почти мигом ще бъдете забелязани в метрополиса. Снимките ви са навсякъде. Достатъчно опасно е да те пратим сам, но за теб поне знам, че имаш уменията да се държиш незабелязан. Тримата вкупом ще бъдете като крещяща табела.

— Ще носим противолунни шлемове. Те ще покриват лицата ни достатъчно добре.

Замисля се.

— Подготвили сме само два. Така че нямате достатъчно. При всички случаи никой не носи такъв на закрито. Какво ще стане, като се наложи да влезете в сграда?

— Оставете този проблем на нас. Но става дума за нас — и тримата — или никой не тръгва. Момичето с нейните бойни умения ще ни даде много по-големи шансове за убийство. А тя няма да се съгласи, освен ако и момчето не тръгне с нас.

— Както вече казах, не.

— Тогава може просто да чакаме милиони да щурмуват стените. До десет-дванайсет часа, нали така?

Ръката на Владетеля се напъга над контролния пулт.

— Старая се да бъда сговорчив — произнася след малко, — но не съм глупак. Ако пусна и трима ви, просто ще избягате. Ще съм изгубил единственото нещо, което държа срещу теб, за да си осигуря своята лоялност и сътрудничество. Защото знам какво означават спътниците ти за теб. Както виждаш, главният ми съветник си подготвя добре домашните.

— Вече си се уверил, че е било грешка да пратите някого сам — отвърщам, като се мъча да звуча убедително. — Не повтаряй грешката си. Защото и двамата знаем: това е последният ви изстрел. Няма да ви се отвори трета възможност.

Гледа ме с безстрастни и неразгадаеми очи. Нацупва устни.

— Много добре — произнася се след минута. — Ще направим компромис, ще се срещнем по средата. Ще ти дадем един. Другият ще бъде застраховката ни.

— Като заложник?

— Нека го наречем поощрение — за теб да се върнеш — и да не го коментираме повече. Ще ти позволим да вземеш момчето.

— Не — противя се. — Момчето идва. Това не подлежи на обсъждане.

— Казах, ще ти дадем момчето...

— Значи няма сделка.

Отправя ми гневен поглед, а очите му шават нервно в орбитите.

— Много добре — обявява и в тона му личи възмущение. — Можеш да вземеш момчето. Но ще задържим момчето тук.

С периферното си зрение долавям как някой се размърдва зад стъклото. Нечий висок и широкоплещест силует — на главния съветник — се втурва към страничната част, където взема някакво ъгловато приспособление, закрепено със спираловиден шнур към панел на стената.

— Ваше Владичество? — прогърмява гласът му през колоните.

— Намали звука, преди да ми спукаш тъпанчетата! — крясва Владетеля.

— Съжалявам, Ваше Владичество. — Когато заговаря отново, гласът на главния съветник е по-тих, но тонът му е все така рязък и тревожен. — Не можем да пратим момчето, ваше владичество. Като

стана дума, нека още веднъж повтора съвета си да не пращаме никого от двама им.

— Това вече го коментирахме и темата е приключена. Момчето ще остане. Момичето тръгва. Престани да се опитваш да ме разубедиш. Просто направи цялата нужна подготовка.

Силуетът на главния съветник застива.

— Може ли да предложи действие, което ще стимулира допълнително завръщането им?

Търпението на Владетеля започва бързо да се изчерпва.

— Какво, какво е то?

— Да прехвърлим момчето в резервоар в покоите на Ваше Владичество. Да го държим в свободния аквариум до завръщането им. Едва след това ще го освободим.

— Няма начин... — намесвам се.

— Отлична идея — съгласява се Владетеля. — Погрижи се да се случи.

— Може да е малко самонадеяно, Ваше Владичество, но вече програмирах дистанционно той да пристигне. На път е. — Главният съветник свежда глава, за да погледне към таблета си. — Всъщност ще бъде тук след четири, три, две, едно...

И като по часовник в аквариума започва да се случва нещо. От потопената в течността маска за лице започват да излизат мехурчета въздух. После подът изчезва и в резервоара влетява тяло също като някое торпедо. Резервоарът мигом се изпълва с множество балончета; едва когато подът се връща на място, течността се успокоява.

Дейвид се мята вътре, върти глава във всички посоки, размахва ръце и рита паникьосано. Втурвам се към него и започвам да блъскам по външната страна на стъклото.

— Дейвид! Маската! Сложи маската на устата си.

Очите му срещат моите и зървам неистов страх.

— Маската, Дейвид!

Най-накрая ме разбира. Сграбчва я и прехвърля връзката през главата си. Поема жадно огромни глътки въздух, а бледите му мършави гърди се издуват облекчено.

Думите на главния съветник, макар и прошепнати, прокънтят през колоните в помещението:

— Момчето ще остане в аквариума до завръщането ви. Докато и двамата се върнете.

— След като сте се справили с унищожението на онова момиче, разбира се — добавя Владетеля.

Дишането на Дейвид се нормализира. Но това не го успокоява. Озърта се трескаво, обезумял от страх. Представям си какво трябва да му е в момента: изведнъж се озовава блокиран в аквариум с искряща течност, а съвсем отблизо го зяпат група здрачници и адски странно, но Владетеля стои завързан на метри от него. Нищо чудно, че започва да вършее отчаяно с ръце и да рита по извитата стъклена стена.

— Дейвид! — крещя, без изобщо да съм сигурен дали е възможно да ме чуе през стъклото. Когато поглежда към мен с очи, излъчващи неописуемо отчаяние, започвам да чувствам безгранична решимост.

— Ще се върна за теб, Дейвид. Няма да те изоставя. Ще. Дойда. Обратно. За. Теб.

От маската на лицето му се откъсват безброй мехурчета, когато той започва да хипервентилира. Не мога да сторя нищо друго, освен да притисна длан към стената на аквариума. Той полага своята от другата страна точно срещу моята ръка.

Владетеля заговаря зад гърба ми.

— Времето ни свършва. Боя се, че трябва да потеглите незабавно. Ще ми се да имахме повече възможност да побъбрим.

Обръщам се с лице към него. У мен кипи ярост.

— Вече направихме нужната подготовка — продължава. — Ще бъдеш превозен навън в нишата си. Там ще те чака кон. Готов е за двучасово галопиране до метрополиса и е натоварен с всичко, от което може да се нуждаеш. Има също така и няколко бутилки вода, защото сме наясно с потребностите ви. О, и още едно нещо. В малка кесийка на седлото ще откриеш ТекстТранс. Свързан е с този на Епап. Просто за всеки случай.

— Ами момичето?

— Ще се погрижа да бъде транспортирана навън веднага. Няма да има време да подготвяме втори кон за нея. Двата ще трябва да яздите заедно.

Блъскане по стъклото зад мен. Дейвид го рита в опит да привлече вниманието ми. Очите му се приковават в моите разбиращо. Но вместо

паника излъчват някакво странно прояснение.

— Нека обясня какво ще се случи, ако стане така, че не успеете с мисията си или пропуснете да се върнете обратно — продължава Владетеля. — Ще удължа съществуването на момчето в аквариума, доколкото е възможно.

Дейвид вдига ръка и дърпа маската от лицето си. Клатя глава към него, но самоубийство чрез удавяне не е онова, което той има на ум. Оттласква се от стъклото с две ръце и се плъзга надолу, докато не се добира до едно ниво с мен.

— Ще си получавам ежедневните няколко глътки, естествено — говори Владетеля замечтано, без да му прави впечатление, че вече не обръщам внимание. — Но ще си получавам и ежедневното прилапване. Като използвам щипци, ще си късам малки хапки от плътта му. Установил съм, че след няколко дни тя става много податлива, откъсва се само с леко докосване.

Дейвид приковава поглед в моя. Очите му някога ме бяха гледали с блага невинност под яркосиньото небе и аз бях видял мъжа, в който щеше да израсне това чувствително и нежно момче. Такъв, който ще умее да се смее с тъга и да плаче с радост.

— В началото се заемам с второстепенни участъци и избягвам жизненоважните места... — продължава да реди Владетеля.

Дейвид отваря уста и устните му оформят старателно думи.

Бягай. Бягай.

— ... особено меката част на ушите, която е така апетитна...

Всичко е наред.

Преглъщам сълзите си и се обръщам.

— ... ако успееш да избегнеш... на ръцете или.

— Достатъчно — произнасям рязко и твърдо. — Достатъчно.

Устата на Владетеля застива наред думата.

Отивам до нишата и влизам в нея.

— Придвижете ме навън — процеждам през стиснати гъби.

Нишата е превозена право до крепостната стена на двореца. Открива се тясна пролука и това е всичко, което виждам, преди да бъда опърлен от парещите слънчеви лъчи. Прикривам очи с ръка. Прозвучава електронно бипване и чувам как стъкленият капак на нишата се плъзва встрани. Заслепяван от светлината, но притеснен, че може да се затвори, докато съм вътре, аз пристъпвам навън.

Стъпалата ми не докосват нищо, освен празно пространство и аз падам от известно разстояние, може би около метър, върху твърдата почва на пустинята. Свежият допир на слънчевите лъчи по кожата ми след толкова дълго под земята ми се струва като истинско прераждане.

Постепенно очите ми привикват към яркостта. Зървам ведросиньото небе и простиращите се до безкрайност пустинни полета. Чувствам полъха на вятъра, който ми действа освежаващо въпреки песъчинките, които полепват по потното ми лице. Променил съм се; сега копнея за всичко онова, което някога избягвах: слънчевите лъчи, гъделичкащи кожата ми, откритите пространства, топлия бриз, рошещ косата ми, усещането за потта, стичаща се по гърба ми. Всичко това ме кара да се чувствам жив.

Конят изцвилва. До самия крепостен вал е, завързан е за стълб. Тръгвам към него, а под краката ми се вдигат облаци пясък. Конят наостря уши притеснено и аз забавям крачка, като се движа така, че да съм в полезрението му. Потупвам го по шията и цъкам тихо с език. До предните му копита лежат обърнати наопаки купи с храна и вода. Малко от водата се е разляла върху раницата.

Раницата е пълна с оръжия. Много оръжия. Четири пистолета, няколко кинжала, два противолунни шлема, няколко пълнителя. Няколко кутии с патрони. И метално куфарче, което не отварям. Още не. Сега изведнъж започвам да го възприемам като нещо реално. Това са смъртоносни оръжия, предназначени за убийството на Ашли Джун. Трябва да натисна спусъка на някое от тях; да пратя някой от тези куршуми към нея, та да понижат плътта ѝ.

Замислям се за сделката, сключена с Владетеля. Колко категорично бях настоявал Сиси да ме придружи. Разбира се, че трябваше да е Сиси. Искях да бъда с нея. Но така и не ми хрумна — не и до този момент, — че изборът ми може да се е дължал повече на пресметливост, отколкото на чувства. Че може да е съществувал скрит мотив. Гърдите ми се сковават.

Звукът от стържене на метал ме откъсва от мислите ми. Точно до моята ниша, която още стърчи навън от крепостния вал, от един отвор изведнъж се появява друга ниша. Сиси е, протегнала е ръце и крака и ги е притиснала към стените в опит да открие солидна опора. Прозвучава свистене и после стената, сочеща навън, се вдига. Сиси мигом закрива очите си с ръце.

— Кой е там? — пита, а тонът ѝ е едновременно уплашен и предупредителен. Мъчи се да види, но е заслепена от светлината.

— Сиси.

Рязко завърша глава към мен.

— Джийн? — Излиза от нишата и също като мен не съобразява, че я очаква кратко падане. Просва се на земята.

Отивам до нея и от топлината на кожата ѝ ме жегва чувство за вина.

Опитва се да отвори очи, но не успява.

— Къде сме? Какво става?

— Навън сме. Всичко е наред.

— Какво? Защо ни пуснаха? В един миг съм в катакомбите, заключена в ниша, а в следващия съм запратена навън. — Извива глава на една страна. — Дейвид? Епап? Тук ли сте?

— Не, Сиси, само ние с теб сме.

Тя ме стиска здраво за ръката.

— Какво не е наред, Джийн?

Клатя глава.

— Каж ми какво става! В нищо от това няма логика!

Разказвам ѝ. Нищо не премълчавам — от Сиси не криеш нищо, тя и без друго би измъкнала всичко от теб, — а я запознавам с абсолютно всичко за покоите на Владетеля, за аквариумите, за отминалите часове, откакто Епап за последно е пратил ТТ съобщение. Даваш ѝ всичко и дори повече с надеждата, че потокът от думи, купищата информация ще замаскират тайната ти подбуда. Стоиш с

гръб към слънцето, докато лъчите заслепяват нея самата и се надяваш, че лицето ти се крие в сянката. А когато тя те прегръща в отговор, силно и страстно, и започва да реди уверено как вие двамата ще откриете Епап, заедно ще убиете Ашли Джун и заедно ще се върнете за Дейвид, ти отвърщаш на прегръдката ѝ с още по-голяма сила, за да прикриеш отвращението и ненавистта към самия себе си.

А минути по-късно, когато вече препускате, си доволен, че тя седи зад теб и не успява да зърне лицето ти. И макар да те стиска здраво през кръста, гърдите ѝ да са притиснати към гърба ти, а вътрешната страна на бедрата ѝ да е долепена към външната на твоите — подобна близост е истинско мъчение, — ти изпитваш облекчение, че поне не вижда лицето ти и че не се налага да я погледнеш в очите. Защото тогава може би ще успее да разчете какво се случва в душата ти и да ѝ стане ясно защо изобщо е с теб. Тогава може би ще разкрие и тайния ти мотив.

Че не възнамеряваш да убиеш Ашли Джун.

А да я спасиш. Да я върнеш обратно към човешката раса.

И за да сториш това, не може да си сам, защото си непълен. Не ти достига една половина.

Нужен ти е още някой. Нужна ти е Сиси.

Яздим усилено през пустинята, която се е нажежила до червено от жегата. Принуждавам коня да галопира през първите трийсет минути, като се наслаждавам на силното друсане и на невъзможността за свързана мисъл в подскачащия ми череп. Старая се да не обръщам внимание на краката и ръцете, които ме обгръщат плътно и на нежния натиск, упражняван върху гърба ми, когато подскочим по-силно. Вятърът в ушите ми, ослепителната светлина на слънчевите лъчи в очите ми, всички те са добре дошли, за да отвличат вниманието ми.

Когато дворецът се смалява до далечна точка зад гърбовете ни, спираме до купчина камъни. Слизаме от седлото и отвеждаме запъхтия кон до сянката, хвърляна от камънаците. Гледа като обезумял, а мускулите му са изпъкнали от гигантското усилие.

— Пресилваш коня — заговаря Сиси с угрижено изражение. — Ще се гътне и ще умре, преди да сме достигнали метрополиса. Давай по-бавно, Джийн.

Не отговарям. Права е, но не съм в настроение да го призная.

Тя се взира настоятелно в мен.

— У теб има нещо различно. Какво става?

Пренебрегвам думите ѝ и се заемам с грижи по коня. Тя въздъхва ядосано, а после се покатерва върху един камък и след това върху втори.

Конят ме поглежда косо с големите си обвиняващи очи, сякаш прозира истинските ми мотиви. Изпръхтява и ме опръсква със слюнка. Поглеждам го укорно в отговор и се покатервам до Сиси. Гранитът пари на допир и почти опърля ръцете ми. Сиси е устремила поглед към хоризонта.

— Няма защо да се тревожиш, че Основоположниците ще ни последват — заговарям. — Главният съветник не може да се отдели от Владетеля. Не и в такъв момент. А другите Основоположници няма да тръгнат без него.

Но тя не гледа в тази посока, отправила е взор към метрополиса, като е оформила козирка с ръцете си.

— Успявам да видя сгради. Метрополисът не е много далече — казва. — Може би на час път.

— На час и половина — отвърщам. — Ще забавя темпото. Права си.

Тя не отговаря, но изражението ѝ се смекчава леко.

— Какво е онова, което блести ето там? — пита. — Онези отблясъци в далечината.

Следвам траекторията на вдигнатата ѝ ръка. Ясно.

— Това е сградата „Домейн“. Най-високият небостъргач в метрополиса.

— Където е работел баща ти?

Кимвам.

Сиси подсвирква.

— Виж само всички тези небостъргачи. Метрополисът е толкова по-голям, отколкото си го представях, Джийн. — Поглежда ме с възхищение. И с дълбоко състрадание. — Как си успял да оцелееш? Да живееш наред всички тях? Толкова много години?

— Просто се учиш. Привикваш. Оцеляваш.

— Толкова е обширен — промълвява Сиси с по-тих и унил тон. — Как изобщо ще открием Ашли Джун? Все едно да търсим игла в копа сено.

— Няма нужда да търсим. Знаем определено място, където ще се появи в определено време. Конгресният център. По здрач. Ще отидем там и ще я оставим тя да дойде при нас. После ще ѝ видим сметката.

Тя не казва нищо, но виждам, че в главата ѝ се заформя идея.

— А как ще открием Епап?

Бъркам в джоба си и вадя ТекстТранса.

— Ще се опитваме да влезем във връзка с него — казвам. Бързо ѝ обяснявам как функционира устройството и пиша кратко съобщение.

Джийн и Сиси сме. Къде си?

— Кажи му, че се движим към метрополиса — предлага Сиси. — Напиши, че ще сме там след около час и половина.

Колебая се.

— Не знам. Може би е по-добре да си спестим подробностите. В случай че неговият ТекстТранс е попаднал в погрешни ръце. Няма да е зле, ако не разкриваме твърде много.

Тя отклонява поглед. Схваща моя намек за съдбата на Епап. Че е възможно да не е жив. Кимва бързо, почти недоловимо.

Натискам бутона за изпращане.

— Ще го правим на всеки няколко часа — добавям. — Може и да получим отговор.

Тя стяга челюст.

— Сигурно е мъртъв, нали?

Не казвам нищо.

— Така е, нали?

— Няма да те лъжа, Сиси. — Тонът ми се е смекчил. — Вероятно е така. Но не можем да допуснем това да ни влияе. Длъжни сме да мислим за Дейвид, нали? Дори да не успеем да открием Епап, трябва да се погрижим за Дейвид. Което значи, че все пак трябва да се доберем до Ашли Джун. За доброто на Дейвид.

Сиси ме поглежда остро. В този момент горещ порив на вятъра разрошва косите ни.

— Не спирам да мисля за Дейвид — продумва. На челото ѝ се е появила вертикална линия. — Как в този момент ние сме на свобода под синьото небе, слънцето огрява лицата ни и сме способни да дишаме свеж въздух, а той е затворен в аквариум. Потопен е в някаква течност съвсем сам и в почти непрогледна тъмнина. — Стяга челюст и зъбите ѝ проскърцват. — Наистина не мога да го понеса.

Сиси отправя поглед обратно към двореца. Мускулите по влажните ѝ от пот ръце се напрягат.

— Чувствам се, сякаш го изоставям. Бих сторила абсолютно всичко да заема неговото място; по-скоро съм склонна да умра хиляда пъти. Трябва да се върна за него.

— Не можеш — заявявам една идея твърде бързо.

Тя тика кичур коса зад ухото си.

— Ти върви в Метрополиса и намери Епап. Аз ще се върна в двореца за Дейвид.

— Не, Сиси — отсичам категорично. — Ще останем заедно. — Не мога да допусна да се разделим; тя ми е нужна; нужна ми е кръвта

й. Как ще я получа, как ще ѝ обясня причината — още не съм измислил. Но не мога да прибързвам, не и без подходящ съд, където да съхраня кръвта ѝ, не и като ни предстоят толкова часове, в които тя вече няма да става за нищо заради жегата. Не и когато Сиси още има възможност да се откаже и да си тръгне.

Застава лице в лице с мен и изражението ѝ е изненадващо нежно. Капки пот осейват челото и горната ѝ устна. Забелязва отчаянието в очите ми и нещо я прави по-отстъпчива. Притиска слепоочие към ключицата ми. Аз обгръщам с ръце мокрия ѝ гръб.

— Ще останем заедно, нали, Сиси?

Тя кима с глава, опряна в гърдите ми.

Затварям очи и преглъщам мъчително. Надявам се да ми прости, когато всичко това свърши.

Изпробваме оръжията си. По-добре да се упражним да стреляме тук сред камънаците, отколкото в метрополиса, където силните гърмежи ще привлекат внимание.

Сиси възприема бързо принципа на действие на пистолета. Открива как да го зареди и само след минути вече е способна да го прави със затворени очи, сръчните ѝ пръсти пъхат вътре пълнител след пълнител за по-малко от пет секунди. Избира една скала като мишена и само след няколко опита вече улучва с всеки изстрел.

Аз вземам пушка със снайпер, която откривам едва след като отварям сребристото куфарче. Вътре има два цилиндъра, наподобяващи тръби.

— Заглушители — произнася Сиси впечатлено. — Чела съм за тях, докато бяхме в купола. — Взира се надолу към пистолета. — Струва ми се, че заглушителят е съвместим както с пушката, така и с пистолета — възкликва и го монтира. — Винаги съм искала да пробвам как действат.

Когато произвежда изстрел, вместо експлозия прозвучава само просвирване. Тя кима одобрително.

— Задръж това — казвам ѝ.

Оказва се, че аз съм истински виртуоз със снайпера. От мига щом долепям око до окуляра и поглеждам през него, прикладът се намества идеално на рамото ми и го чувствам точно както трябва. В

началото съм малко нетърпелив, твърде жаден да усетя мощта на оръжието и по тази причина дърпам спусъка прекалено рязко. Но след първите няколко изстрела стабилизирам дишането си и успокоявам пръста на спусъка. Още не съм съвсем точен. Всеки път целя една идея вляво. Правя минимални настройки и оттам нататък всеки път съм в десетката.

— Страшен си — отбелязва усмихнато Сиси. После лицето ѝ става сериозно. — Това е добре. От гледна точка на стратегията. Когато се доберем до Ашли Джун, единият ще се разположи близо до нея, а другият надалече. Първо ще стреляш ти от разстояние. Аз ще съм по-близо с оръжие с малък обseg, в случай че пропуснеш. Два опита срещу една и съща мишена.

Кимам с престорено съгласие и поглеждам нагоре към слънцето.

— Да вървим — предлагам. Разглобявам снайпера и го прибирам в куфарчето.

— Провери ТекстГранса — поръчва ми тя.

Но не откривам нищо.

Мълчаливо се смъкваме надолу по камъка и развързваме коня. Въпреки мълчанието откъм Епап забелязвам, че настроението на Сиси се е приповдигнало. Кожата ѝ сияе; тялото ѝ излъчва повече жизненост. Оръжията, стрелбата, усещането, че се труди за определена цел — всичко това я е оживило.

Закрепвам раницата за седлото и тъкмо се каня да се покача на коня, когато тя поставя ръка на рамото ми.

— Този път — заявява с широка усмивка — аз ще яздя отпред. Твой ред е да седиш отзад и да играеш ролята на безполезен предпазен колан, опасан около мен.

21

Вече е късен следобед, когато достигахме до района с бизнес сградите в метрополиса. От празните асфалтови улици лъха тягостна жега. Небостъргачите се извисяват над нас, а изкривените им сенки се простират диагонално по улицата, като ни предлагат малки дози отмора от парещото слънце, съпровождало ни неотлъчно през цялото пътуване. Тези сгради, извисяващи се като огромни бетонни надгробни камъни, напечени от небесното светило, са безмълвни свидетели на бавния ни и предпазлив напредък.

Чаткането на конските копита отеква злокобно в ушите ни. И макар като малък денем да бях обикалял същите тези празни улици много пъти, сега те вдъхваха у мен страх, какъвто не бяха предизвиквали преди. Неведнъж погледнах през рамо, почти сигурен, че ще зърна нечия фигура, придвижваща се на четири крака, да ни следва безмълвно.

— На следващото кръстовище завий вляво — поръчвам на Сиси и тя насочва коня с леко подръпване на юздите. Спираме пред голяма кръгла сграда. Широка алея се извива и издига по стръмния склон към входа. Пред сградата има обширна и дълбока водна площ с по-големи размери от плувен басейн. Не че някой някога би плувал тук, не и при дълбочина близо шест метра. Опасна дълбочина — здрачниците лесно биха се удавили в далеч по-плитка вода, — но нужна за величествените водни спектакли вечер. Преди бях виждал някои от тях по време на училищни екскурзии и по телевизията. Невероятна феерия от извисяващи се координирани струи вода, многоцветни светлини и пръски във всички посоки.

Слизаме и водим коня до водата. Тика вътре муцуна и започва да пие жадно.

— Това ли е болницата?

— Не. Конгресният център.

— Малко е рано, не мислиш ли?

— Конят трябва да се напои. И на нас ни е нужно да пийнем. — Загребвам вода в шепи и пия на големи глътки. Топла е и има метален вкус, но утолява жаждата ми. Потапям глава под водата, а после я отмятам назад и оставям струйките да се стекат по шията и под ризата ми.

Сиси е направила същото и от върховете на косата ѝ капят капки, които мокрят дрехите ѝ. Примижава към Конгресния център.

— Погледни натам. Към покрива. Блести като стъкло.

Кимам.

— Хората постоянно славят този стъклен покрив. В дъждовни нощи предоставя съвършената атмосфера. Дъждовните капки барабанят по повърхността и вътре прониква идеално количество филтрирана светлина. Когато има пълнолуние, затъмняват стъклото. Само с натискането на един бутон.

Заливам главата си с още вода.

Сиси гребва една шепа и заглажда косата си на една страна.

— Има да чакаме с часове. Да намерим ли място, където да се скрием?

— Не можем да останем тук — изказвам мнение.

— Тогава дали да не се насочим към болницата? Да намерим стаята на Ашли Джун и да приключим с нея там.

Клатя глава.

— Твърде вероятно е болницата да гъмжи от журналисти, лекари и сестри. Няма да напреднем много, преди да ни забележат.

— Можем да сложим визьорите. Те ще прикрият лицата ни.

Отпивам още малко вода.

— Няма да се получи. Никой не ги носи на закрито. А и виж ни само. Набиваме се на очи по всички параграфи. Косите ни са разрошени, покрити сме с пясък и мръсотия, по лицата и шиите ни има засъхнали вадичики от пот. В отчаяна нужда съм да се обръсна — не само лицето, но имам косми по краката и ръцете. Да не говорим за телесните ни миризми. Кога сме се къпали за последно? Довери ми се, ще ни подушат през една пресечка. Визьор няма да скрие миризмата ни.

Сиси обхожда с поглед лицето и тялото ми и като че за пръв път забелязва мръсотията и окосмяването.

— Предполагам, че няма да ни се отрази зле да се поизмием, но честно казано, не долавям никаква миризма.

— Привикнали сме към миризмата един на друг. Направо воним.

— Ами да се измием с тази вода?

Клатя глава.

— Няма да е достатъчно. Миризмата се е наслоила твърде дълбоко в порите ни. Нужен ни е сапун, кесии, други почистващи средства. Крем за просветляване на загорялата ни от слънцето кожа. Избелващ препарат за зъбите. И на мен ми трябва самообръсначка.

— А нещо ми подсказва, че няма начин да влезем в близкия магазин и да си набавим всичко това. Къде да отидем?

Потърквам шията на коня.

— Ще отидем у дома. В моя дом.

Странно е отново да се движа из квартала ни. Бяхме вързали коня за един пътен знак веднага щом влязохме в жилищните райони от страх, че шумното чаткане на копитата му може да събуди някой с полек сън в близките до улиците къщи. И без друго се радваме да повървим, струва ни се, че за пръв път от дни можем да опънем крака, да раздвижим мускули.

Крачим мълчаливо. Всичко е съвсем ново за Сиси и габаритите на цивилизацията едновременно я притесняват и изумяват. Преди никога не е виждала улици, оформящи идеална мрежа, от двете страни на които са подредени къщи, всяка копие на съседната. Никога не е вървяла така абсолютно на показ, без да е защитена от стъкления купол при стотици здрачници в непосредствена близост и милиони други неособено далече във всички посоки. Взира се в прозорците, покрити с капаци и поглежда с тревога към слънцето, което клони към заниз.

— Не е далеч — шепна.

Завиваме един последен път и ето че сме на нашата улица. Нищо не се е променило от последния път, когато бях тук само преди две или три седмици. Но аз съм се променил. Човекът, някога движил се в моята кожа по тези улици, вече не съществува. Всичко е познато и в същото време като от друга планета.

Докато не се добираме до моята къща. И там вече нищо не ми е познато; всичко е отчайващо ново. Защото моята къща вече почти я няма. Прозорците са изпотрошени, входната врата е избита от пантите. Дори стените са полуразрушени и цели парчета от циментови блокчета се ваят на земята. Домът ми е бил обран. В буквалния смисъл — откраднато е абсолютно всичко, та по-късно да бъде продадено на черния пазар. Останали са само отломки, парчета стъкло, пръснати по пода, трески от разхвърляните наоколо маса и столове. Диванът е изтърбушен и от него е останала само усуканата метална рамка. Стените, подовете и ъглите, където обикновено се събира прах, са

изблизани до блясък от здрачници, мъчили се да открият, макар и една молекула от хепър: мъртва кожа, фоликули от косата ми, нокти, слуз от неконтролирано кихане, каквото и да е. Стените са покрити със стотици дири от засъхнала слюнка на здрачници също като релефна мазилка.

Банята, където се надявах да откроя почистващите продукти и самобръсначка, е дори в по-лошо състояние. Огледалата са напукани, плочките са изкъртени от пода, а тайният резервоар с вода е натрошен на парченца. Шкафчето с почистващи средства го няма. Всяка плочка, пукнатина и fuga са облизани от гладните езици с надежда за ДНК от хепър.

— Джийн. Трябва да вървим. — Ръката на Сиси е на рамото ми, допирът ѝ е нежен и предлага утеха. — Тук няма нищо за нас.

Бърша бузите си и кимам.

Преди да си тръгнем, хвърлям един последен поглед към оглозгания скелет на дома ми. Последните няколко години, докато бях сам тук, не бяха щастливи. Никак дори. След като баща ми си тръгна — след като симулира преобразяването си и ме подведе да вярвам, че е бил убит от слънчевата светлина, — ужасно ми липсваше. Загубата му ми причиняваше физическо страдание. Дневните часове бяха най-тежки. Бях съвсем сам в къщата. Празните ѝ помещения представляваха болезнено свидетелство за отсъствието му.

С цел да притъпя болката в онези дни си представях, че той още е жив. Това беше единственият начин, по който съзнанието и сърцето ми на седемгодишно дете успяваха да се справят, фантазирах си как по някакво чудо се е спасил и е избягал на далечно място. Можеше да се е запътил на изток, да е прекосил Пустошта и да е достигнал до онова далечно място на хоризонта, където се издигат Източните планини. Веднъж прати натам дистанционно управляван самолет и ми поръча да помня този момент. Нима не беше възможно, питаше се умът ми на седемгодишен, да е отишъл там? Вкопчвах се в тази лъжа, защото играеше ролята на тесен мост — разнебитен и неустойчив, няма спор — през бездната на моята самота.

В дни, когато болката беше особено нетърпима (а такива имаше много), напусках къщата и бродех по улиците. Понякога вървах с цели часове и си припомнях случаите, в които баща ми крачеше редом с мен, напомняше ми да се пазя от слънчевата светлина и да се

придържам плътно към сградите. Това помнех най-ясно: гласа му и изричаното от него. И желанието ми беше съвсем простичко: да продължавам да ги чувам. Нямаше да настоявам за обяснение и такова дори не беше нужно — само едно съобщение би свършило работа, изпратено до мен по целия път от Източните планини чрез някой от онези дистанционно управлявани самолети. *Жив съм. Добре съм.* Изречение или две. Това бе всичко.

И по тази причина скитах по улиците и от време на време — макар да знаех, че не бива — устремявах поглед нагоре. Щеше ми се да зърна малка точка, която постепенно расте, докато се движи над Пустошта и да чуя тихото жужене на мотора, да го забележа как прелита сред лабиринта от небостъргачи. Да го наблюдавам как се спуска, приземява се на улицата, бавно се устремява към мен и накрая се блъсва леко в крака ми.

Но така и не видях самолет. Без значение колко пъти излизах навън, колко километра извървявах, колко чифта обувки износих, колко пъти вдигах поглед нагоре, никога не видях нищо. И по тази причина промених очакванията си; не ми трябваше съобщение. Бих приел дори само едно бегло зърване на самолета; нямаше защо да се приземява. Ако просто се носи в небето, без дори да се снижава, ако просто прелети над главата ми, това би ми донесло достатъчно утеха.

Но никога не видях нищо. Не познах усещането да се озовеш под успокояващата сянка на прелитащ самолет.

23

Сиси се вглежда тревожно в небето. Неясното очертание на пълната луна вече личи върху синята, но тъмнееща равнина.

— Според мен имаме около два часа до залеза. И все така воним. — Озърта се към околните къщи и смръщва вежди. Представя си как щом падне нощта капациите ще се вдигнат и вратите ще се отворят, а техните обитатели — хлапета, тийнейджъри, родители, старци — ще се изсипят на улиците и ще ни подгонят.

— Последвай ме — казвам. — Знам къде да отидем.

Поемаме с бърза и припряна крачка. Сградите около нас вече хвърлят по-удължени сенки, а наситеносиният цвят на небето е обагрен в червено.

— Провери ТекстТранса — настоява Сиси.

Нищо. Пиша ново кратко съобщение.

Епап, там ли си?

След като натискам бутона за изпращане, чакаме около минута, втренчени в празния екран и се надяваме на чудо. Пъхам го обратно в джоба си.

— Хайде, да вървим.

Няколко минути по-късно пристигаме. Къщата е разположена на ъгъл, точно както си спомням.

— Какво е това място? — пита Сиси.

— Домът на Ашли Джун.

— О. — Сиси пъха кичур зад ухото си. — Защо сме тук?

— Ашли Джун не е оцеляла през всички тези години без собствен запас от почистващи продукти. Можем да използваме нейните.

Тя се взира в къщата, която е напълно непокътната и здраво заключена, а по стените няма и драскотина. Ашли Джун никога не е

била заподозряна, че може да е хепър, особено след като се е появила от Въведението преобразена в здрачник. Тук не са царили плячкосване и вандализъм.

— Как ще влезем? — пита Сиси. — Всичко е затворено с капаци.

— Не е както изглежда. — Навеждам се, стискам долния край на капака пред вратата и го тласкам нагоре. Плъзва се по релсите. — Предназначението на тези капаци е да пазят от слънчева светлина, а не от хора. Не се налага да ги заключваш денем.

Сиси кима с разбиране. Протяга ръка към топката на вратата и я завърта. Вратата се отваря. Тя стои на място.

— Всичко е наред — уверявам я. — Ашли Джун живееше сама, а сега е в болницата. Няма никой.

Тънки снопове следобедна слънчева светлина проникват във вътрешността и я озаряват в червено и оранжево. Влизам, а Сиси ме следва. Вътре откривам нещо неочаквано.

Ашли Джун не е живяла в страх. Това е очевидно. Под закрилата на дома си не се е държала така, сякаш има да крие нещо. От пода до тавана по всяка стена висят рисунки. На въображаеми места, вероятно описани от родителите ѝ: зелени хълмове, осяяни с ярки цветя, където сини потоци се вливат в митични морета. Места, на които слънцето не спира да грее с пълна сила. Където винаги е ден и никога нощ.

И снимки. На майка ѝ. На брат ѝ. Това ме изненадва най-много. Баща ми изгори всички семейни фотографии и рисунки, но Ашли Джун няма вид да е била тормозена от предпазливост чак в такава степен. Зад стените на дома си е била невъздържана.

— Виж — произнася Сиси от другия край на помещението. — Твоя снимка.

Сочи към училищна фотография. Отпреди години, когато още съм само на девет. Ясно помня тази нощ. Нощта на гръмотевичната буря. Изненада всички в училището. Бяхме се струпали на стълбите пред сградата, когато изведнъж небето се покри с тежки облаци. Светкавиците го разсичаха безмилостно. Това вкара всички в състояние на безумие, стискаха здраво очи заради болката, пронизваща очните им ябълки. Настъпи пълен хаос. Децата плачеха ужасени. Учителите крещяха. Апаратът на фотографа беше съборен и при

падането му на земята някак се беше задействал бутон, слагащ началото на поредица от автоматично направени снимки.

Качени онлайн по-късно този ден, въпросните снимки разкриха нещо смайващо. Малко момиченце е застанало напред бурята, а физиономията ѝ очевидно не издава да е засегната по някакъв начин от светкавиците, докато тези на всички заобикалящи я са изкривени от болка. Тя обаче се вира в светлината с устремено нагоре лице и се усмихва на падащите капки. Няколко часа по-късно тя беше погълната. В мига щом падна нощта, орди от съседни, разгледали снимките онлайн през дневните часове, бяха нападнали къщата ѝ. Твърде късно (винаги твърде късно, никога навреме) научих, че там са живели други като мен.

— Наистина ли това си ти? — Сиси се усмихва, без въобще да забелязва посивялото ми лице. — Бил си сладко малко хлапе. Бузките ти са били точно като на Бен. — Очите ѝ се навлажняват от смях. Отпуска ръка на рамото ми.

Тази стена цялата е покрита с училищни снимки. Разпознавам някои от учениците, а други не, някои са групови, на други е уловен само един човек. В тази случайна сбирка от образи няма логика или причина. Може да са били деца, за които някога Ашли Джун е подозирала, че са човешки същества. Може нощем да се е чувствала самотна и да ѝ се е щяло да зърне лица за компания, без значение от липсата на изражения или топлота по тях.

— О, виж, ето те отново — възкликва Сиси. — После гласът ѝ заглъхва. — О... Странно. — Друга снимка на класа, която мигом разпознавам. Правена е миналата година. Зървам лицата на съучениците си, телата ни са изпънати и вдървени, а ръцете ни се спускат сковано покрай тях. Ето ме и мен, стоя на втория ред, а очите ми са съвсем безизразни погледите на всички ни са напълно празни и лишени от емоции. Но не това е привлякло вниманието ми.

А онова, което Ашли Джун е сторила с фотографията. Преработила я е. Не на едно място, а по всяко лице. По гърба ми пробягват ледени тръпки.

Върху всяка уста е залепила по-дребна изрезка на друга уста — усмихната уста с отдръпнати устни и разкрити бели, наподобяващи наниз от перли зъби, без кучешките да са уголемени. От клас здрачници сме трансформирани в група усмихнати хора. Поставила е

идентични усмихнати усти върху тази на учителя, върху моята и върху тази на всеки друг, освен върху една — нейната собствена. Вместо това на своето лице е залепила напълно различна своя снимка и на нея сияе лъчезарно. Никога не съм я виждал да изглежда така — с широка и пламенна усмивка, слънчевите лъчи играят в червената ѝ коса, очите ѝ са навлажнени от щастие, цялото ѝ изражение излъчва освободеност и липса на задръжки. Навеждам се по-близо, за да огледам усмихнатата ѝ уста, точно това е тази, която е копирала и залепила върху всички останали.

Живи и усмихнати усти, разположени под мъртви очи. Гротескно и зловещо несъответстващи едни на други. Но може би в полумрака от другия край на стаята човек може да се придума да ги възприема другояче.

— Била е ужасно самотна, нали? — шепне Сиси.

Взирам се в образа на Ашли Джун.

— Всички до един бяхме такива.

АШЛИ ДЖУН

Когато Ашли Джун беше почти на осем години, майка ѝ започна да я гледа по странен начин. Привечер, докато я изтъркваше внимателно и грижливо я проверяваше за видими драскотини, преди да я прати на училище, поспираше, докато го върши, както не беше постъпвала преди. Докато Ашли Джун се обличаше, майка ѝ оглеждаше със сериозно изражение гърдите ѝ, което я караше да се стеснява.

— Почакай — нареди и майка ѝ в една подобна вечер. Времето напредваше. Бяха минали петнайсет минути, откакто капациите се вдигнаха автоматично. Отвън блещукаха звездите. Луната ставаше все по-ярка.

— Мамо?

— Обърни се настрани. — Очите на майка ѝ се стрелкаха напред-назад. Ашли Джун искаше да срещнат нейните, но не се случи. Погледът на майка ѝ обхождаше гърдния ѝ кош, като че разчиташе миниатюрни букви по голата ѝ кожа и нито веднъж не се вдигна нагоре, за да срещне този на Ашли Джун.

Едва когато челото на майка ѝ изведнъж се сбърчи, Ашли Джун започна истински да се тревожи. Майка ѝ никога не се мръщеше — това беше забранено. Тези линии изглеждаха така чужди на челото на майка ѝ, все едно, че към кожата ѝ бяха притиснати тънки конци за шиене.

— Какво има, мамо?

Тя поклати глава и не обясни нищо. Помогна на Ашли Джун да нахлузи блузата и да си обуе обувките. Когато Ашли Джун излезе, майка ѝ не я предупреди да е внимателна, както постъпваше обикновено. Устните ѝ бяха стиснати в права линия, а очите ѝ бяха на хиляди километри разстояние.

Това тежа на душата на Ашли Джун през цялата нощ в училище. Когато се завърна у дома, първото, което желаше да

стори — дори преди да е свалила слънчевите си очила, — беше да прегърне майка си.

Само че не я видя с влизането си.

— Мамо?

Ашли Джун се закова на място в преддверието. Майка ѝ винаги си бе вкъщи, когато се прибереше. Посрещаше Ашли Джун в антрето, помагаше ѝ да свали обувките си и щом вратата бъдеше добре затворена, погалваше нежно лицето ѝ.

— Не пораствай — казваше често и щипваше леко още пухкавите ѝ бузки.

Но този ден майка ѝ не я чакаше в коридора. Смутена, Ашли Джун махна слънчевите си очила. И в този миг до слуха ѝ стигнаха приглушени и настойчиви гласове, идващи от спалнята на родителите ѝ. Тръгна натам. Чу през затворената врата как майка ѝ повишава глас — леко писклив и изпълнен с паника, с какъвто не я беше чувала да говори никога преди. После, за изненада на Ашли Джун, прозвуча друг глас. Беше на баща ѝ.

Той никога не се прибираше толкова рано.

Почука на вратата, но те явно не я чува, защото отново заговориха един през друг.

Натисна бравата и бутна.

Майка ѝ стоеше с ръце, скръстени пред гърдите и наведена глава. Очите ѝ бяха подпухнали и зачервени, а косата ѝ — обикновено прибрана в стегната конска опашка — беше разрошена. Бащата на Ашли Джун беше застанал пред нея, слушаше я с една протегната ръка, която лежеше на рамото ѝ. Въпреки силата на гласовете им жестът му беше нежен и утешаващ. И тази последна подробност накара любопитството на Ашли Джун да прерасне в чувство, граничещо със страх

— Мамо?

Родителите ѝ се стреснаха при прозвучаването на гласа ѝ. Завъртяха се бавно, докато не се озоваха един до друг, със сковано увиснали ръце.

Входната врата се отвори. Големият ѝ брат се прибираше порано от училище. Изтропването на изританите обувки, прецракване от затварянето и заключването на вратата.

— У дома съм! — обяви с весел глас. — Тренировката беше отменена! — След като цяла нощ беше поддържал тона си равен и монотонен в училище, да се прибере у дома беше истинско спасение. Всички потъпквани емоции си пробиваха път на показ. Родителите им допускаха кратък изблик на вълнение, щом се приберяха у дома, стига вратата да беше заключена и капациите спуснати, и да не бяха твърде шумни. А след вечеря — за десет минути, и то само ако си бяха подготвили всички домашни — позволяваха на Ашли Джун и брат ѝ да се позабавляват. Беше прекрасно време, в което можеха да се усмихват, да пеят, да се мръщят, да се оригват и да пръцкат. Когато можеха да изпуснат всичко навън.

Баща ѝ не поглеждаше към нея. После майка ѝ направи нещо, което беше изрично забранено на Ашли Джун при каквито и да било обстоятелства. Заплака. От очите ѝ бликаха сълзи и се търкаляха надолу по бузите.

И не след дълго Ашли Джун също плачеше, защото макар да нямаше представа за причината, по някакъв начин знаеше достатъчно много.

Няколко дни по-късно един мъж, когото Ашли Джун не беше виждала никога преди, се появи някъде между изгрева и обед. Тя посвети толкова енергия да се взира и да се мъчи да разбере причината за посещението му, колкото по-късно — всъщност пред целия и останал живот — отдели за усилия да го изтрие от съзнанието си. Пред отворената входна врата зърна яркото слънце да се издига на фона на дръгливото сиво небе. Мъжът, в чиито широки рамене и мускулесто тяло се долавяше изненадваща грациозност, държеше голям метален куфар, който намести внимателно на масата за хранене.

Придружаваха го жена и малко момиченце — жена му и дъщеря му, предположи Ашли Джун. Наблюдаваше ги втрещено. Семейството на Ашли Джун никога не приемаше посетители. Но забеляза капките пот, блестящи по челата им, петната от пот под мишниците им, затова и стана ясно, че са като нея.

Приблужи до момиченцето. То носеше празна пазарска торба в малката си ръчишка, като че тръгнало да откъсне плод. Малко

срамежливо Ашли Джун протегна бавно ръка и докосна косата ѝ. Детето потръпна и стисна дланта на майка си по-здраво. Майка ѝ също стисна в отговор, за да ѝ даде да разбере, че всичко е наред. Очите на момичето бяха големи и невинни.

Ашли Джун позволи на устните ѝ да се появи лека усмивка. Съвсем бегъл израз.

Очите на детето се разшириха изненадано. После тя също колебливо се усмихна в отговор, ъгълчетата на устата се извиха нагоре, подобно на ръба на горяща хартия.

— Не така! — кресна ѝ мъжът. Беше по-строг от родителите на Ашли Джун. Устата на малкото момиченце мигом се превърна обратно в стегната права линия. Мъжът не каза нищо повече. Приблужи до масата и отвори куфара.

И именно тогава майката на Ашли Джун бързо отведе жената и детето в спалнята. В спалнята, която Ашли Джун делеше с брат си, и в която той прекара цялата сутрин. Това беше странно, осъзна Ашли Джун. Защо брат ѝ не се показва?

Но въобще не бе така странно като случилото се след това. В трапезарията бяха останали само баща ѝ и другият мъж.

Подреждаха някакви странни предмети върху масата, сякаш я редяха за хранене. Но нямаше вилици, ножове и лъжици. Бяха скалпели, игли и други инструменти, които не разпознаваше. Имаха малки размери и остри ръбове. Плашеха я.

Ашли Джун се придвижи до ъгъла на помещението и остана там.

Мъжете мърмореха тихо един на друг. Ашли Джун правеше опит да чуе и долови звученето на непознати и чужди думи като „анестезия“, и „яйчници“. Странният мъж взе стъклен цилиндър с дълга игла и я потопи в прозрачна течност. Напълни спринцовката с течността, после кимна към баща ѝ.

И баща ѝ се обърна към нея.

— Ела, миличка — каза ѝ той.

Тя направи крачка напред и спря.

— Налага се да ти обясня нещо. Ела. — Седна на дивана и потупа празното място до себе си.

Тя се поколеба дали да не седне в скута му. Понякога, когато той беше в достатъчно добро настроение и беше пийнал малко

повечко, позволяваше ѝ да се покатери в скута му. Подрусваше я и я оставяше да се покиска за няколко секунди. В такива моменти неговият скут се превръщаше в най-забавното и най-безопасно място на света за Ашли Джун. Но този ден не седна там. Настани се до него. И в продължение на седмици след това не спря да се чуди дали нещата биха се развили различно, ако само беше избрала да седне в скута на баща си.

— Миличка, има нещо, което трябва да свършим — каза ѝ. Обикновено топла и носеща успокоение, ръката му върху рамото ѝ лепнеше и потреперваше.

— Какво е то, тате?

— Няма да почувстваш почти нищо — увери я.

— За какво говориш, тате?

Той се умълча и обърна глава настрани. В различна посока от нея, като че не желаше тя да зърне лицето му.

— Растеш — заговори, все така извърнат встрани.

Ашли Джун не каза нищо.

— А когато растеш, тялото ти... се променя. Започват да се случват неща, които не са под твой контрол.

Ашли Джун чувства как бузите ѝ пламват.

— Ще имам гърди — избъбри срамежливо тя, като се надяваше моментът да отmine бързо. — Мама вече ми го каза. Според нея няма да се случи поне още няколко години. И нямало защо да се тревожа, защото било естествено.

Непознатият мъж почука по масата. Целта му беше да привлече вниманието на баща ѝ. Широките му рамене излъчваха нетърпение. Отметна глава и посочи с брадичка часовника на стената.

— Има нещо обаче, което мама никога не ти е обяснявала — каза бащата на Ашли Джун. — Не е споменавала за една друга промяна, която ще настъпи в тялото ти. Скоро. По всяка вероятност. Нямаме представа точно кога. Може да не се случи още година, две или дори пет. Но понеже диетата ти е изцяло месна, възможно е моментът да дойде скоро. След месец, седмица или дори утре. — В гласа му се усещаше суровост, а напрегнатото му тяло излъчваше нещо неприлично, което го караше да изглежда като различен човек — И не можем да допуснем да бъдем сварени

неподготвени, ако тази промяна... вземе, че настъпи в училище, в класната стая, в автобуса или на улицата. Насред тълпа, в разгара на нощта.

— Каква е тази промяна?

— По-добре да се погрижим сега, отколкото да чакаме. Така или иначе трябва да се свърши. По-добре да го направим, преди промените да настъпят — не спираше да реди той, като че се мъчеше да убеди сам себе си.

— Какви са тези промени, тате?

Той подскочи, сякаш изненадан от нейното присъствие до него.

— Ще започнеш да кървиш.

За известно време тя не промълви нищо.

— Винаги внимавам страшно много. Точно както мама все ми поръчва. Пазя се да не се одраскам или порежа. Аз...

— Това няма как да го спреш. Не е от порязване.

— Кървене от носа ли? Знам как да постъпя ако...

— Не.

— Не разбирам.

— Няма да се налага. Не и след като... свършим това.

— Хайде, Тобайъс — викна непознатият мъж от трапезарията. Беше преместил всички инструменти настрана и беше постлал върху масата голям найлонов чаршаф.

— Кой е този човек, тате? — попита Ашли Джун. Не беше обичайно някой да нарича баща ѝ по име.

Баща ѝ се поколеба.

— Той е един от нас, миличка. Работи в сградата „Домейн“ и е невероятно умен. Познава отлично човешкото тяло и днес ще бъде твой лекар, става ли? Ще ти помогне да бъдеш в безопасност. Довел е жена си. Тя ще му асистира по-късно, ако се наложи.

Ашли Джун се изправи.

— Какво става?

Хвърли поглед към затворената врата на спалнята.

— Мамо? Мамо! — проплака изведнъж, обзета от паника. — Страх ме е! — Но вратата не се отвори. Брат ѝ, майка ѝ, малкото момиченце, никой от тях не излезе. Вътре беше съвсем тихо.

Лекарят пристъпи към Ашли Джун и баща ѝ. В огромната му ръка иглата изглеждаше нелепо малка и тънка и той я държеше

изключително внимателно.

— Няма да почувстваш нищо, миличка — увери я баща ѝ, като че единствено това имаше значение. Очите му блестяха от влага, но тя не видя нищо красиво в сълзите, които се събираха там. Изправи се и по бузите му се стекоха вадички.

Двамата мъже стояха пред нея.

Ашли Джун започна да трепери.

Лекарят направи крачка и я доближи. У нея се пречупи нещо и тя се завъртя да побегне. Но той я сграбчи за ръката.

Тя се опълчи; наистина го стори. Размахваше ръце, риташе и хапеше. Въпреки всичко обаче те я надвиха, притиснаха ръцете и краката ѝ здраво към пода, все едно беше препарирана пеперуда. Почувства убождането от иглата някъде надолу от кръста и светът се замъгли, а тялото ѝ омекна.

— Няма да почувстваш нищо, няма да почувстваш нищо, няма да почувстваш нищо — продължаваше да повтаря баща ѝ от милиони километри разстояние.

Грешеше.

Върна се в съзнание. Лежеше на дивана в дневната. Болката беше като тлеещ огън вътре в нея и засягаше дори зрението ѝ: лилав филм, също като синини по нечия кожа, покриваше всичко, което се изпречваше пред погледа и. Чувстваше се слаба. Изцедена. Въздухът беше изпълнен с миризма на амоняк и дезинфекциращи препарати.

— Мамо? — прошепна немощно, като едва изтласкваше сричките от устата си. Помъчи се да заговори по-силно, но гласът ѝ съвсем изтъня. Чу да разговарят мъже. Баща ѝ. И лекарят. Хвърли поглед над облегалката на дивана и ги видя да стоят до стелаж с книги. Тонът им беше приглушен, а позите прегърбени.

— Сериозно ли говориш? — попита баща ѝ лекаря.

— Все някой трябва да отиде. Онези деца не могат да оцелеят сами в купола.

— Джоузеф, не знам...

Двамата мъже останаха взрени един в друг за дълго време, като никой не желаше пръв да отклони поглед.

Лекарят стягаше и отпускате юмруци. Кожата по тях бе осеяна с петънца засъхнала кръв. Нейната кръв.

— Трябва да бъде един от нас двамата, Тобайъс — заговори. — И двамата сме наясно с това. Ние сме единствените, които можем да минем за учени в Института за хепъри. А аз не възнамерявам да се откажа от позицията си в „Домейн“. Жизненоважна е от стратегическа гледна точка. Между другото почти съм пробил охранителната система на петдесет и деветия етаж.

— Винаги можеш да се върнеш — възрази баща ѝ. — Дори да се прехвърлиш в Института, пак можеш да се връщаеш в „Домейн“ денем.

— Знаеш ли какво, ти си пълен идиот — избухна лекарят. — Няма начин да оставя близките си да се грижат сами за себе си.

Баща ѝ се озъби.

— О, значи вместо това ще оставиш момичето в купола да се грижи само за себе си? Налага ли се да ти напомня, че тя е половината от Ориджин? И че е само на седем, а всички възрастни от купола са избити, че около нея няма друг, освен няколко бебета? Както и че ѝ остават десет години до края на инкубационния период?

По лицето на лекаря пробяга нерешителност.

— А налага ли се аз да ти напомням, че другата половина от Ориджин е моят син? Който е само на седем и не е изключено да допуска грешки и когото гледаме да държим у дома възможно най-много, също както днес. Нямам намерение да се вдигна и да го оставя сам за седмици или месеци наред!

— Има майка си...

— Не!

— Тогава ще отидем и ще приберем момичето още сега. Не ни оставяш избор. Ще ги отведем в Мисията заедно с Джийн!

— Не! — кресна лекарят така силно, че баща ѝ потръпна. — Заклехте се никога да не постъпвате така. Ако просто я отвлечем, те ще схванат какво става и ще дойдат за нас чак в планините...

— Тогава върви в купола! — отсече баща ѝ. Пристъпи напред, докато носът му почти не се опря в лицето на лекаря. — Никой друг, освен теб не може да изпълни добре ролята. Само ти можеш да се справиш да бъдеш сред тях, да отърквате рамене в Института. Доказа го по време на работата си в „Домейн“. Така е, защото във

вените ти тече ледена вода. Никой друг не може да понесе такива условия. Със сигурност не и аз. Само ти. И дълбоко в себе знаеш, че е така.

Лекарят дори не мигна, нито изражението му се смекчи. Само произнесе:

— Имам семейство, за което да мисля.

Баща ѝ изсумтя.

— Какво стана с твърдението ти, че Ориджин е на първо място? Че нищо друго — дори и семейството — не може да се изпречи пред него? Какво се случи с приоритетите ти?

— Върви в ада. — Лекарят изпъна назад широките си рамене. — Никога не смей да подлагаш на съмнение себеотрицанието ми — процеди с леден глас. — Никой не е по-посветен на тази кауза от мен. Наясно си, че за мен тя стои над всичко.

Продължиха да разговарят още и Ашли Джун се постара да слуша. Но силите бързо я напуснаха и вече не успяваше да държи тялото си изправено. Отпусна се обратно на дивана и потъна в безсъзнание, създаващо усещане за смърт.

Когато се събуди отново, къщата беше изпълнена с ярка дневна светлина. Това беше необичайно. Денем винаги държаха спуснати капациите, за да се предпазват от опасните слънчеви лъчи, които можеха да им донесат оцветяване или дори изгаряне на кожата. Но сега вратата беше широко отворена и от мястото, където лежеше, успяваше да зърне залязващото слънце, вече слязло ниско над очертанията на покривите от другата страна на улицата.

Семейството на лекаря си тръгваше. Въпреки че вече бяха отвън, тя успяваше да долови трескавия им шепот, в който звучеше неподправен страх. Нещо с коня не беше наред. Сигурно всичко беше заради кръвта; нейната кръв — сега вече старателно залята с белина и изгорена — го беше обезпокоила.

— Може би е добре просто да останете — предложи баща ѝ. — Времето ви се скъси много.

Лекарят хвърли замислено поглед към слънцето.

— Не, ще успеем да се върнем. По-добре да не се отклоняваме от рутината.

Тримата потеглиха по пътя си, чаткането на конските копита ставаше все по-приглушено и далечно, а ритъмът му се учести.

Ашли Джун мислеше, че никога вече няма да види семейството. Но грешеше. Видя ги само двацет минути по-късно. Събуди я продължително тропане по вратата. Беше целенасочено тихо, предназначено да бъде чуто само от намиращите се в къщата, но не и от съседите. Тя обаче долови неотложността, криеща се зад него.

Изправи се до седнало положение. Болката между краката направи зрението ѝ неясно. Баща ѝ я отмина забързано и се запъти към вратата. Подготвяше се за нощта, почистваше се и се бръснеше. В ръката му потракваха чифт фалшиви уголемени кучешки зъби.

— Спри да вдигаш такава врява — произнесе баща ѝ, притиснал ръце като фуния към вратата.

— Пусни ни! — прозвуча приглушена молба отвън. Беше гласът на лекаря. Но сега беше дрезгав и напълно лишен от хладнокръвие.

Баща ѝ тъкмо се канеше да отключи вратата, когато нещо го спря. Някаква сивота, подобна на утайка, сякаш го обгърна цял. Отиде до капациите в близост до вратата и натисна един бутон, за да ги отвори.

Сега вече Ашли Джун успяваше да види лекаря, застанал на прага. По-нататък по улицата, на около една пресечка разстояние беше жена му. Носеше момиченцето в ръце. То нямаше вид да е будно. Главата ѝ се беше извила назад и косата ѝ се влачеше по Земята. Само че Ашли Джун не помнеше тя да бе с дълга коса. Загледа се по-внимателно.

Не беше коса.

Беше кръв.

От открита рана върху главата на момиченцето се стичаха струи кръв. И оставяха диря по земята.

Вече беше здрач. Здрачът беше настъпил.

Краката на детето висяха от прегръдките на майката. На единия му имаше нещо. Беше обезформен и прегънат под странен ъгъл.

Мъжът отново заблъска по вратата.

— Побързай. Нощта настъпва.

— *Защо се върнахте?* — *отвърна гневно бащата на Ашли Джун.*

— *Конят се разшурия. Нещо го уплаши, обърна ни и побягна. Закачи дъщеря ни с копито и счупи крака ѝ. Бяхме твърде далече от нашата къща, никога не бихме успели да стигнем навреме. Да се върнем тук беше единственият ни избор.*

— *Не биваше да...*

И после лекарят замръзна на мястото си. Също и баща ѝ. Заради един-единствен звук.

Вой. Дойде някъде от другия край на улицата. И после към него се присъедини друг вой.

Кварталът се разбуждаше, бяха подушили кръвта на хепър.

Съседите ѝ вероятно още висяха на стойките си за спане, а полузаспалиите им мозъци не бяха способни да различат или възприемат какво помирисваха. Но много скоро щяха да изскачат от домовете си по пижами под гаснещата светлина на деня.

Все още в плен на болката, Ашли Джун се привдигна на мястото си.

— *Отвори вратата за бога!* — *кресна лекарят.*

Баща ѝ:

— *Не.*

Пауза. После блъскането се поднови, но този път по-силно, по-настоятелно и по-яростно.

— *Отвори! Те идват!*

— *Не.*

— *Не можеш да постъпиш така. Ако ни оставиш навън, всички сме мъртви. Чуваш ли ме? Всички.*

Баща ѝ не каза нищо. Само опря длани във вратата и отпусна глава също като човек, бутач тежка скала по стръмен хълм. Ашли Джун хвърли поглед към спалнята, където се намиреше брат ѝ. Вратата още беше затворена, а майка ѝ и брат ѝ стояха зад нея, преднамерено слепи и глухи за случващото се.

— *Оставиш ли ни да умрем тук отвън, губиш мен! Губиш всичко, за което работихме така усърдно.*

Баща ѝ не отговори.

— *Помисли за Ориджин! Той е само на седем! Колко дълго мислиш, че ще изкара сам? Пусни ни! — Останалите му думи бяха*

заглушени от думкане. Сега баща ѝ удряше по вратата, а не лекарят. Блъскаше ли, блъскаше, тормозен от нерешителност.

Прозвуча още виене.

— Не мога да ви пусна! — настоя баща ѝ. — Ще остави кървава следа, която ще ги доведе в къщата.

— Раната е нищо и никаква. Само одраскване. Ще спрем кървенето.

— Не! Вече е оставила дия. Как ще я обясним? — Следващите думи на бащата на Ашли Джун прозвучаха по-тихо, приглушени от чувството за вина. — Ще пусна теб. Но не и момичето. Разбираш ли? Без момичето.

От другата страна на вратата остана тихо за дълго време.

Към притъмняващото небе се понесоха още крясъци.

Ашли Джун се прибута по дивана, като влачеше след себе си парализираните си крака, подобни на безжизнени израстъци. От новата си позиция успяваше да надзърне пред вдигнатия капак на прозореца и да огледа по-голяма част от улицата. Наблюдаваше как лекарят забързано се втурна към жена си. Изтръгна дъщеря им от ръцете ѝ и остави малкото телце да се строполи като безформена купчинка на земята. Кракът ѝ се подви под ужасяващ ъгъл и остана да лежи като скършена вейка. Майката се разкрепя и остриите ѝ писъци се примесиха с воя на съквартилците.

Мъжът сграбчи жена си в гръб, блокира ръцете ѝ и я повлече по улицата към къщата. Малкото момиченце беше оставено да лежи, а майката крещеше и се мъчеше да се освободи от хватката на мъжа си. Но той беше твърде силен. Във въздуха вече се носеше далечно жужене от автоматичното отваряне на капациите на врати и прозорци.

Бащата на Ашли Джун им отвори. Открехна вратата само колкото да минат. Лекарят влезе пръв. Но докато извърташе тялото си да се вмъкне, хватката му отслабна. Жена му се дръпна и се освободи от здравите му ръце.

— Не! — изкрепя лекарят и се обърна готов да се хвърли след нея.

Но вратата се хлопна пред лицето му. Бащата на Ашли Джун притисна тялото му към вратата и се изправи лице в лице с мъжа.

— Не! Прекалено късно е! — проехтя гласът на баща ѝ, а от устата му изхвърчаеше слюнка. — За бога, отвориш ли тази врата, с всички ни е свършено. С всички до един.

Лекарят отблъсна бащата на Ашли Джун.

Писъци, идващи отвън. На жената.

Ръката на лекаря замръзна върху топката и той остана неподвижен. Каквото и да чувстваше — гняв, страх, паника, — то се изразяваше единствено чрез напрегнатите мускули на гърба му и издутите вени на шията му. Не помръдна.

Отвън жената се спусна към проснатото тяло на дъщеря си. Капаците на всички къщи вече бяха напълно вдигнати и разкриваха надничачи през прозорците бледи лица. Секунди по-късно входните врати започнаха да се отварят със замах, трошаха се прозорци и през тях изскачаха здрачници. Памучните им пижами се надиплиха като вълнички в духани от вятъра локви, докато препускаш по улицата. Все по-бързо и по-бързо по посока на умопомрачителната находка в лицето на двама живи хепъри, проснати наред самата им улица.

Майката беше покрила с тялото си като с одеяло това на дъщеря си. Ашли Джун щеше да запомни завинаги как тя се взираше в детето си, сякаш на света не съществуваше нищо друго. В изражението ѝ не личеше паника или отчаяние. От нея се излъчваше само майчинска утеха — като че пееше приспивна песен на съненото си дете. После, само секунди по-късно, тялото на майката също беше покрито от одеяло, ала изтъкано от десетки освирепели здрачници. Нахвърляха се върху нея с невъздържана ярост. И само част от секундата по-късно пристигнаха други, сграбчиха я със силата на ураганна буря и я отделиха от дъщеря ѝ, разчлениха я на хиляди кървави парченца.

Вътре в къщата никой не отронваше и дума, никой не помръдваше. Но всеки намери стена — или врата, или под, — където да притисне лице, да закрие очи и да запуши уши за да се спаси от шумовете на поглъщана плът и вида на проливана кръв.

А единственото, за което успяваше да мисли Ашли Джун, беше горкият син на лекаря, който се намираще в пълно неведение за случващото се, как бедното момче нямаше никаква представа, че майка му и сестра му са разкъсвани и че животът му е необратимо променен. Сърцето ѝ се изпълни с тъга и състрадание към него, в

този миг ѝ се искаше да може да поеме част от болката и самотата, които скоро и несъмнено щяха да започнат да го посещават като рязко спуснала се студена нощ.

Банята на Ашли Джун е точно такава, на каквато се надявах. Непокътната и пълна с почистващи средства. Домашно приготвените ѝ смеси са сходни на моите, само че по-съвършени. Всичко е подредено в спретнати отделения, по рафтове, стелажи, в шкафчета и кошчета. Пудри, неутрализатори на миризма, калъпи сапун, нокторезачки.

Върху стъклената полица до огледалото има шишета с прозрачна течност, за която осъзнавам, че е сапун за коса — в течна форма. Гениално. В най-горното чекмедже на малък скрин за баня се намират фалшивите ѝ уголемени кучешки зъби. Близко петнайсет чифта с различни размери, всички носени от нея още от детска възраст. По някаква причина ги е запазила. Потърквам с палец притъпения връх на един от по-малките. Толкова е дребничък. Вероятно е била на пет, когато е слагала тези за последно. Видът на всички фалшиви кучешки зъби с промеждутъка от време, който олицетворяват, изведнъж кара гърлото ми да се стегне.

— Трябва да се захващаме — произнасям тихо. — Залезът е след по-малко от час. — Проверявам нивото на водата за душа. Добре. Двата високо поставени резервоара са пълни с речна вода до ръба. Не са били използвани със седмици. *От нощта на лотарията*, казвам си. Това е последният път, когато Ашли Джун е била тук, в часовете, преди да падне здрач и да се проведе лотарията.

— Аз ще действам първа — казва Сиси.

Кимвам и излизам.

Минута по-късно чувам да се плиска вода. Сиси ще има нужда от чисти дрехи — онова, в което дойде облечена, е размъкнато и вони. Не би трябвало да е проблем да ѝ намеря някакви дрехи. Двете с Ашли Джун са с доста близки размери. Отварям няколко чекмеджета и измъквам три четвърт панталон с подгънати крачоли и проста риза от дънков плат. Изваждам бельо, без много да оглеждам и бързо го пъхам между ризата и панталона.

Почуквам леко на вратата на банята.

— Хей. Избрах ти дрехи. — Тя не отговаря. Разтревожен, аз отварям и влизам.

Тя си е съвсем добре. Пред душа няма завеса и всичко е на показ. Мократа ѝ коса, тъмна като конска грива, е полепнала по гърба ѝ и се спуска до средата му. Водата се стича на струйки, оформя малки локвички на кръста ѝ и се спуска по белите ѝ задни части. Плъзва се по кривината на мускулите на прасците. Лицето ѝ е насочено нагоре и се намира на сантиметри от душа, устата ѝ е разтворена широко, поглъща част от водата, докато тя се разплисква шумно върху кожата ѝ. Затова не ме е чула, като почуках.

Бързо свеждам поглед. Поставям дрехите върху едно плетено кошче и се обръщам да изляза. Но не преди да забележа, че тя държи калъп сапун в дясната си ръка и бавно го плъзга по лявата. Твърде деликатно, твърде нежно. Не се почиства достатъчно усърдно.

Правя крачка навън. Ще говоря по-силно, след като се озова от другата страна на вратата. Ще ѝ обясня, че трябва да търка по-старателно.

— Какво има? — пита тя и аз подскачам стреснато. — Какво не е наред?

Думата „съжалявам“ е на път да се откъсне от устните ми, докато вече прекрачвам прага. И в този момент се спирам.

Тя е обърната странично към мен. Не показва свян или притеснение, не се прикрива. Отворените ѝ широко очи гледат директно и спокойно. Ръцете ѝ са спуснати покрай тялото, а бодната струя среща раменете и оформя облак от миниатюрни капчици.

Отклонявам поглед. Студени плочки, метални рамки, сиви контейнери. Насочвам очи обратно към нейните и топлината в тях е като пламък, който ме изпълва.

— Трябва да търкаш много силно — обяснявам.

— Правя го.

— Не го правиш.

Тя задържа погледа ми.

— Покажи ми — предлага кротко.

Приближавам и поемам калъпа сапун от ръката ѝ. Вземам една груба кесия от кука на стената и я наквасвам с вода.

— Обърни се — нареждам ѝ. Гласът ми звучи кухо в малкото затворено пространство, а думите ми са заглушени от плискането на

водата.

Тя изпълнява. Водата струи по гърба ѝ и се плъзга във вертикалната хлътнатина, оформена от гръбначния стълб.

— Не гледай на това като на миене — подхващам аз. — Приеми го като заличаване.

Насапунисвам гърба ѝ, като очертавам малки кръгчета. Старая се да не допускам пръстите ми да докосват кожата ѝ.

— Заличаване на всичко, което те прави различна. Заличаване на всичко човешко.

С другата си ръка притискам кесията към кожата ѝ. Търкам в началото нежно, а после все по-силно и по-силно, докато не става аленочервена, сигурно усещането е, като че се мъча да я сваля. Сиси не протестира. Изобщо не помръдва.

— Трябва да заличим всичко. Миризмите. Мастните секреции. Мъртвите клетки. А после трябва да отрежем ноктите на краката и ръцете си, да оскубем веждите си, да обръснем космите от краката, ръцете и под мишниците. Унищожаваме всички белези.

— Правил си това всяка сутрин?

— Всяка вечер.

Тя вперва поглед напред към покритата с плочки стена и не говори. Водата се спуска надолу, отмива пяната и покрива тялото ѝ като с пелена.

— Не мога да си представя да върша всичко това абсолютно всяка вечер. Не мисля, че мога да го направя дори сега.

Мек като мъгла фин спрей от водни капки опръсква лицето ми.

— Аз ще ти покажа как — шепна. — Ще помогна.

Тя завърта глава да ме погледне и погледът ѝ е неописуемо нежен.

Поемам ръката ѝ и прекарвам сапуна по цялата дължина на тялото ѝ. Тя потреперва при допира и настръхва. Притискам калъпа сапун още по-плътно към меката и поддаваща се плът. Тя не откъсва взор от мен, а в очите ѝ се мярка нещо във вид на тънък прозрачен филм. Искра на съмнение или дори подозрение. Изчезва също така бързо, както се е появило.

— Добре ли си?

Тя кима. Търкам със сапуна горната страна на ръката ѝ. После се насочвам към меката вътрешна част. Тя потръпва.

— Съжалявам. Забравих за това. — Обръщам ръката ѝ. Раната във форма на „X“ е с коричка, но скоро ще се превърне в траен белег. Поднасям ръката ѝ под душа, оставам водата да се стича отгоре ѝ, като че тя ще отмие, ще заглади, ще изтрие всички нежелани следи и белези.

Сиси се завърта изцяло към мен и поема лицето ми между дланите си. Очите ѝ проникват надълбоко в моите. Те са като скосени черни полумесеци с тъмни кръгове под тях и видът им пробужда у мен инстинкта да я защитя. Взорът ѝ не се отделя от моя, дори не и за едно примигване. Притегля го и го задържа като продължителна прегръдка в дъжда.

Именно това ме привлича у Сиси. Не толкова красотата или вътрешната ѝ сила. Дори не предаността към онези, които обича. А пълната липса на лукавство у нея. Тази откритост — нещо, което с годините аз потъпках и забравих. С вечната мисъл да оцелея, вместо това носех маска, плътна и непробиваема като задебелял белег. И в старанието си да избегна излагане на действието на стихииите, съм се съсухрил и отдалечил от природата.

Сиси стои пред мен гола и открита. Потърква страните ми отново и отново, все едно се опитва да отстрани нещо от там. Чувствам как най-външният пласт от маската се отлющва и усещането наподобява онова, което изпитах щом скочих от планината с делтапланера. Плашещо и стимулиращо.

Пръстите ѝ гаят лицето ми. Моята ръка се мъчи да изчисти белега ѝ.

И в този момент у мен се пречупва нещо. Плъзвам палец по горната ѝ устна, следвам изящната форма на лицето ѝ.

Именно тогава ми става ясно. Планът ми да я използвам заради кръвта ѝ, да я подложя на риск, с цел да спася Ашли Джун — това е план, който няма да успея да последвам. Няма да причиня това на Сиси.

Не дори заради Ашли Джун.

Ще се придържаме към нашия съвместен план. Само след няколко часа ще изстрелям куршум в черепа на Ашли Джун.

— Джийн — шепне Сиси. Сякаш най-накрая е открила нещо, което търси отдавна.

Навеждам глава и я пъхам под струята от душа. Като затворя очи, солта от сълзите ми ще е отмита и доказателствата за вината ми ще бъдат унищожени завинаги.

След като всичко приключва, седим на протъркания килим в дневната вече измити, обезкосмени и с изрязани нокти. Последните слънчеви лъчи се промъкват през отворената врата. С лице един към друг сме. Толкова близо, че краката ни се преплитат. Сиси прекарва пръсти през влажната си коса.

— Не можем да отидем в Конгресния център на кон — казвам ѝ. — Хората — здрачниците — обикновено не яздят по двама. Вместо това ще се качим на бус. — Забелязвам объркването на лицето ѝ и обяснявам: — Като дълъг файтон е, теглят го поне двойка коне. Превозва минимум дванадесет пътници.

Тя се смръщва още повече.

— Не съм особено въодушевена да се озова в затворено пространство с тях.

— Ако вървим пеша, ще се изпотим. И ще замиришем. — Полагам ръка на коляното ѝ. — Всичко ще е наред в буса. Някога го използвах непрекъснато. Не се стряскай, ако конете се обърнат да те подушат. Само запомни — седни до прозореца и го отвори широко. Това би трябвало да помогне мирисът ни да се разсее. Също така седни най-отзад, та никой да не може да долови носените от вятъра миризми. Аз ще съм близо, но не точно до теб. По-добре да не сме един до друг. Това може да предизвика разпознаване.

— Колко дълго се пътува?

— Само около петнайсет минути. Но ще ти се стори като цяла вечност, особено ако е претъпкан.

Тя прави гримаса, очевидно недоволна.

— Помни едно. Внимавай с устата си — не допускай формата ѝ да изразява нещо. Не позволявай на угълчетата да увиснат. И каквото и да правиш, не се усмихвай.

— Не мисля, че ще открия кой знае каква причина за такова нещо.

— И не говори, ако не се налага.

— Добре, разбрах. Просто да се държа като статуя.

— Това е верният подход. Само че бъди въздържана и незабележима статуя. Не прави нищо, което би привлякло внимание. Дръж противолунния визьор спуснат непрекъснато — поръчвам ѝ, вадя два от раницата и ѝ подавам единия. — Дори вътре в Конгресния център, където ще е тъмно и ще се изкушиш да го свалиш. Без противолунните визьори има огромен риск да ни разпознаят, Сиси. Никога не го сваляй.

— Няма ли да се набиваме на очи, ако ги носим на закрито?

— Всъщност нямаме кой знае какъв избор.

Тя кима разбиращо, а устните ѝ се свиват в израз на решимост.

— Устните ти...

Тя клати глава, ядосана на себе си.

— Ясно.

— Не можеш да си позволиш да си невнимателна.

— Знам, знам. Но няма ли и без друго лицето ми да е покрито с противолунния визьор?

— Само замъглява. Не прикрива напълно лицето. А и се поставя от носа нагоре. Устата ти е изцяло на показ. Не бива да го забравяш.

Тя въздъхва шумно, но преди да успее да я смъмря, пита:

— Ами походката? Нещо специално?

— Движи се плавно, с бавно поклащане на ръцете — инструктирам я. — Върви в крак с околните, нито твърде бавно, нито твърде бързо. Слей се с масата. Не забързвай и не се тътри. Очите им мигом се фиксират върху странна и непостоянна скорост.

— Ясно.

— Не се приближавай твърде много до никого.

— Джийн! Схванах!

— Не, не си, Сиси. Това ще е едно огромно предизвикателство за теб. Ще бъдем заобиколени от хиляди здрачници по улиците, а когато влезем в Конгресния център — от десетки хиляди. И ти нямаш представа как изпъкваш. Целият ти маниер, дори когато просто стоиш на едно място, крещи различна. Мъча се да съм ти от помощ.

Тя изпуска въздух раздражено, става и започва да диша дълбоко. Аз също се изправлям.

— Ето, нали виждаш тази реакция? Да скочиш така рязко и да въздъхнеш шумно... Там навън сега би била мъртва.

— Просто престани най-накрая.

— Опитвам се да...

— Хей, не само на мен ще ми е трудно.

— Сиси, не че се перча или нещо, но ме бива да изчезна сред тапата. Правил съм го през целия си живот.

— Не говоря да се смесиш с тях. Знам, че ще се справиш това.

— Тогава какво имаш предвид?

Тя замълчава, а по лицето ѝ личи, че съжaliaва, задето е повдигнала темата. Но когато ме поглежда, очите ѝ излъчват непоколебимост.

— Убеден ли си, че ще си способен да произведеш изстрел?

Задържа взора си сключен с моя, като ме предизвиква да погледна встрани.

— Знаеш какво имам предвид. Ти трябва да стреляш пръв по Ашли Джун. От разстояние, скрит нависоко при тавана. Когато я вземеш на прицел, ще си способен ли да дръпнеш спусъка?

Избърборвам следващите думи бързо. Просто ги оставям да се отронят от устните ми.

— Разбира се. Не е проблем. Просто ще се прицеля в нея и ще стрелям. Готово.

Сиси клати глава, но съчувствено, а не с язвителност.

— Наистина ли, Джийн? Защото аз не съм така сигурна. Наясно съм какво означава тя за теб. Знам, че заема специално място в сърцето ти. Видях какъв ефект има върху теб дори самото ти присъствие в нейния дом.

— Какво означаваше за мен. — Подръпвам козирката на шапката си. Отвръщам на взора на Сиси с убеденост, за която знам, че е искрена и съм доволен, че вече взех своето решение, докато бях под душа. — Защото създанието, което ще застрелям след няколко часа... може да изглежда и да звучи като нея, но това не е тя. Ашли Джун вече я няма. Не съществува. Ще застрелям един здрачник, това е всичко. Убийство от милосърдие.

Залязващото слънце се спуска под линията на покривите от другата страна на улицата. Помещението потъва в сивота. Нощта почти е паднала.

— Докато бяхме в Мисията — заговаря Сиси, като снишава глас — когато те нападна, тя се поколеба, Джийн. Поколеба се. Канеше се

да нападне теб, но после промени посоката си и нападна мен. — Пръстите на Сиси инстинктивно се насочват към шията ѝ и докосват фините драскотини, оставени от зъбите на Ашли Джун. — Не съм така сигурна, че тя се е променила напълно, както казваш ти. Може да е запазила някои неща. Като например чувствата си към теб.

Къщата притъмнява още повече. Слънцето вече е избледняващ спомен.

У мен се надига отбранителен инстинкт.

— Ще стрелям, Сиси.

— Наистина ли? — Тя нежно докосва ръката ми. — Защото си обременен с тежко чувство за вина. Правилно или не, още се смяташ отговорен, че тя се е превърнала в онова нещо. — Погледът на Сиси пробива през сгъстяващия се мрак и се вперва в мен. Търси, налучква. — Твърдо ли си решен да произведеш изстрела? Защото ако имаш съмнения, можем да сменим позициите си. Нека аз поема снайпера...

— Не. Мога да го направя.

Тя полага длан на ръката ми. Хватката ѝ е нежна, но въпреки това силна.

— Разбери защо го казвам, Джийн. Ако не можеш да натиснеш спусъка, аз ще бъда принудена да стрелям. От малка дистанция. Ясно ти е какво значи това, нали? Стрелям ли в близост до сцената, тълпата наоколо ще насочи вниманието си към мен. До секунди. Няма да съм способна да се измъкна сред такава навалица. Ще ми скочат, преди да съм успяла да пусна оръжието.

Оглеждам рисунките и снимките, всеки щрих или ярък цвят върху тях, все по-наситената тъмнина ги поглъща. Поглеждам Сиси от упор.

— Мога да го направя. Както вече казах, ще е милостиво убийство. Ще я отърва от страданието ѝ.

Къщата тъне в сенки. И в следващия миг кварталната сирена, обявяваща настъпването на нощта, завива като траурен вопъл. В рамките на една минута капациите се вдигат, а вратите и прозорците се отварят. Метрополисът се буди и тънката и крехка преграда, която ни отделя от тях, е отстранена. Между милионите им остри зъби и кожата ни вече не стои нищо.

Вдигам пълната с оръжия раница и слагам единия от противолунните визьори.

— Време е да се залавяме с това, Сиси. Трябва да тръгваме.

Минути след сирената, живущите наоколо изскачат от домовете си. Всички са облечени и нетърпеливи, когато се показват. Запътват се в една и съща посока. Към Конгресния център.

— Почакай да станат повече — шепна към Сиси. — Ще изпъкваме по-малко.

Покрай нас препускат коне, все яздени от по един ездач, а пешеходците се придържат към тротоарите. Съвсем скоро като че целият квартал вече е навън. Няколко от по-богатите семейства отпътуват в кабриолетите си.

— Добре — произнасям тихо. — Сега.

Тръгваме по алеята и завиваме наляво по тротоара. Движа се на около десет крачки пред Сиси според предварителния ни план. Налага се да останем разделени, за да намалим вероятността да ни разпознаят заедно, а тя не знае пътя. Но сега ми се ще да бяхме разменили местата си — искам да я държа под око, да следя как се справя.

Дръпвам се встрани, навеждам се и се преструвам, че връзвам връзките си. Няколко секунди по-късно тя ме отминава. Изправям се и бавно — наистина бавно — правя опит да я настигна. Никой не говори, никой не бърчи за маловажни неща, никой не поздравява околните. Няма нищо нередно: това е обичайният им начин на държание. Безизразни и мрачни лица, всички сложили очила и противолунни визьори в този час на денонощието.

Личи, че мълчанието на всички изнервя Сиси. Походката ѝ е твърде вдървена, напрегната, но не чак толкова, че да привлече внимание, поне още не. Вървя, за да се изравня с нея. Тя ме чувства до себе си и не обръща глава, за да го покаже (добре), но диша твърде учестено (лошо). Причината е непосредствената близост на толкова много нокти и зъби, вероятността вакханалията да се развихри в рамките на секунди, това я прави неспокойна.

Когато се озоваваме в по-свободен участък, шепна към нея:

— Ти води. Спирката на буса е на две пресечки. Следи за жълтия знак.

Тя не отговаря, но закрачва твърде бързо и размахва ръце с твърде голяма амплитуда.

— Забави темпо. Ръцете. — Това е всичко, което съм способен да измърморя, преди множеството около нас да се сгъсти отново. Но тя ме разбира. Забавя крачка и укротява размахването на ръцете. Аз изоставам постепенно.

На спирката вече има опашка от седем души. Стоят напълно неподвижно, а бледите им лица са обърнати настрани право към нас. Преследван от тежка параноя, за миг решавам, че са се втреничили в нас. Но те само се взират покрай лицата ни към другия край на улицата в очакване на буса.

Сиси се подрежда на опашката, а аз заставам зад нея. Може би се дължи на въображението ми, но чакащите като че се напрягат леко. Покрай нас прелитат коне с кабриолети, чаткането на копита и откъслечно изскърцване на колело нарушават монотонното трамбоване на крака по бетона.

Бусът пристига — супер дълъг файтон, използван в специални дни, когато пътниците са повече на брой. Шестте коня вече пръхтят заради напрежението, а от телата им се излъчва топлина. Тръгваме да се качваме. И в мига, когато го правим, намиращият се най-близо кон внезапно отмята глава към мен, а влажните му ноздри се разширяват. Успява да ни подуши. Хепъри.

Побутвам дискретно Сиси в гръб. Сръчкване, подсказващо: *Побързай, движи се напред*. Тя изкачва двете стъпала, плъзва се по пътеката бавно, но умело избягва контакта с тела. Неособено лесна маневра, предвид колко е натъпкано. Открива място на предпоследния ред. Бързо отваря прозореца. Добре. Нахлува вятър. Няколко пътници се обръщат да я изгледат ядосано. Сиси само се взира навън през прозореца. Дори след като отклоняват погледи, тя продължава да държи главата си напълно неподвижна с лице, насочено навън. Идеално. Справя се отлично.

Попадам на празно място през пътеката от нейното. Поставям внимателно раницата на седалката до пътеката. Отварям широко прозореца и чувствам прекрасния приток на свеж въздух. Дотук добре. Всичко върви по план. Никакви засечки.

Зад противолунния си визьор хвърлям кос поглед към Сиси. Стабилна е като скала, държи се на положение. Дишането ѝ е под контрол, раменете ѝ не са твърде напрегнати. Само ръцете ѝ издават преживявания стрес — пръстите шават в скута ѝ. Но до нея не седи никой; никой не може да зърне дланите ѝ.

Бусът потегля, звукът от конските копита по бетона е в почти пълен синхрон. Изработеният от дърво файтон се разскърцва, докато се движим.

По пътя има няколко спирки. Качват се нови пътници. Някой доближава. Сочи към раницата на мястото до мен. Пренебрегвам го и се вирам навън. Той не казва нищо, остава да стои на пътеката. Протяга ръка и сграбчва висящия отгоре каиш. Сега цялото пространство на пътеката е изпълнено с тела. Някой се настанява до Сиси. И вече стената от тела я изолира от полезрението ми.

Околните се взират в мен, вбесени, че някакъв си млад никаквец е така вгълбен в себе си и егоистичен, та не помръдва раницата си да отвори място на друг да седне. Държа главата си с лице към прозореца, макар че зад визьора очите ми шарят.

Рязък завой на следващото кръстовище. Телата се килват леко и откривам бърз поглед към Сиси. Раменете ѝ са вдървени и напрегнати, шията ѝ е неестествено извита. Нервна е. Но още се държи. С лице, обърнато навън е, и по този начин издиша по посока на прозореца. Бива си го това момиче. У мен се надига подобие на гордост.

Минутите текат. Вътре се натъпкват още тела. После вече сме направили последната си спирка в жилищните райони и бусът се понася напред. Улицата е препълнена с други коне и впрягове, а по тротоарите крачат хиляди на път към Конгресния център. Никой не говори, съвсем тихо е, ако се изключат тропота на копита и набиването на крака в бетона. Сградите се извисяват все повече, изчезват ниските постройки, типични за жилищните райони. Влезли сме в бизнес зоната на града.

Минути по-късно пристигаме пред Конгресния център. Водното шоу е в стихията си в големия шадраван отпред. Във въздуха се издигат дъги и спираловидни струи на височина двайсет или трийсет метра и после се забиват с разплискване в разпенената водна повърхност. От външните колони звучи музика, която е

синхронизирана с водния спектакъл. Сиси слиза от буса преди мен и се включва в морето от пешеходци. Сега, с приближаване на началото на събитието, вече всички се движат по-бързо, а нивото на вълнение се повишава. Тя върви бавно с ясното съзнание, че в тази тълпа лесно ще бъдем разделени.

Спира пред фонтана. Аз се промъквам до нея. Очите ни остават фиксирани върху изстрелващите се нагоре симетрични широки водни арки. Към водата са добавени фосфоресциращи течности и тя искри леко в тъмното.

— Добре ли си? — шепна.

— Да.

— Не. Сериозно. Добре ли си?

Тя не отговаря мигом.

— Толкова са много. Прекалено много. — Гласът ѝ засича, тя почти хълца. — Как изобщо ще се справим с това? Какви ги мислехме?

— Шшт. Не стой твърде близо до фонтана. Те се боят от него — от водата, дълбочината и светлините.

— Тогава защо са го построили?

— Опасността им дава шанс да изпитат вълнение.

Тя отстъпва една крачка назад.

— Не вярвам, че можем да го направим. Те са твърде много. Навсякъде са.

— Не, върви отлично. Просто помни плана ни. Съсредоточи се върху него. И върху нищо друго. Забрави за намиращите се около теб. Става ли?

След миг тя прошепва:

— Става.

— Дръж се близо — поръчвам ѝ и се присъединяваме обратно към тълпата, стичаща се в Конгресния център.

За да се доберат до основната зала на Конгресния център, всички дошли първо трябва да преминат през голям тунел, който се разделя на все по-малки ръкави, водещи към по-високи нива и сектори. Тук, в основния тунел, всеки звук се усилва и кънти, а грохотът от стъпките е такъв, сякаш е причиняван от много по-голям брой, отколкото от хилядите прииждащи.

Въпреки идеално начертания ни план да се държим на известно разстояние, Сиси и аз вървим редом. Твърде тъмно и претъпкано е, че да рискуваме да се изгубим един друг. Дори сме свалили противолунните визьори, рисковано действие, но като се има предвид почти непрогледната тъмнина, която ни заобикаля, абсолютно необходимо. Успокоявам се с мисълта, че тази навалица, наброяваща хиляди, е насочена в една посока, без никой да поглежда назад или встрани.

До мен Сиси затреперва. Едва доловимо е, незабележимо за масата. Но аз виждам как потрепват пръстите ѝ. Мъчи се да потисне страховете си и да демонстрира спокойно поведение, но е свръхнапрегната. Устните ѝ са изкривени в странна извивка, ръцете ѝ се полюляват без контрол. Не можем да продължаваме така. Рано или късно някой ще забележи.

Вдясно от нас се намира малка ниша, предлагаща храна, която е почти празна. По периферията ѝ са подредени щандове с изложени леки закуски, парчета синтетично месо и някаква помия с изкуствени аромати. Побутвам Сиси към една маса в далечния ъгъл, където лицата ни няма да са на показ. По другите маси седят още няколко двойки, които разговарят и отпиват от чашите си. Това е добре. Вписваме се.

— Съжалявам — произнася тя, когато сядаме. — Просто нещо ме прихвана. Твърде много са и ни притискат отвсякъде. Въздухът започна да не ми достига. Почувствах, че се задушавам.

— Всичко е наред. Да си дадем минута за прегрупиране на силите.

Тя бавно поема дълбоки глътки въздух. Разтърсва глава, ядосана на себе си.

— Въобразявах си, че съм по-силна — продумва, а от гърлото ѝ излиза само дрезгав шепот. — Какво ми става?

— Не си свикнала. Чуй, може да останем заедно. Сигурно идеята да се разделяме беше глупава.

Но тя вече клати глава.

— Не, ще се придържаме към оригиналния план.

— Сиси...

Тя докосва ръката ми. Бързо дърпа своята, припомнила си указанията.

— Не, Джийн. Взехме решение, че така е най-добре. Ти — на погорните нива. А аз — долу до сцената. Простреляй я със снайпера и бързо се измъкни. Ако пропуснеш, или снайперът ти засече, или... — Тя прехапва устна за секунда... — Аз ще ѝ видя сметката.

— Такова нещо няма да се случи, Сиси.

— Просто трябва да...

— Няма да позволя да се случи. Няма да пропусна. Няма да те оставя да стреляш от основното ниво, защото знаем какво значи това. Там долу няма да имаш шанс да избягаш.

— Знам. Но трябва да планираме всякакви неочаквани ситуации. — Тя отмята коса на една страна. — Без значение какво ще се случи там вътре, трябва да се постарая да се срещнем при фонтана.

Изпитвам отчаяна потребност да плъзна ръка под линията на челюстта ѝ, където се срещат меката плът и твърдата кост. Но единственото, което мога да сторя, е да се взирам в неподвижните си ръце.

— Трябва да проверим ТекстТранса — напомня ми след малко тя.

Вадя го. Нищо. Набирам кратко съобщение.

Епап, ние сме в Конгресния център. Ти къде си?

Рисковано е да издаваме позицията си по този начин и пръстът ми се колебае над бутона за изпращане.

Но Сиси ме подтиква да го изпратя.

— Това е верният ход — настоява. — Може неговият ТекстГранс да е повреден и да получава, но да не праща съобщения. Ако случаят е такъв, налага се да го уведомим, че сме тук. Поне да му дадем шанс да ни търси.

— Наистина ли мислиш, че той може да е наоколо?

Тя кима.

— След като не е успял да я убие предишната нощ — а като се съди по факта, че събитието още е на дневен ред, явно е точно така, — би решил да дойде тук. По същата причина, по която и ние сме тук: защото и тя е тук. — Сиси кима. — Да го изпратим. Играй на едро и печели на едро.

Или губи на едро, помислям си, но не го произнасям гласно.

Зад гърбовете ни тълпата от здрачници се сгъстява с всяка минута. Стъпките им са като гръмотевици, отекващи в стените и тавана.

Сиси се завърта леко да ги погледне. Стиска още по-здраво ръката ми под масата.

— Това не е нещо, което не сме очаквали — казвам й.

— Знам. Но е толкова по-зле, отколкото си представях.

Накланям се по-близо до нея.

— Още можем да си тръгнем. Просто да забравим за...

— Не. Да го направим.

— Сигурна ли си?

Тя кима сковано.

Някой сяда на масата до нас. Мястото започва да се пълни с такива, които са пристигнали в сградата с празни стомаси.

— Трябва да тръгваме — промълвявам с неохота. — Преди да сме привлекли внимание.

Ръката й стиска още веднъж моята, преди да я пусне.

— Тук пътищата ни се разделят, Джийн.

— Не го формулирай така.

Повей от усмивка.

— Тогава доскоро, така става ли? — казва.

— Да.

Но никой от двамата ни не помръдва. Не искаме да се разделяме.

Като използва тялото си за прикритие, тя вади пистолета и прибира в джоба си заглушителя.

— Ще се придържаме към плана, Джийн. Не се отклонявай, ясно ли е? — Плъзва пистолета в колана на панталона си и придърпва ризата над издутината. — Ще се видим след малко.

Кимвам, защото нямам доверие на гласа си.

Един последен поглед към мен и тя тръгва. Изпитвам желание да сграбча ръката ѝ, да ѝ попреча да си иде. Стоя като закован на мястото си, с ръце увиснали надолу. Едно от най-трудните неща, които някога съм правил. Тя се придвижва към очертанията на множеството — за нея усещането трябва да е като да докосва острието на бръснач — и после изчезва като дъждовна капка в река. Там е и после вече я няма.

Минута по-късно и аз се присъединявам към тълпата. Стъпалата ми влизат в техния ритъм. Ще ми се да зърна Сиси някъде отпред, но е твърде тъмно. Вървя с раница, увиснала на рамото, и не мога да се отърся от мисълта, че като оставих Сиси да тръгне, допуснах фатална грешка.

След като излиза от тунела, многохилядната маса поема организирано и тихо по тъмносивите пътеки. На всяко ниво хиляди се отделят от рампата, за да открият своя сектор на съответния етаж. Когато стигам до петия, най-горен етаж, тълпата видимо се е разредила.

Стискам ремъка на раницата. Тук публиката е различна, по-добре облечени са и по-самоуверени. Мъжете са в елегантни костюми с широки кадифени ревери, а жените носят скъпи ефектни рокли в ярки цветове. Каймакът на обществото се изкачва най-горе, където са разположени частните луксозни ложи.

Няма помен от противолунни визьори. С изключение на моя, разбира се.

Разпределението на залата е пълна загадка за мен и нямам никаква представа коя врата накъде води. Когато по високоговорителите прозвучава съобщение, че събитието ще започне след пет минути, започва да ме обзема лека паника. Нямам представа как да се добера до сектора под тавана. Бързо решавам да вкарам в действие план „Б“: да намеря празна ложа. Частните и изолирани ложи всъщност са идеалното място да се настаниш, с цел да убиеш някого. Ще запазя шанса да виждам мишената от по-висока, привилегирована позиция. После ще дръпна спусъка, ще поваля жертвата и ще се изнижа, като се слея с щуращата се тълпа.

Единственият проблем е намирането на празна ложа. Събитието е събудило голям интерес и всяка ложа, в която се пробвам, или е пълна, или е на път да се напълни. Забързвам крачка. Малко прекалено я забързвам. С ъгълчето на окото си забелязвам служители, които разговарят помежду си, да завъртат глави, за да ме огледат. Забелязват някой, който се движи твърде бързо, някой, чието облекло и поведение не пасват на останалите изискани посетители на луксозното ниво. Който носи противолунен визьор. На закрито.

Забавям темпо, като поемам по естествената извивка на нивото. Озовал се извън полезрението им, започвам да се движа по-бързо; тласкани от нарастващата паника, краката ми наподобяват ножици. Очите ми продължават да обхождат всяка отминавана ложа, като се моля за чудо, за което знам, че няма да се случи. Надеждата да попадна на празна е минимална.

Изведнъж по високоговорителите прозвучава съобщение:

— Остава една минута. Заемете местата си.

Малките групички се разпръсват и всички потъват в ложите си. С което на практика ме оставят съвсем сам и напълно на показ.

Остава само една ложа. Когато приближавам, забелязвам изписана със златни букви думата *Дворецът*. Празна е, казвам си. Трябва да е празна. Владетеля и персонала му са блокирани в Пустошта, неспособни да предприемат пътуването при такова кратко предизвестие. Натискам бравата. И като дар свише вратата се отваря.

Шмугвам се вътре и бързо я хлопвам. Свалям противолунния визьор. Ложата е празна и вътре е съвсем спокойно. Притискам ухо към вратата. Отвън долитат стъпки, твърде забързани, та да принадлежат на друг, освен на последвал ме охранител. Стъпките бързо отминават и постепенно заглъхват. Ще минат няколко минути, преди да направят кръгче и да се върнат, ако това изобщо се случи.

Оглеждам ложата. По-голяма е, отколкото очаквах, може би с размера на две обикновени. С бар в дъното ѝ, кадифени стойки за спане на тавана и плъзгащи стъклени врати, които се отварят към два реда тапицирани седалки с изглед към залата. Приглушеното осветление угасва и чернотата ме поглъща. Шоуто започва.

Промъквам се през стъклените врати към външните редове седалки. Хвърлям поглед над ръба към залата отдолу.

Само сцената е осветена, при това слабо — от голия под се излъчва полукръг от сивкава светлина. Сводестият стъклен покрив на залата, който обикновено е съвсем гладък, изглежда странно неравен и зърнест. Отнема ми минута да осъзная защо: горе има скупчени стотици и дори хиляди балони. Ясно ми е какво са планирали. В мига на кулминацията на тазвечерното събитие се канят да пуснат балоните. Би се получило доста зрелищно: хиляди сфери в различни цветове, спускащи се към пода под лунните лъчи, проникващи през куполовидното стъкло.

От нишите вляво и вдясно от мен се чуват приглушени шумове. Звънтене на чаши за вино, съдържани разговори, проведени шепнешком. Дърпам се назад от парапета, тъй като не желая да бъда видян и се настанявам на втория ред. Подходящо място да заемеш позиция за убийство незабелязан.

Конферансието се качва на сцената. Дърдори нещо, но аз не му обръщам внимание. Налага се да се съсредоточа върху задачата, която ме очаква. Вадя пушката със снайпер. Монтирам кухия цилиндричен заглушител. Зареждам и вкарвам два патрона в отвора. Няма да има време да прибера гилзите, а после да заредя и да вкарам трети патрон. Хаосът ще се разрази бързо, ще ми се наложи да изоставя всичко и да изчезна оттук точно за две секунди.

В този миг до съзнанието ми достига, че хладното и съвършено оръжие в ръцете ми представлява инструментът, който ще причини смъртта на Ашли Джун. Че куршумът ще се заби в главата ѝ, ще премине през огнената ѝ коса. Помня всички онези години в гимназията, когато седях зад нея в класната ни стая, как само копнеех да се протегна и да докосна тази коса. Припомням си моменти, случили се не твърде отдавна, как в Института за хепъри в нощта на галавечерята седяхме един до друг и аз галех косата ѝ. Помня как усещането за тези копринени кичури беше едно истинско чудо, топлината на ръцете ѝ в моите, начинът, по който гласът ѝ милваше слуха ми.

От многохилядната публика прогърмяват аплодисменти, силни и напористи. Те са живи, а не просто образи на екрана. Живи са и са тук, навсякъде около мен и тази мрачна мисъл кара кожата ми да настръхне. Взирам се надолу към партера, представляващ бездна, пълна с чернота. Някъде сред тази маса от хиляди се намира Сиси. Колко ли пъти неволно е била побутната или докосната и нечия кожа се е отъркала в нейната? Колко пъти беше сподавила вик, потръпване, отскачане?

Тонът на конферансието се повишава и прераства в пламенно кресчендо. Думите му достигат до периферията на съзнанието ми от километри разстояние. Говори за Лова на хепъри; споменава за ловците; коментира Ашли Джун. Ловецът победител, така е наричана сега, Храбрата победителка. Публиката е нетърпелива, започват да пляскат в ритъм, все по-бързо и по-силно, тропат с крака по пода.

Някъде там долу Сиси подражава на всички около себе си. Мъчи се да следва пляскането с ръце и потропването с крака. Едно погрешно плясване, едно закъсняло потропване и към нея ще се насочат очи, ще се обърнат глави, ще се сбърчат носове.

Не биваше да я оставям сама.

Клатя глава. Не мога да допусна тези мисли да ме разсейват. Ако допусна умът ми да се отклони и на милиметър, отместената траектория ще запрати куршума на метър встрани от мишената. Трябва да опразня главата си, да изостря фокуса си. Защото пропусна ли, Сиси умира.

Осветлението в залата отслабва още повече. Само един прожектор пронизва мрака, искрящият сноп лъчи осветява сцената странично.

Под светлината пристъпва фигура. Искри в перленобяло, а от върха ѝ се спуска каскада от червена лава. В началото това е всичко, което виждам: бяло и червено, бляскаво и набиващо се на очи, ярко.

Ашли Джун е. Носи бяла рокля и бели сатенени пантофки. А косата ѝ е по-буйна и дълга, отколкото я помня, пулсираща в червени отблясъци. Тя отива уверено до центъра на сцената, походката ѝ е отмерена и енергична. Не носи очила. Но има нещо особено в очите ѝ. В ръката си държи предмет, достатъчно малък почти да се скрие в дланта ѝ. Взира се в публиката, поглъща с поглед десетките си хиляди нови и обожавачи я фенове. Подобни публични изяви ѝ се удават много естествено.

Коленича на позиция, подпирам цевта на снайпера на облегалката на предната седалка и поглеждам през окуляра. Бавно нагласям фокуса с палец. Старая се да определя мястото на Ашли Джун, откривам я, размазаните очертания на тялото ѝ постепенно се избистрят и образът ѝ става кристално ясен.

Толкова е близо, само на една ръка разстояние. Кожата ѝ е прозрачнобяла, а косата ѝ е с цвета на разтворена роза. Тя сияе. Красотата ѝ е на върха си. Изглежда по-истинска, по-жизнена, отколкото във всичките години, когато я познавах.

Ръцете ми треперят. Губя образа ѝ в окуляра.

Тя заговаря със своя неповторим глас, който е едновременно нежен и съблазнителен. Само че сега е по-дрезгав, някак по-плътен отпреди.

Затварям очи и поемам въздух. Отново я откривам с мерника и центрирам кръстчето върху нея. Показалецът ми се плъзва по спусъка, сгъвам го около металното ухо. Започвам да го дърпам.

Ашли Джун говори, върти глава отляво надясно, а после обратно наляво, насочва лице към всяко от нивата на залата. Установява контакт с очи с множеството, кара всеки присъстващ да се чувства съпричастен. Дори когато разбирам, че погледът ѝ е достигнал луксозното ниво, дори когато се плъзва към моята ложа, пак не мога да помръдна. Замръзнал съм на място. Пръстът ми, побелял от притискането на спусъка, застива.

Тя не е Ашли Джун. Притежава само обвивката, но Ашли Джун всъщност вече я няма. Това е милосърдно убийство. *Покоси я сега. Покоси я на мига. Избави я от мъките ѝ.* Преди очите ѝ да ме фиксират, преди да ме вземе на мерника си. Защото макар за мен наоколо да е сумрак, за нея е като бял ден.

Дръпни спусъка. Дърпай спусъка най-сетне.

Не мога. Пръстът ми е блокирал на мястото си. Или пък може да е спусъкът, може да заяжда. Дърпам по-силно и чувствам как помръдва едва доловимо. Всеки миг, само след част от секундата, снайперът ще произведе откат в ръцете ми.

Погледът ѝ се плъзва към моята ложа. После спира. За миг ми се струва, че ме е видяла, очите ѝ срещат моите през окуляра. В мен се виждат две черни мъниста. Тя носи черни контактни лещи, които да я защитят от мержелеещата светлина на прожекторите. Косъмчетата по тила ми настръхват. Помежду ни се осъществява връзка, по-здрава от въже. Чувствам я осезаемо като студения метал в ръцете си. Ашли Джун се намира от другата страна на въжето и го подръпва. После очите ѝ ме отминават, отклоняват се от моята ложа и се прехвърлят на следващата.

Покоси я. Действай. Убий я.

Но пръстът ми явно не е способен да се задейства.

После ме връхлита осъзнаване. Цапардосва ме по главата.

Сиси още е там долу. Сърцето ми блъска бясно при проясняването на ужасяващата мисъл. Сиси ще реши, че съм пропуснал и ще понечи да извади пистолета си. А ако Сиси стреля, Сиси умира. Няма начин да се измъкне от навалищата на партера.

Дърпам по-усърдно спуська. Един милиметър. И още един. Само още един и куршумът със сигурност ще бъде пуснат във въздуха. Прицелил съм се съвсем точно. Сега. Сега.

И после вече я няма. Просто така. В един миг е на мерник; в следващия е изчезнала. Оглеждам страничната част на сцената. Ето: точно зад завесата е, заобиколена е от униформени охранители, които я дърпат по-навътре зад сцената.

Стреляй, мамка му. Просто стреляй — може пък да я улучиш.

В главата ми се мярка друга мисъл.

Къде е Сиси? Защо не произведе изстрел?

Може би Ашли Джун е слязла от сцената твърде бързо, та Сиси да реагира, да успее да извади оръжието. Или може би нещо се е случило на Сиси. Нещо фатално.

Нещо вибрира на бедрото ми.

ТекстТрансът е. Получено съобщение.

Пренебрегни го, нареждам сам на себе си. *Стреляй*. Преди Ашли Джун да се е скрила напълно. Отново свеждам глава. Мъча се да я открия през окуляра.

ТекстТрансът вибрира настоятелно и се затопля.

Изпускам раздражено въздух, дърпам пръст от спуська и вадя ТекстТранса от джоба си.

Съобщение. От Епап.

Това е капан. Бягай.

30

Не мога да помръдна. Въпреки че чувствам как безценните ми секунди изтичат, в състояние съм единствено да се взирам в ТекстТранса, мъча се да разчупя слоая лед, парализирал мислите и тялото ми. Изведнъж публиката започва да тропа с крака и ме изтръгва от ступора ми. Пиша кратко съобщение.

Епап, къде си?

Няма отговор. Вътрешно се ругая, задето губя време и понечвам да се изправя, когато ТекстТрансът вибрира отново. Още по-настойчиво от предишния път, почти пада от ръката ми.

Зарежи всичко. Бягай.

Епап?

Бягай. Напусни незабавно сградата. Излез навън.

Ти къде си?

Те идват. Знаят къде се намираш.

У мен се надига нещо, паника, чувство за неотложност. Объркан тандем от ярост и адреналин. *Довърши задачата, изпълни*

убийството. Милосърдното убийство. Но когато се навеждам към окуляра, не мога да я открия. Няма и помен от Ашли Джун.

ТекстТрансът жужи в ръката ми.

Те идват. Бягай.

Налага се да се раздвижа. Изоставям снайпера. За миг обмислям да взема раницата с мен, но решавам, че тежестта ѝ ще възпрепятства бягството ми. Оттук ще ме изведат хитрост и бързина, а не изстрели. Все пак грабвам един пистолет и прехвърлям на него заглушителя от снайпера. Изритвам раницата под един диван и пъхам пистолета в колана си. Вече изскачам през вратата, когато ТекстТрансът започва да вибрира в ръката ми.

Завий надясно, когато излезеш от ложата.

Затварям вратата зад гърба си. Хвърлям поглед наляво: извитият коридор е празен, вижда се само един служител на щанда за подаръци, предлагащ тениски, магнити, постери и други дреболии, свързани с Лова на хепъри. Хвърлям поглед вдясно: в далечния край на извитата стена се виждат три забързани сенки. *Трябва да завия надясно*, казвам си. *Епап ми поръчва да поема надясно*, фигурите се изкривяват и стават по-големи докато вървят покрай кривината на стената.

Тръгвам забързано наляво, като се придържам плътно до стената.

Няма да успея. Ще се появят иззад завоя и ще ме зърнат да се придвижвам подозрително оживено. Заставам пред щанда за сувенири и се преструвам, че оглеждам изложеното. С гръб съм към тях и се помайвам, като че имам всичкото време на света.

Зад мен охранителите се показват покрай кривата, а ботушите им блъскат в твърдия бетонов под, докато крачат енергично. Но поне вървят, което означава, че не живеят с идеята как са тръгнали да преследват хепъри, по-точно Сиси и мен. Ако беше така, щяха да препускат, да отскачат, да се слюнчат и да съскат.

Отварят вратата към ложата, предназначена за двореца и влизат вътре.

Сега.

Завъртам се и тръгвам с бърза крачка. Едва когато приближавам отворената врата на ложата, намалявам темпото. Отминавам бавно, като гледам встрани. Тримата охранители стоят с ръце на кръста и се озъртат небрежно.

Затичвам. С възможно най-тихи стъпки. Налага се да създам дистанция, да завия зад кривата, преди да са се показали от ложата и да са ме видели.

И в този момент осъзнавам, че оставих там визьора си.

ТекстТрансът зажужава отново.

Коридорът е празен, по извитата рампа не се вижда никой. Изваждам апарата и чета, докато тичам.

Тръгни по рампата към второ ниво. Отиди до сектор 33 и излез оттам.

Тишина. Все още всички са в залата. Изтичам надолу до четвърто ниво. После до трето. Звуците от стъпките ми отекват между стените на спираловидната рампа.

После над мен зазвучава ехото от нечий други стъпки, което внася безредие и хаос в ритмичното потропване от моите.

Вече съм на второ ниво. Краката ми са нестабилни, капачките на коленете ми са на път да изскочат като коркови тапи от бутилки за вино. Това е нивото, от което трябва да изляза навън, да открия изхода до сектор 33. Спирам. Надпис над главата ми посочва, че сектори 40 до 32 се намират вдясно от мен.

Сега стъпките звучат по-силно, по цимента тракат подметки.

ТекстТрансът започва да вибрира отново до бедрото ми.

Сиси. Съвсем сама на партера на залата. Заобиколена от хиляди. В този миг сигурно вече разбира, че нещо се е объркало. Представям си я. Тревога сбърчва челото ѝ. Гръдният ѝ кош се издува и свива, издува и свива, въздухът ѝ се струва застоял и недостатъчен. Обзема я паника. От порите ѝ започва да се излъчва мирис на страх. Тълпата около нея става неспокойна, притискат я отвсякъде. Ще решат, че са

започнали да отделят неволно слюнка заради събитието, свързано с Лова на хепъри и това е причината устните им да се овлажняват така и шиите им да пукат. Но скоро ще осъзнаят, че извиват глави в една и съща посока, към един конкретен човек, чиято глава не се завърта, чиито устни са сухи, от чиято уста не се лее слюнка.

Втурвам се. Не към сектор 33. А надолу по рампата към първо ниво, като че потъвам в черна паст, а мъждукащото подово осветление по ръба на рампата е като следа от лъзяща слюнка. ТекстТрансът отново забоботва настойчиво. Но нямам време да го извадя.

Стъпките зад гърба ми се усилват, докато слизам от рампата, за да достигна партера. Налагам си да вървя по-бавно, едва се преборвам с потребността да хвърля поглед назад. Мъж, чието внимание е приковано към брошура с програмата в ръката му, се блъска в мен. Оглежда ме хладно, а носът му потръпва. Килва глава под лек ъгъл. Поклаща я и е на път да поеме по пътя си, когато нещо го кара да ме изгледа продължително. Но дотогава аз вече съм на входа на залата. Вътре съм. В безопасност съм. Тук вътре има хиляди тела, сред които да се шмугна и да изчезна.

И после нов повод за ужас. *Вътре съм.* Насред тях. На показ, без визьор, без очила. Отърквам рамене със стотици, а свежа доза пот е покрила гърба ми. Десетки от тях са достатъчно близо, че да ме докоснат. Да ме издерат, да ме изкормят, да ме разкъсат със зъби.

Взирам се право напред. Някъде в бездната от мрак е Сиси. Потъвам по-дълбоко в навалищата. Те ме поемат, поглъщат ме. Вътре съм.

31

Претъпкано е. Обикновено личното пространство е нещо неприкосновено и границите му биват нарушавани само по взаимно съгласие по време на романтични интерлюдии и танцуване. Но тази вечер всички в залата са преразгледали личните си предпочитания. Особено онези, плътно скупчили се на партерния етаж, чиито рамене се докосват периодически и гърдите на едни се отъркват в гърбовете на други.

Пробивам си път през тълпата, като мънкам извинения. Няма свободно място помежду присъстващите, където да се вмъквам. Секрециите ми полепват по кожата им, а миризмите ми дразнят ноздрите им.

Няма и следа от Сиси. Тя планираше да се разположи близо до сцената, но при такава блъсканица се чудя колко далече е успяла да стигне. Може би затова така и не стреля. Не е била способна да се добере достатъчно близо.

Сред тълпата се надига вълна на недоволство. На собствениците на билети им е било обещано нещо повече от кратка поява на Героичната победителка, колкото и прелестна да е тя. Казано им е, че тя ще направи разтърсващо света разкритие. А дотук — нищо такова.

Но и нещо друго пълзи сред множеството, далеч по-сериозно от обикновено недоволство. В безкрайните недра на подсъзнанието им невралните връзки долавят миризма. Миризма на хепър. Засега е едва доловима вълна, но тази вълна назрява с всяка секунда в нещо като възбуда, подобие на глад, нещо близко до копнеж.

Конферансието се появява на сцената, отива до подиума. Обяснява, че ще има малко забавяне. Героичната победителка ще се върне със спиращи дъха разкази веднага след като се преоблече. След около петнайсет минути. Публиката роптае.

Сега се придвижвам по-бързо, отказал съм се от приличието в полза на скоростта (*забави, поети дъх, съсредоточи се*). Всичките години на тренировки отстъпват място на неконтролируема паника.

Бързо се отмествам вляво, за да избегна един едър мъж и небрежно се блъскам в жена. Тя залита на високите си токчета. Тълпата около мен се раздвижва, като че да я подхване.

— Съжалявам — шепна и бързо я поглеждам косо.

— И ти ли го подушваш? — пита мъжът до мен.

— Кое?

Той отмята глава, сякаш да се освести. Проточена лига се лепва встрани на лицето му чак до ухото. Има ужасно объркано изражение. Разтревожен. Ентусиазиран.

Сдържам дъха си и изчаквам секунда, а после тръгвам напред. Надалече от него. С наведена глава.

— Гледай къде вървиш — изсумтява някой до мен. Сръгва ме с лакът в гръдния кош. Отминавам, но лакътят му ме задържа на място, все едно е кука.

Обръщам се. Очите на мъжа пробиват дупки в мен. Гледа ме странно, лекото объркване постепенно отстъпва място на разпознаване. Но не това наистина ме плаши. А онова, което виждам зад него. Тъмни сенки се придвижват в моя посока, тук-там общата им маса е прорязвана от сребърни нишки слюнка, рязко отмятане на глави, блестящи очи.

Конферансието сега говори разсеяно и с доловима раздражителност. В устата му се събират лиги и изговорът му е някак влажен. Капки слюнка осейват устните и брадичката му. Подушва хепър.

Така силно подушва хепър.

И също като тъмна и влажна глина, която съхне, масата от тела започва да се втвърдява около мен в корава и непробиваема черупка. А някъде в тъмнината е Сиси. Губи контрол. Успявам да го почувствам. Почти съм в състояние да подуша страха ѝ, нарастващ, поглъщащ я, готов да изригне.

Минавам в действие, избутвам се напред, навън от тази оформяща кръг и сгъстяваща се маса от тела. Ето. На около петнайсет метра пред мен забелязвам сходен кръг, море от тъмнина, към което се придвижват още тела. Друг център на гравитация, привличащ присъстващите, които подсъзнателно са притегляни от миризмата на хепър.

Там трябва да е Сиси.

Поемам напред, разбутвайки околните.

Виждам я.

Стои право в центъра. Тя е единствената, която е напълно неподвижна, тялото ѝ е замръзнало, сухите устни са стегнати в права линия под визъора. Виждам я да потръпва — едва доловимо — когато някой просъсква точно над рамото ѝ. Бледи лица се извъртат в нейна посока като ужасяващи пълни луни. Тя се мъчи да им подражава, но го прави абсолютно погрешно. Позата ѝ, ъгълът на крайниците спрямо тялото, сковаността, всичко е сбъркано. Нюансите на езика на тялото нямат нищо общо с истината.

Конферансието спира да говори насред изречението, рязко и изоставил всякакви претенции за нормално поведение.

Проправям си път, докато не се озовавам до Сиси. Тя се обръща и тялото ѝ в буквалния смисъл на думата увисва с непогрешимо облекчение. Ръцете ни дискретно се докосват под линията на тяхното полезрение и аз стискам нейната само за миг, колкото да я успокоя. Кожата ѝ е студена и лепкава. После я пускам и когато пръстите ѝ отново търсят моите, неохотно бутам ръката ѝ. Тя започва да се тресе от облекчение. Не, не е облекчение. Страх. *Удряй или бягай, удряй или бягай*, излъчва се от цялото ѝ същество. Изопнатата е като струна.

Някой просъсква над самото ми рамо, хленчецо сумтене в смущаваща близост. По гърба ми се спуска струйка пот, като че нечий пръст се плъзга по гръбнака ми. Отмятам глава на една страна, просъквам и се изплювам. Мъча се да дам пример на Сиси как да облекчи напрежението, чрез движения, които няма да привлекат внимание.

Но тя или не иска, или не може да възприеме. Тялото ѝ е вкаменено, изложените на показ устни са смесица от ужас и паника. И един от намиращите се около нас да види тази уста, тя няма да има време дори за последно издихание.

Стоящият до мен започва да цъка с език, звуците, насечени като стакато изхвърчат през хлъзгави зъби.

— Надушвам повече от един! — виква.

Тази му реакция отключва нещо у групата. Каквито и задръжки да са ги спирали, изпаряват се напълно. Тълпата стяга обръча, запълва пролуките с тела, които играят ролята на катран.

Ръцете на Сиси се насочват към колана ѝ. Под ризата ѝ има затъкнат пистолет. *Сега или никога*, говори жестът ѝ.

Права е. Сега или никога. Изчакаме ли още пет секунди, ще бъдем разкрити. А след седем ще сме мъртви. Значи сега.

Но нещо ме спира. Затварям очи в издирване на отговор. Той се намира някъде в дълбините на съзнанието ми, някъде...

Вече е твърде късно. Осъзнавам го. Около нас има скупчени твърде много тела. Няма начин ние двамата — дори и въоръжени — да си пробием път навън от тук. Дори всеки изстрелян куршум да причини фатална рана, пак ще успеем да простреляме най-много дванайсет от тях. И ще оставим живи хиляди на партера и десетки хиляди в цялата зала.

Ако искаме да живеем, отговорът на дилемата не бива да е сега, трябва да е никога.

Налага се да припомним друг план.

Насочвам поглед към сцената. Там няма нищо, което да ни помогне. Вляво и вдясно пак нищо. Вдигам поглед нагоре. Само флотилията балони, струпани над нас. Нищо. Няма нищо.

От балконите на по-високите нива се откъсва вой. Миризмата ни се издига и разпростира. Разнасят се гнусни крясъци, предизвикани от копнеж. От луксозните ложи. От висшите слоеве на обществото. Не са свикнали да бъдат лишавани от подобрени изживявания и искат да вземат участие. Зървам тъмни силуети, мъже в костюми, жени в изискани рокли, по стените под луксозните им ложи се стича слюнка, подобно на гирлянди.

Сиси се обръща към мен. Ръката ѝ дърпа ризата нагоре и разкрива проблесващия метал на пистолета. Повдига визъора за по-ясна видимост. Кичурите на бретона ѝ се избиват над челото като надиплена панделка. Готова е. Да започне стрелба, да отвори зейнали дупки във възможно най-много от тях.

ТекстТрасът вибрира истерично в джоба ми. Толкова с горещ, че е на път да прогори бедрото ми.

Сиси започва да измъква пистолета.

И в този миг ми хрумва. Планът. Далеч не идеален и сериозно недоизкусурен план. Но единственият, с който разполагаме.

Сиси насочва пистолета. А аз се протягам и го изтръгвам от ръката ѝ. Очите ѝ се разширяват изненадано, а аз се целя към покрива.

И произвеждам шест последователни изстрела.

Проблясъците ярка светлина — шест в бърза поредица — парят дори моите очи въпреки стиснатите клепачи. Бели окръжности с ослепяваща яркост. Отново. И отново. С всяко проблясване пистолетът отскача в ръката ми, а силните вибрации полазват нагоре по цялата ми ръка чак до рамото. До шестия изстрел дръжката на пистолета вече е достатъчно загрята да опърли ръката ми.

Хвърлям вече напълно изпразненото оръжие настрана. То прелита над тълпата; те лежат напълно изравнени със земята също като духана от силен вятър трева. Писъци и вопли от болка. Ирисите им са прогаряни.

Сиси се вкопчва в ръката ми.

— Сега — произнася. — Докато още са повалени.

Но тя грeши. Само онези най-близо до нас са извън строя. Мнозинството присъстващи и особено онези по периферията, които са били предпазени частично от искрите, вече настъпват напред. Към нас.

Вместо да побягна, аз я стискам и я дърпам към земята.

— Още не!

— Какво? Трябва да...

— Изчакай го! Изчакай го!

— Джийн! Какво да изчакам?

После го чувам. Най-великото пропукване на стъкло, звука от хиляди ледени кубчета пуснати във вряща вода.

— Залегни! — крещя и я свалям до приклекло положение. Завалят отломки стъкло. А също и по-големи повърхности, които разрязват и пронизват телата, както брадва сече нечия глава, положена на дръвника.

Само да не ни порежат, казвам си. Един миниатюрен разрез и ще потече кръв. Такова нещо би хвърлило цялата зала в самоубийствена възбуда.

Хиляди балони се спускат надолу. Червени, жълти и зелени сфери бавно летят към нас. Хиляди обособени движещи се обекти.

Точно прикритието, което ни е нужно.

Сиси се раздвижва.

Сграбчвам я за ръката.

— Още няколко секунди, изчакай балоните да ни достигнат.

— Те ще стигнат до нас преди балоните — тросва се тя и сочи към тъмната вълна тела. — По дяволите, Джийн!

— Изчакай...

Хилядите балони стигат до пода и се разстилат по него. И тогава. Неочакван подарък. Вече невъзпрепятствана от безбройните балони и, по-важно, от затъмненото стъкло, лунната светлина струи в залата и озарява всяко нейно кътче.

Ефектът е мигновен. Всеки чифт очи е затворен, всяка длан е притисната към лицето на собственика ѝ, всяка уста надава стонове на болка. Внезапният приток на лунна светлина е по-скоро плащещ, отколкото опасен. Но ни печели прикритие, отвличане на вниманието им и може би петнайсет или двамайсет секунди.

Размърдваме се.

Не тръгваме обратно по пътя, откъдето дойдохме. Входелите са задръстени от прииждащи от другите нива. Втурваме се по посока на сцената, като Сиси е отпред. Балоните продължават да падат и да отскачат от всяка повърхност. Избутваме всеки изпречил се на пътя ни. С пълна сила тикаме под носовете им миризмата си, потта си, страха си, отчаянието си. Но вече сме отминали етапа, в който да ни е грижа. Неколцина посягат в отговор, размахват ръце във въздуха с надеждата да ни уцелят с един удар напосоки. Но все още заслепени от интензивните отблясъци на луната, изобщо не доближават целта си.

Сиси залепва длани на сцената, вдига крака и лесно се оттласква нагоре. аз съм плътно зад нея и също се избутвам. Онова, което виждам от тази по-благоприятна позиция, ме смразява. Партерът кипи от движението на хиляди шаващи тела с балони, подскачащи помежду им. Бледата лунна светлина достига абсолютно навред и къпе вътрешността на залата със зловещо сияние. И тези хиляди тела се устремяват към нас като бурна река.

Ние се придържаме ниско на сцената и се пъхаме под тежките кадифени завеси. Значителното тегло на богато надипления плат е задушавашо и ни притиска, докато пълзим в мрака, напълно дезориентирани.

И ето че се озоваваме зад кулисите от другата страна на завесите. Празно е, всички са се втурнали навън точно преди да заструи лунната светлина. Сиси скача първа на крака и се обръща, за да ми помогне да се изправя. Сега не се налага да се преструва на здрачник и тя си позволява да реагира с естествения си маниер.

— Бързо — прошепва. Вече се долавя движение по сцената. Масите. Изкатерват се на нея. Завесата е разтягана и дърпана в другия ѝ край.

— Накъде? — питам.

Тя се озърта вляво и вдясно, а очите ѝ пламтят в паника. Не знае. Налага се да се раздвигим, да натрупаме дистанция. Не, трябва ни нещо повече от дистанция. Трябват ни изолирани сектори и бариери. Трябват ни врати, водещи към тесни коридори, които да се налага да отворят по пътя си. Необходима ни е плетеница от тесни проходи, прегради, пресичащи се пътеки и стълбища. Ако ни преследват десетина здрачници, въпросните врати и кръстосващи се коридори само биха ги забавили малко; а виж, орда от хиляди би се превърнала в компресирана и непробиваема буца.

— Насам — казвам и я повеждам през най-близката врата.

Сиси мигом схваща посоката ми на разсъждение. Затръшва и заключва всяка врата, през която преминаваме. Стените вибрират, докато тичаме. Въпреки огромното старание, което полагаме, те пак настъпват. По петите ни следват шумове от разбиване на врати, стонове и вопли. От дращене на нокти.

Спираме. Гърдите ни се повдигат учестено, а стъпалата ни горят. По лицата ни струи пот. Воним. Наистина смърдим яко.

— Твърде лесни сме за откриване — отбелязвам с пъхтене.

Сиси поема дълбоко въздух.

— Хайде, трябва да се движим по-бързо.

Чувствам внезапна умора. Не е просто физическо изтощение заради цялото това препускане, а нещо по-дълбоко, нещо, закотвило се сред камерите на сърцето ми.

— Или пък не.

Тя ме поглежда.

— Какво?

— Може би вече се свърши, Сиси. Може би най-накрая се свърши. Не можем да продължим да играем тази игра на котка и

мишка. Те ще ни настигнат. Най-много до минута. Неизбежно е.

Тя клати непреклонно глава.

— Не, Джийн. Ще продължим да бягаме. Ще открием път навън. Ще намерим кон.

— Дори да препуска в пълен галоп, конят пак ще е твърде бавен. Знаеш го.

Гневът придава студен израз на лицето ѝ.

— Добре, какъв е твоят план тогава?

— Може би просто трябва да се откажем. Да спрем да бягаме...

Тя посяга към мен. Решавам, че ще направи нежен жест, като да отмести бретона ми встрани или да погали бузата ми, или да докосне ръката ми. Вместо това ми зашлевява шамар.

— Какво...

— Запази речта в стил „жали ме, докато аз доблестно се самоубивам“ за някой друг. — Удря ме с юмрук в гърдите. — Спри да мислиш само за себе си! Помисли за Епап! Помисли за Дейвид! — Очите ѝ пламтят. — Помисли за мен.

— Сиси...

— Ще се борим, Джийн. Ще се борим до край. Никога няма да се предадем доброволно. Не и докато други хора зависят от нас. Не и докато още имаме шанс.

— Няма никакъв шанс! Разбираш ли? Дори да се измъкнем на улицата, после какво? Къде ще отидем?

— Ще го измислим! Ще импровизираме. Умеем да мислим бързо в движение, двамата заедно с теб. Винаги сме постъпвали така, Джийн. Няма да паднем без борба! — Хваща ръката ми, но в допира ѝ няма топлота. Долавят се само енергичност и решимост.

— Добре — отговарям. „Да се измъкнем на улицата“, каня се да кажа, но тя вече ми е обърнала гръб и тича по коридора.

* * *

Откриваме излаз навън по-лесно, отколкото очакваме. В края на следващия коридор се натъкваме на табелка с надпис „Изход“. Оттам нататък е просто. Следваме стрелките от една табела до друга, докато

не достигахме до стълбище, слизаме по него, преминаваме през една странична врата и тя ни изплюва на улицата.

Тук навън, под пълната луна, е тихо и спокойно. Всички са вътре за голямото шоу. Долавя се само тиха музика, носеща се от колоните на фонтана, озвучаваща продължаващия воден спектакъл.

Мисля, че този неочакван покой изненадва и Сиси. Тя спира и вдига задъхано поглед към небето. Но само за един миг.

— Няма облаци — отбелязва. — Лунните лъчи ще дразнят очите им. — Затичва към редица коне, завързани в една странична улица. — Хайде, Джийн!

Трябва да има някакъв друг начин. Този план, изчерпващ се с бягство чрез езда, е фатално погрешен. Всеки би могъл да го прозре. Ние воним. Миризмата ни ще остави диря, която те лесно ще последват. Ще сме свършени, преди да сме изминали петнайсет пресечки.

Друг начин, друг начин, трябва да има друг начин.

— Джийн! — кресва Сиси, докато развързва два коня.

Хвърлям поглед към другия край на улицата. Извисяващи се небостъргачи. Смъртоносни капани, които не предлагат никакъв изход. Безполезни като надгробни плочи.

— Джийн!

Избавление обаче има. Чувствам го със съществуването си. Но просто не успявам да го видя. Още не. Трябва ми време.

— Качвай се, Джийн! — Тя вече седи на седлото на единия кон и ми води втория, за да направя същото. — Джийн!

— Почакай, дай ми време...

— Не! Джийн, трябва да...

— По дяволите! — кресвам и се тръсвам върху коня. Поемаме в галоп по улицата, а бетонът под нас се мерзелее. Завиваме зад ъгъла, отминаваме Конгресния център и водния спектакъл.

— Накъде, Джийн? — крещи Сиси до мен.

И най-накрая го виждам.

— Спри, Сиси! — извиквам и дърпам юздите. — Доверяваш ли ми се? — питам, докато тя насочва коня си към мен. Скачам от седлото.

— Какви ги вършиш?

— Ако ми имаш доверие, слез от коня.

— Пак ли ти се въртят идеи за самоубийство...

— Това е идеята ми за оцеляване. Единственият ни шанс да зърнем изгрева на слънцето утре.

— Какво...

— Няма време, просто ме следвай. — Отривам потното си лице и ръце в коня и го осейвам с капки слюнка.

— Какво те прихваща?

— Просто прави, каквото правя аз, Сиси! — нареждам ѝ, докато шляпвам хълбоците на коня и го отпращам галопираш, при което той оставя диря с моята миризма след себе си. Ще хукнат след него. Стига, разбира се, да не доловят реалната ми миризма.

Сиси скача от коня си и постъпва по същия начин. Пот и слюнка са втрети в кожата му. Потупва коня по задницата. Той също отпрашва в галоп, но по различна улица. Още по-добре.

Затичвам се. Посоката ми изненадва Сиси, защото не се отдалечавам от Конгресния център. Втурвам се право към него. Докато спринтирам, вадя пистолета и отстранявам заглушителя. Пускам пистолета и той издрънчава на пътната настилка.

— Заглушителят ти, Сиси! Пазиш ли го още?

Тя примигва, а после вади заглушителя от джоба си. Лицето ѝ е олицетворение на объркване и съмнение.

Достигаме басейна с фонтана. Но вместо да го заобиколя, аз прескачам бордюра и се хвърлям във водата. Нивото ѝ достига до раменете ми. Завъртам се. Сиси се вира невярващо в мен, а после поглежда надолу към заглушителя. Челюстта ѝ увисва.

— Това е единственият начин, Сиси. Само така ще прикрием миризмата си. Няма да се сетят да търсят тук. Разплискването на водата, фонтаните, вълничките, отражението на луната, всичко това ще ни прикрива. Стига да останем потопени.

Тя отново поглежда към заглушителя. Кухият цилиндричен заглушител. С дължина на сламка за пиене.

— До изгрева ли?

Кимам, фини капки ваят върху нас и ни мокрят.

— Ще проверят тук.

— Не мисля. Ето как ще се развият нещата. Ще хукнат след конете и хаосът ще е пълен. Ще бъдат изпотрошени витрини и стотици ще бъдат ранени. Конете ще бъдат разкъсани, а части от тях ще бъдат

разпръснати през пет пресечки. После никой няма да има представа какво всъщност се е случило. Стотици ще претендират, че са разкъсали двамата хепъри. Или поне, че са се докопали до някое парченце от нас. Нос, ухо. След това всички просто ще приемат, че сме умрели. На никого няма да хрумне да търси тук.

— Не знам.

От Конгресния център долита звук. Грохот, трошене на стъкло, писъци.

— Нямаме друг избор, Сиси. Ето ги, те идват.

Тя стяга челюст, прескача ръба на басейна и се озовава във водата. Плъзва се до мен и ме хваща за ръката. Заедно заджапваме към центъра на водната площ. В самото сърце сме на съзвездие от дюзи за изтласкване на вода, редици от тях са строени пред и зад нас и ни ограждат като цифрите на часовник. Вода се сипе отгоре ни като силен дъжд. През завесата ѝ успявам да видя тълпата, изсипала се от Конгресния център, след като изравнява със земята остъкленото лоби.

Със Сиси се споглеждаме за един последен път. Дрехите ѝ са подгизнали и са се залепили за кожата ѝ в произволни гънки, а сплъстената коса покрива лицето ѝ. В очите ѝ личи страх. Но тя примигва и ето че решимостта се е върнала обратно. Отварям безпомощно уста. Внезапно имам да ѝ казвам толкова много неща. Толкова много, което да призная и за което да се извиня. Но всичко се развива твърде бързо. Нямам време да изрека каквото и да било.

Правя единственото, за което е останало време, единственото от значение. Целувам я.

Очите ѝ се разширяват. После ги притваря леко и отвърща на целувката, а устните ѝ са така кадифени, и сладки, и нежни.

После се разделяме. Поемаме една последна глътка въздух под открито небе. Заедно се гмуркаме под водата.

Светът ни под водата е истински ад. Струи вода — извисяващи се високо в небето, преди да се забият обратно долу — надупчват повърхността над нас и я разпенват. В басейна се чува глухо буботене.

Твърде тъмно е да зърна ясно Сиси. Тя е само размазано петно в близост до мен. Опрели сме по едно коляно на пода и се държим за близките дюзи, като внимаваме главите ни да не пробият равнината на водата. Единият край на кръглите цилиндрични заглушители е в устите ни, а другият стърчи от водата. Така дишаме. Така ще оцеляваме. През следващите осем часа. Продължителността на периода е невъзможна за понасяне; как ще издържим, немислимо е.

Хиляди се изсипват от Конгресния център и поемат по улиците. Чувствам как енергията им кара водата да трепти и разтриса основите на басейна. Воят им, пищенето и крясъците се сливат в едно общо стенание, което отеква в тъмната вода. Няколко здрачници са изблъскани във водата през ръба на басейна. Виждам ги как размахват ръце; после, след като нивото на водата надвишава линията на челюстта, крайниците им се укротяват, а телата им изведнъж се отпускат и те потъват до дъното. Минута по-късно бавно изплуват на повърхността, вече удавили се. Вълните избутват плаващите трупове надалече от нас и милостиво ги държат притиснати към стената.

Грохотът постепенно затихва. Трамбоващите крака са се отдалечили от Конгресния център и преследват конете, чиито очи досега са се извъртели назад, ушите им са прилепнали плътно към главите, а от устите им излиза пяна.

В рамките на следващия час двамата със Сиси се адаптираме. Заклещваме стъпала в няколко извити тръби и сме се проснали успоредно на осеяния с пръски воден таван. Тази поза позволява на телата ни да починат и намалява напрежението в шиите ни. И като се имат предвид другите плаващи мъртви тела — било то и по периферията на басейна, — всъщност не се набиваме на очи толкова много, ако изобщо е възможно да бъдем забелязани при всички тези

отблясъци и водни струи. Свързваме телата си, като сключваме длани един с друг.

Часове по-късно тълпата се връща. Хвърлям бърз поглед, като бавно подавам лице малко над повърхността на мястото, където разплискването е най-силно и виждам хиляди да кръжат из откритото пространство пред Конгресния център. Вълнението от тазвечерното събитие е осезаемо и наелектризира въздуха. Представители на медиите са се развилнели с пълна сила, вземат интервюта, правят снимки.

Потъвам обратно под водата. Ще поемаме ситуацията на порции, секунда след секунда. Ще се мъчим да не мислим за студа, сковаващ костите ни или за безкрайните часове пред нас. Стискаме ръце поздраво, а левият ѝ крак се плъзва около моя. Затварям очи. Усещането за изтощеното ѝ тяло, плаващо в близост до мен, за изтръпнала ѝ ръка в моята, всичко това ми действа като язвително обвинение.

Ако само бях стрелял, мисля си. Ако само...

Тогава не би била в плен на този воден кошмар. Ако само бях запратил куршум в черепа на Ашли Джун, както се заклек да сторя. Животът и топлината постепенно се изцеждат от Сиси, а хватката на пръстите ѝ отслабва с всеки изминал час.

Взира се във водния таван над мен. Старая се да си представя света отвъд водовъртежа и пяната, където луната и звездите се реят свободно в небето.

Настъпването на деня пълзи с агонизиращо бавно темпо. Водните струи най-накрая са изключени. Разпенената и движеща се повърхност бързо отстъпва място на огледална неподвижност. Не се тревожим, че може да бъдем видени. Сега плаващите тела се движат из басейна на фонтана и ни предлагат прикритие с пелената на смъртта. Наблюдаваме как небето преминава от катраненочерен цвят в светлосив.

Когато зазвучава сирената, оповестяваща изгрева, за нас звънтят райски камбани.

Не е твърде рано дори с минута. Особено за Сиси. Кожата ѝ е станала бледа и е студена като мрамор. Вече от часове трепери почти непрестанно. Обгърнал съм тялото ѝ с моето възможно най-плътно, но аз самият съм почти безчувствен от студа. Като лед, долепен в лед.

И все пак си налагаме да останем потопени още мъничко. Не сме страдали толкова часове в това водно чистилице, за да запратим всичко на вятъра, като изплуваме няколко минути по-рано. Най-накрая, най-накрая, когато отблясъците на зората озаряват небето и плаващите тела започват да димят, ние двамата със Сиси показваме глави, рамене и гърди над водата.

Телата ни тежат цял тон. Като че силата на гравитацията се е увеличила десетократно. Сиси се обляга на мен и се олюлява.

— Сиси?

Тя не отговаря. Тялото ѝ се отпуска и аз я улавям. Нося я до ръба на басейна, като бутам настрани плаващите трупове. От удавените тела се издигат струйки пушек и гнусната воня от разпадането им под слънчевата светлина изпълва ноздрите ми. Полагам Сиси на бетоновия бордюр и отмятам мократа коса от лицето ѝ.

— Сиси?

Отронва нещо неразбираемо. Гърдите ѝ се издуват и тя повръща с лице, обърнато на една страна. Бълва бяла жлъчна течност, после

жълта и пак бяла. В продължение на осем часа, прекарани под водата, я е задържала в себе си.

— О, Сиси — шепна и я галя по бузата.

Тя промърморва отново.

Озъртам се. Остъкленият вход на Конгресния център зее, а отпред има изпопадали парчета стъкло. Металните рамки и колони в лобито са изкривени и обезформени, всичко е огънато навън, като че във фойето е изригнала експлозия. На улицата цари пълен хаос. Във всички посоки са разпръснати сака, счупени очила, шапки и обувки. Навсякъде се ваят доказателства за вандалското им препускане из града.

Между небостъргачите се промъкват струи светлина и къпят празните улици. Единствените движения идват от изгубени коне, които тичат без посока. На тях принадлежат единствените звуци, нарушаващи утринния покой. Двойка коне, все още впрегнати в кабриолет, чакат послушно на ъгъла.

Сиси никак не е добре. Дори след като я преместих на слънце, кожата ѝ продължава да става все по-студена, а тялото ѝ да се вдървява все повече. Събирам разни дрехи, нахвърляни по улицата — пуловери, панталони и други такива. Свалям подгизналото ѝ облекло и потръпвам, когато докосвам гърба ѝ. Кожата ѝ е ледена и подпухнала. Бързам да я облека, макар че моите собствени ръце се тресат от студ. Клепачите ѝ пърхат от усилието да ги повдигне.

— Джийн — продумва.

— Всичко е наред — казвам ѝ. — Оцеляхме. Успяхме. Ще се погрижа за теб, Сиси.

— Епап. Намери Епап. — А после клепачите ѝ спират да трептят. Изпада в милостива дрямка.

Бъркам в джоба си и вадя ТекстТранса. В него е проникнала влага и капките изкривяват екрана. Натискам няколко бутона. Нищо. Съсипан е. *Остави го да изсъхне*, казвам си. Поставям го на слънце до Сиси. Може още да е използваем, когато изсъхне.

Колкото до Сиси: дай ѝ слънчева светлина, дай ѝ топлина, дай ѝ време и скованото ѝ тяло може да се върне към живот. Но най-важното, дай ѝ храна, нещо да подсили организма ѝ.

— Веднага се връщам, Сиси — обещавам, макар че тя спи. Сгъвам едно сако под главата ѝ вместо възглавница и поемам обратно

към Конгресния център. В началото съм предпазлив, защото се притеснявам, че вътре може да има здрачници, които да се крият от дневната светлина. Но през отвора на строшеното стъкло на покрива струи светлина и достига до всяко ниво. Никой не би потърсил убежище тук.

Ала също така няма и храна, вече не. Всички щандове и стелажи представляват вече просто деформирани метални рамки. Каквото е останало от храната, размазано е по пода и стените, а суровото месо вече започва да намирисва на развалено. На всяко ниво опустошението е сходно. Където и да отида, не спирам да викам Епап.

Но ме посреща само тишина.

Вече най-горе, в луксозните ложи, впервам поглед надолу към залата; сноповете слънчева светлина падат върху разнебитените седалки и изкъртения под. Нищо не помръдва. Отбивам се за кратко в ложата на Владетеля и прибирам раницата си. Не се надявах още да е там, но тя лежи под дивана точно където я оставих. Пистолетите изтракват един в друг, когато я мятам на рамо.

Излизам обратно навън. Слънцето се е издигнало по-високо и грее по-силно, като осейва повърхността на водата с точки. Сиси лежи, където я настаних. Чувствам пристъп на вина, задето съм я изоставил, но върша само необходимото. Нужна ни е храна. Тъкмо се каня да се втурна към друга сграда, когато се спирам. Осъзнавам нещо обезпокояващо. За разлика от Конгресния център, който е осветен отвътре, тези сгради са тъмни зад стените си и представляват възможно убежище за много от хилядите, обикаляли улиците цяла нощ и вероятно изненадани от сирената, оповестяваща изгрева.

И това важи не само за сградите на тази улица. При такъв голям брой жители на метрополиса, бродили по улиците снощи, сигурно всяка сграда в бизнес района е по същността си черна пещера, пълна с изостанали здрачници. Опирам длан в стъклото на въртящата се врата пред мен и се колебая. Бутам напред. Тя се завърта и ме изтласква навътре.

Така и не излизам от очертанятията на вратата. В мига, щом тя се обръща към тъмното лоби, долавям звуците, издавани от стотици спящи, острото скърцане на джвакащите им челюсти. Успявам да различа групите тела, висящи надолу с главите от тавана на лобито

като колонии от сталактити. Оставам между стъклата на въртящата се врата, докато не се добирам обратно навън.

Сградите около нас. Никоя от тях не е убежище, което да ни предложи храна и място да се възстановим. До една са свърталища на смъртоносни зъби и нокти.

Сиси избъбря нещо. Вдигам я и я притискам към тялото си с надеждата да я стопля. Прибирам ТекстТранса в джоба си. Не можем да останем тук. Това място не ни предлага нищо. Няма храна, водата не става за пиене заради разлагащите се тела в нея, а безопасността е само временна — до падането на нощта. Освен това няма и следа от Епап. Трябва да се махнем. Сиси ще ме мрази, когато се събуди, ще ме обвинява, че съм изоставил Епап. Но нямам кой знае какъв избор.

Отнасям я до кабриолета с двата впрегнати коня и тогава ми хрумва нещо. Знам къде да отидем. На едно място не твърде далече, което ще ни предостави безопасност и слънчева светлина и най-важното — храна. Полагам я върху тапицерията от кадифен плюш вътре в кабината и я завивам старателно с мекото одеяло, което намирам. После проверявам хамутите и затягам яремите и ремъците, преди да хвана юздите. Още един последен поглед към лобито с надеждата да зърна Епап и дърпам юздите. Конете, вероятно доволни да им бъде дадена насока и заповед след предишната нощ на безредици, покорно поемат в тръс и после преминават в галоп.

Едва час по-късно метрополисът вече е далече зад нас и погледът ми попада върху зелен участък, осеян с ярки цветни точки. Овощната градина. По клоните тежат повече плодове, отколкото някога съм виждал. Дърпам рязко юздите и подкарвам конете още по-бързо.

Спирам кабриолета до първото дърво и слизам от капрата. Без да им е нужно подканване, конете вече са се насочили към по-ниските клони и мляскат лакомо. Присъединявам се към тях с нетърпеливи и непохватни движения. Пъхам плода цял в устата си.

Обзема ме пристъп на замайване. Заради мятането между крайности като вледеняващата вода и пустинното слънце е. Лежа, дъвча и преглъщам. Сокът се стича в пресъхналото ми гърло като коприна, галеца шкурка, и утолява жаждата ми. Дори само след няколко глътки вече започвам да се чувствам по-съживен. Продължавам да дъвча и превръщам плода в каша.

Изправям се на треперещите си крака и откъсвам плод за Сиси. Когато отварям вратата на кабриолета, откривам я все така плътно покрита с одеялото. Полагам ръка на челото ѝ, това е третият път, когато проверявам как е от началото на пътуването ни. Кожата ѝ продължава да е студена. Стискам плода и оставям сока му да се стече в леко отворената ѝ уста.

Устата ѝ се напълва до половината, преди рефлексивно да преглътне. Закашля се и се извърта на една страна, а сокът опръсква седалката и блузата ѝ. Поема въздух, а после се отпуска обратно по гръб. Но езикът ѝ облизва устните, вкухва капките сок.

Изцеждам още малко и този път тя го поглъща лакомо. След няколко минути цветът ѝ се подобрява, а дишането се стабилизира. Притискам чело към нейното — никаква треска, нито следа от преобразяване. Онова, от което страда, е неимоверна умора, липса на храна и вероятно хипотермия. Слава богу, всички класически симптоми на преобразяването отсъстват.

Изнасям я от кабриолета и я полагам на меката като килим трева, затоплена от слънцето. През следващия половин час се трудя усърдно, събирам плодове и ги цедя, за да подхраня организмите на двама ни, доколкото ми е възможно. Изстисквам четвъртата порция плодове, когато изведнъж главата ми натежава и едва успявам да задържа очите си отворени. Кога спях за последно, питам се, после полагам глава на тревата, най-меката възможна възглавница, и се оставям сънят да ме обгърне, най-топлото и уютно одеяло.

Събуждам се от сладкия вкус на сока в устата ми. Преглъщам. Прекрасен е.

— Джийн, добре ли си?

Сиси е. Коленичила е до мен, а погледът ѝ е ясен и буден.

— Да — отговарям и се изправям до седнало положение. Сега вече слънцето е по-високо в небето. Отминали са много часове.

— Ами ти?

Тя кима.

— Добре съм.

Вперваме погледи един в друг. Като че са минали векове, откакто сме се поглеждали — наистина да погледнем — един друг. Прекарахме цялата нощ редом, стиснали ръце в мрачната вода. Но не се е случвало директно и на дневна светлина. Усещането е взаимно; очите и на двама ни се пълнят със сълзи на облекчение. Прегръщаме се здраво.

— Епап — пита тя с уста, долепена до ухото ми. Само че не го произнася като въпрос. В тона ѝ се долавят смирение и приемане.

Клатя глава.

— Търсих. Но не го намерих. Съжалявам, Сиси.

Тя се изправя нестабилно и се взира в далечните небостъргачи на метрополиса.

— Имаш ли усещането, че вече го няма? Лично ти, Джийн, имаш ли чувството, че е мъртъв?

Ставам и отпускам длан на рамото ѝ.

— Помагаше ни до самия край. — Тя завърта изненадано глава към мен. — Опита се да ни предупреди. Чрез ТекстТранса. Написа, че било капан и че трябва да се махаме от там.

— Бил е там?

— Явно. Познаваше разпределението на Конгресния център и беше наясно къде се намирах аз.

Тя ахва тихо.

— Изоставили сме го. Съвсем сам.

— Нямахме много какво да сторим. Нямахме избор. Самите ние едва оцеляхме.

— Може би той...

— Не мисля, Сиси. Тази сутрин претърсих Конгресния център. От него нямахме и следа.

— ТекстТрансът — произнася Сиси след една дълга, изпълнена с мълчание минута. — Дай да го видя.

Вадя го от джоба си.

— В него е проникнала вода. Съсипала го е. Виж, всичко на екрана е разкривено.

Тя го взима и натиска няколко бутона на посоки. Раменете ѝ увисват.

— Да го оставим на слънце — предлагам кротко и го поемам от нея. — Може би като изсъхне, ще проработи отново.

Тя вдига печално рамене. Изведнъж силите я напускат; почти се строполява на земята. Засмива се, но смехът ѝ излъчва тъга и страдание.

— Погледни ме — заговаря. — Направо съм жалка. Никога в живота си не съм се чувствала така слаба.

Сядам до нея и се облягаме един на друг. Още впрегнати в кабриолета, конете стоят под дървото. Небето е яркосиньо, по цялата му необятна шир не се вижда и едно облаче.

— А сега какво? — питам тихо.

Тя отпуска глава на рамото ми.

— Нека просто поседим тук. За пет минути. Да се престорим, че всичко е наред и само отдъхваме след приятна разходка за удоволствие.

— Мисля, че можем да си го позволим.

— Пет минути. Можем да обсъждаме какво ще предприемем по-нататък, след като изтекат.

Вдишвам въздуха с неговия наситен аромат на свежест, трева и плодове. Чувствам галещата топлина на слънцето и тялото ѝ, притиснато към моето; само колко идеално пасват извивките му на моите.

— Нека ги направим десет.

Тя кимва, опряла глава на рамото ми.

Десетте минути прерастват в час. Часът се проточва до два и после до три. Придремваме три или четири пъти, сънят ни поема в обятията си през целия следобед. Между дрямката ядем и чувстваме как енергията ни се възвръща. Сега вече е късен следобед и най-накрая сме се възстановили. Дъвчем бавно парченцата портокал и се наслаждаваме на вкуса им. По дърветата висят още много плодове, но на никого от нас не му се става.

Сиси изглежда много по-добре, лицето ѝ е придобило нормалния си цвят. От очите ѝ отново струи жизненост.

— Оттук ли си се снабдявал с плодове? През целия си живот?

Кимам.

Тя оглежда дърветата.

— Значи си идвал тук с баща си?

— Да. Веднъж на няколко седмици. Докато не... замина.

Тя ме поглежда.

— Никога ли не ти спомена нещо?

— Не. Нищо. А после вече го нямаше. Накара ме да повярвам, че се е преобразил, а после е умрял под слънчевите лъчи.

— Сигурно ти е било тежко.

Откъсвам стръкче трева.

— Беше самотно. Част от мен отказваше да го приеме. През повечето време просто се преструвах, че е отишъл някъде. — Усмиввам се тъжно. — Обикалях улиците през деня с надеждата да... Няма значение.

— Не, кажи ми. — Тя извърта тяло, за да застане с лице към мен. — Наистина искам да знам.

— Нелепо е, но мислех, че може да не е умрял. Че се е добрал до някое далечно място, където е в безопасност. И че ще ми прати съобщение да ме уведоми за това. — Късам ново стръкче трева. — Въобразявах си, че ще го прати чрез самолет с дистанционно управление. Да, знам, глупаво от моя страна. Но аз бях само малко момче, съвсем само за пръв път в живота си. Едничкото, което можех да сторя, бе да се вкопча във фантазиите си.

— Е, бил си прав — отговаря безгрижно тя. — Наистина е заминал.

Не казвам нищо.

— Съжалявам — произнася меко и полага длан върху моята. — Не исках да омаловажавам случилото се.

— Не, не се тревожи. — Усмиввам ѝ се бързо, за да я успокоя, че всичко е наред.

— Всъщност познавам това усещане — подхваща тя след минута. — С мен стори същото. — Взира се в далечина, а очите ѝ се навлажняват. — Всичко е заради това колко внезапно се случи. Без сбогуване. Без обяснения. Един ден е до теб, а на следващия... го няма. Като че аз не съм имала никакво значение.

Намотавам стръкчетата трева около пръста си и ги късам.

— Именно това не разбирам. Искам да кажа, наясно сме защо е оставил мен. Целта е била да отиде в Института и да те защити. — Обръщам се към нея. — Но, Сиси, защо е изоставил теб? И защо само месеци преди началото на Лова на хепъри?

Тя се накланя напред с ръце върху бедрата.

— Не мога да си го обясня.

— Никой не може. Дори не и главният съветник.

Тя кима.

— И знаеш ли какво още ме гнети? Защо баща ти е напуснал Мисията само седмици преди нашето пристигане? Ясно ми е, че са имали търкания с Кругман, но все пак. Защо не е потърпял в онази хижа още малко? — Тя издиша ядосано. — Явно нещо му се е случило, за да се изпари така бързо.

Прочиствам гърло. И когато заговарям, тонът ми е тих и отчаян.

— Може би е съвсем очевидно.

— Кое?

— Нещо го е накарало да напусне Института така неочаквано. И по-късно нещо го е накарало да напусне Мисията.

— Да?

— Може би не е нещо... а някой.

Тя насочва поглед към мен.

— Ако се замислиш, съвсем очевидно е — обяснявам. — Мести се всеки път, когато се очаква да пристигне един конкретен човек. — Продължавам да говоря, като пренебрегвам поклащането на глава от

страна на Сиси. — Аз, Сиси. Точно преди аз да пристигна в Института, той си тръгва. Преди да се появя в Мисията, пак изчезва. Все едно ме избягва, целенасочено действа вече никога да не се видим.

— Джийн...

— Може би е заради мен.

— Не го знаем...

— Определено изглежда по този начин, не мислиш ли?

— Джийн — повтаря тя и когато не вдигам очи да срещна взора ѝ, тя докосва леко брадичката ми и насочва главата ми към себе си. — Той те обича. Показа, че си ценен за него. Не може да прибързваме със заключенията.

— И все пак нещата се трупат, нали?

Тя клати глава, без да откъсва очи от моите.

— Не го знаем. Има поне десет различни начина да интерпретираме действията му. И не бива задължително да вярваме най-лошото за него.

Впервам поглед в далечината.

— Повече отвсякога искам да го открия — шепна.

— Знам, Джийн — отвърща тя. — Знам.

В продължение на десет минути наблюдаваме група облаци да се носят по синьото небе. Задухва лек ветрец и листата на дърветата прошумоляват. Стомахът на Сиси къркори от глад.

— Ще ми се да имах кинжалите си — заговаря. — Какво не бих дала за малко печено месо. — Несъзнателно докосва мястото на кръста си, където обикновено носеше кинжалите си.

— Имаме пистолети.

Тя клати глава.

— Не са толкова добри. Кинжалът е вярното оръжие. Чисто и ефективно.

— Наистина ли мислиш, че разполагаш с енергия да хукнеш след някое прерийно куче? И после да запалиш огън?

Тя изплюва една семка.

— Имаш право. — Изплюва още една семка, но този път я изстрелва на разстояние.

Аз също плюя семка. Отлита на по-малко от метър.

— Ако искаш да ме победиш, трябва да се представиш малко по-добре от това — подхвърля Сиси с лека усмивка.

— Още дори не съм започнал — отвърщам и отхапвам. — Старт. — Плюя семка. Въпреки че се издига на високо във въздуха, не изминава и половината път от тази на Сиси.

— Това е смешотворно, Джийн — подиграва ми се тя. — Дори Бен би се справил по-добре. Когато беше на около три.

— Хей, това ми е първият път. Не съм тренирал с години като вас.

Тя се засмива отново с обичайния си гърлен маниер.

— Ако Епап беше тук, щеше да те направи за посмешище. Никой не го биваше в това повече от него. Това момче плюеше по-далече, отколкото аз умея да мятам.

И двамата се смеем. Но споменаването на името му е болезнено напомняне за реалността. Смехът ни затихва, а краткият момент на безгрижие е приключил.

— Той нямаше никакъв шанс, нали? — произнася тихо тя след минута. — Ние нямахме шанс. Да го спасим. Мисля, че и на двама ни беше ясно от самото начало. Бяхме се вкопчили в идея, която се доближаваше повече до фантазия, отколкото до реалност.

— Понякога фантазиите са всичко, което имаш.

Тя се умълчава. Знам какво се върти в главата ѝ, очаквам думите ѝ още преди да ги е изрекла.

— Ами спасението на Дейвид? — заговаря най-накрая. — Да се върнем обратно в двореца и да го спасим също ли е фантазия?

Точно това е. Сега го осъзнавам. Дори да бяхме успели да убием Ашли Джун и да се върнем невредими в двореца, Владетеля никога не би ни пушнал да си тръгнем без значение от обещанието му.

Сиси свива пръстите на краката си и ги притиска в тревата, така че ноктите ѝ побеляват.

— През цялото време, докато лежахме под водата, мислех за Дейвид. Как той се намира в абсолютно същата ситуация, потопен в онази течност. Но колко по-лошо е за него всъщност. Защото той е сам. — Поглежда ме. — Няма да го оставя там.

— Сиси — промълвявам колебливо. — И двамата разбираме, че да се върнем в двореца би било истинско самоубийство. Несъмнено ще умрем.

— Значи ще умрем — отговаря бързо тя с нотка на гняв в гласа. Изправя се и изминава няколко крачки с гръб към мен.

Аз също ставам. Заговарям меко, като произнасям нещо, което знам, че тя ще оспори.

— Може би трябва да приемем онова, което не е по силите ни да променим.

— Какво имаш предвид? — пита тя, без да се обърне.

— Ти и аз, Сиси. Имаме коне. Можем да поемем, накъдето и да е. Никой не знае, че сме живи. Нито в двореца, нито в метрополиса. Всички ни броят за мъртви.

Тя прави пауза. Очаквам да ме засипе с протести. Но не заговаря.

— Ще създадем наш собствен свят, Сиси. Настрани от всички и всичко. Ще заминем за много, много далече, където вече никога няма да бъдем открити. Ще започнем на чисто. Само аз и ти.

Тя стои напълно неподвижна. Пустинният вятър роши косата ѝ.

— Не можем да се върнем в двореца — продължавам. — Дори някак да сме способни да им се изплъзнем, никога няма да спрат да ни преследват. Нито здрачниците, нито Основоположниците. Научат ли веднъж, че още сме живи, вечно ще бъдем гонени.

И тя продължава да не казва нищо.

— Просто се старая да съм откровен с теб — добавям.

— Така ли? — Сега вече се завърта и в очите ѝ има влага. Но това не са сълзи на тъга или смирение, а на нещо друго, което не успявам да определя. — Напълно откровен ли си с мен?

Разбира се, на път съм да кажа, но думите засядат на гърлото ми.

Продължава да говори, а гласът ѝ трепери от ярост.

— Защо ме взе със себе си? Защо ме поведе от двореца към метрополиса? Каза, че било защото ти е нужна помощ. Това не беше истина, нали? — Очите ѝ ме пронизват. — Защото в метрополиса аз съм само една пречка. Щеше да ти е далеч по-лесно без мен.

Тя скръства ръце пред гърдите си, а после ги спуска покрай тялото си и ги пъха в джобовете. Не знае какво да прави с тях. Също като емоциите и мислите ѝ са, неспособни да намерят покой.

— В началото реших, че просто си искал да сме заедно. Защото си ме желал до себе си. Но след това вчера, когато не произведе изстрела, ти ми обърна гръб. Почти ме уби.

— Не, Сиси, аз...

— Спри, Джийн. — Тя се обръща и се отдалечава, като излиза изпод сянката.

Следвам я. Без думи. Просто краката ми ме водят след нея. Тя се завърта с лице към мен, преди да съм успял да я достигна. Стои в чистата светлина на деня; аз съм в сенките.

— Знам защо ме доведе със себе си. — Очите ѝ блестят, пълни със сълзи на гняв. — Беше ти нужна кръвта ми. Не мен искаше, а кръвта ми.

— Сиси...

— Още отначало го подозирах. Но реших да ти гласувам доверие. Тръгнах с надеждата, че ще погубиш Ашли Джун и ще потъпчеш подозренията ми.

— Сиси, моля те...

— И знаеш ли какво, Джийн? — В гласа ѝ вибрира неподправена искреност. — Бих дошла с теб. Дори да беше казал, че ме искаш само заради кръвта ми, че съм ти нужна само заради Ашли Джун, пак бих тръгнала.

Единственото, което мога да сторя, е да се взирам в слънцето. Право в него с желанието яркостта му да прогори дупки в роговиците ми, изпитвам желание за болка, необходимост от наказание.

— Съжалявам, Сиси — проронвам, а гласът ми е задавен и дрезгав.

Тя бърше нос с юмрука си и вирва брадичка нагоре.

— Наясно съм, че тя е жертвала живота си, за да спаси твоя. Това го схващам. — В очите ѝ проблясват сълзи, но не се стичат по бузите. — И бих приела напълно, ако ти пожелаеш да сториш същото за нея. Дори това да значи, че аз съм на второ място за теб. Дори в този случай. Но само ако беше честен с мен, Джийн. — Тя трепва. — Защото онова, с което не бих могла да живея, е липсата на честност. Измамата.

— Не си на второ място, Сиси.

— Престани.

— Вчера бях там, за да я убия. Моля те, да ми повярваш. — Правя крачка към Сиси, а ръцете ми са разперени пред мен, умоляват я. — Да, права си. Когато тръгнахме от двореца, първоначалният ми план беше да се опитам да я преобразя обратно. Да, не ти казах, защото не знаех как да те накарам да ме разбереш правилно. Съжалявам. Но след известно време ми дойде в повече да те мамя, да те подлагам на риск. И затова промених решението си. Повярвай ми,

Сиси, имах абсолютно пълната решимост да я убия. Ти не си на второ място.

Очите ѝ търсят моите.

— Така твърдиш, но въпреки това снощи не успя да стреляш — отговаря, ала тихо, без обвинение в тона. Очаквах повече гняв и укори, а не тази внезапна кротост. — Беше я взел на прицел, но не можа да натиснеш спусъка.

Забивам поглед в земята, неспособен да срещна изпитателния поглед на Сиси.

— Не те мразя заради това, Джейн. Разбирам. Защото ако ти се намираще на нейно място, аз също не бих била способна да го направя. — Тя вперва поглед в далечината, а после го насочва към конете. — Нечестността. Тя е това, което ме тормози. — И после идват следващите ѝ думи. — Вече не мога да ти вярвам.

— Сиси — казвам и пристъпвам към нея. — Ще ти го докажа. Че не си на второ място. Някак, в някаква ситуация, ще ти го демонстрирам.

— Вече имаше своя шанс — отговаря тя. — Вече ми го демонстрира.

— Сиси. Моля те.

Тя се обръща и тръгва към кабриолета.

— Къде отиваш?

— Ще се върна в двореца за Дейвид. Имаме два коня. Аз ще взема единия. Ти вземи другия и тръгни, накъдето искаш. Към метрополиса. Или заедно с мен за Дейвид. Или пък сам на изток. Изборът е твой. Аз лично се връщам за Дейвид.

— Сиси, недей...

— Не мога да го изоставя. Не мога да предам доверието му. — Следващите ѝ думи ме жегват жестоко. — Лоялността е доказателство за обич. — Знам, че не го казва със злоба. Но от думите ѝ боли още повече именно заради това.

Започва да освобождава коня от ярема и ремъците. Не поглежда към мен дори веднъж, нито пък продумва. Ясно ми е, че действа бързо и до минута вече ще се е метнала на седлото и ще галопира.

— Сиси. Хайде. Нека го обмислим.

Тя не спира, дори не вдига глава към мен. Пръстите ѝ отпускат кожените каиши с шумно плющене. Конят е почти напълно освободен,

когато тя спира. Но не заради нерешителност. А заради изненада и объркване. Килва глава на една страна.

И тогава аз също го чувам.

Хм-mmm. Хм-mmm.

Звучи някъде зад гърба ми.

Хм-mmm. Хм-mmm.

Стои все така огрян от слънчева светлина на мястото, където го оставих.

ТекстТрансът. Бръмчи и кара стръкчетата трева около него да трептят.

36

В продължение на няколко секунди само го наблюдаваме. После аз скачам към него и го вдигам. Пронизва с импулси пръстите ми, костите ми, цялото ми тяло. Но на екрана има само неразбираеми знаци.

QIIo — i-ftV

— Епап ли е? — пита Сиси и се втурва към мен.

— Не знам. — Разтърсвам ТекстТранса, като че това би помогнало. — Екранът е повреден.

— Опитай се да напишеш нещо в отговор — предлага Сиси.

Изписвам „Епап“ с треперещи пръсти, но се получава:

QIIo — i-ftV

Няма какво да сторя с обърканите букви. Натискам бутона за изпращане. И в мига щом го правя, ТекстТрансът умира в ръцете ми. Спира да вибрира. Екранът угасва.

— Не! — извиква Сиси. — Какво направи?

— Нищо! Натиснах „Изпрати“.

— Какво стана?

Блъскам гърба на ТекстТранса.

— Вероятно беше само бгг. Кръговете вътре съхнат заради слънцето и показва фалшиво съобщение.

— Или може да е от Епап.

Преди да успея да отговоря, ТекстТрансът в ръката ми отново се съживява и започва да вибрира ожесточено. Едва не го изпускам.

— Джийн!

— Знам, знам. — С долепени лица четем намиращото се на екрана. И още веднъж едва не изпускам ТекстТранса.

Приятели? Това вие ли сте? Сиси? Джийн?

Със Сиси се споглеждаме. Написвам отговора с палци, които изведнъж ми се струват твърде дебели, тромави и бавни.

Кой е там?

Чакаме цяла вечност. После:

QШo — i-ftV

Със Сиси се поглеждаме с очи, преливащи от надежда. Натискам „Препрати“.

ТекстТрансът бръмчи и този път, щом прочитаме написаното на екрана, Сиси надава вик.

Епап.

Натискам яростно бутоните.

Къде си?

Не съм сигурна. В сгра\$а.

Добре ли си?

Не. Счупе% крак.

В Конгресния център ли си?

Не. Висока сграда. Най-високата на Vло.

С голям атриум вътре?

Да. Много стъкло. И слънце.

Добре. Идваме.

Бързайте.

— В сградата „Домейн“ е — обяснявам на Сиси. — Има логика. Вътре прониква много слънце. Добро място да се укриеш.

Сиси почуква по устата си с подгънат пръст, а челото ѝ е набраздено. Втренчила се е в ТекстТранса.

— Как можем да сме сигурни, че е Епап? — пита. — Ами ако е някой, който се прави на него?

Отправлям продължителен поглед към ТекстТранса, а по тялото ми ползват тръпки въпреки силното слънце. Тя е права. На другия край може да се намира някой, току-що приключил да поглъща Епап и сега се надява да извади късмет да примами още двама нищо неподозиращи хепъри.

— В сградата „Домейн“ прониква много слънце — казвам ѝ. — Никой здрачник не би се крил там, за да ни примами. Не и през деня. Трябва да е Епап.

Но това не стига на Сиси.

— Денят ще прерасне в нощ само след няколко часа. — Потърква задната част на шията си. — Ако ще се връщаме към метрополиса толкова близо до залеза, по-добре да сме убедени, че е Епап. — Тя измъква ТекстТранса от ръцете ми.

Идваме, Епап. При това точно на рождения ти ден.

Стои втренчена в екрана.

— Рожденият му ден е след осем месеца.

ТекстТрансът забръмчава. Поглеждаме към изписаното, преди да угасне окончателно. Това ще е последното съобщение, появявало се някога на екрана му, тъй като ТекстТрансът вече е напълно неизползваем.

Тръгвам към кабриолета. Вече впрягам обратно нейния кон, когато тя ме настига. Застава от другата страна на коня.

— Какво правиш? — пита.

— Имаш предвид какво правим. — Дърпам кожените каиши през халките достатъчно силно, че да накарам коня да изпръхти недоволно. — Връщаме се за Епап. Заедно.

— Не е нужно... — заговаря тя.

— Вече е късен следобед. Нямаме много време. Със сигурност нямаме време да спорим. Идвам с теб. Ще се заемем заедно с това.

Тя ме наблюдава мълчаливо. Започва да клати глава.

— Джийн...

— Докато стигнем до сградата „Домейн“, вече почти ще с паднал здрач. Трябва да се вмъкнем и да излезем обратно навън наистина бързо. Да открием Епап и да изчезнем от там. Няма място за грешки. Няма кога да се ориентираш и да търсиш пътя си. Аз познавам сградата. Нужен съм ти.

Сиси не казва нищо, но чувствам как изучава всяко мое движение. Пъхам се между двата коня и отново проверявам вала. Кабриолетът е готов. Сиси продължава да се взира в мен. Отивам до най-близкото дърво.

— Ще взема плодове за Епап — обяснявам на Сиси през рамо. Откъсвам няколко от най-големите плодове, висящи от клоните, и ги намествам в свивката на ръката си.

Хвърлям ги през прозореца в купето на кабриолета. Отивам до предната му част, но никъде не виждам Сиси. Не е вътре в кабриолета, нито стои до конете. Оглеждам пространството между дърветата.

— Тук горе — виква тя от капрата. Седнала е на едната половина от пейката, като е оставила място за мен да се настаня до нея. Очите ни се срещат и тя задържа погледа ми. Качвам се и сядам до нея.

Сграбчвам юздите и ги дърпам рязко. Кабриолетът потегля. В началото се движи бавно, а после се забързва и накрая конете хукват в

галоп. Земята под нас е неясно петно, което от зелено става кафяво. При всеки подскок на кабриолета със Сиси се блъскаме един в друг. Вятърът обдухва силно лицата ни. Тя се плъзва по-близо до мен и се обляга. Аз отвърщам леко на натиска ѝ. Не говорим, докато се движим към небостъргачите в далечината. Обратно в гнездото на стършелите. Но съм заедно със Сиси, Сиси е редом с мен и няма друго място, на което предпочитам да бъда.

Отново в сърцето на метрополиса. Конете припкат нервно, копитата им чаткат шумно върху твърдия бетон, а ушите им са плътно прибрани към главите. Всичко създава усещането за твърде голяма близост: магазините и кафенетата със спуснати щори, небостъргачите, които ни ограждат като затягащи хватката си пръсти. Отсъства чувството за празнота и самота, което винаги ме съпътстваше по време на дневните ми обиколки. Сега изпитвам единствено усещането за милиони здрачници, висящи с главите надолу зад тънките като хартия стени на стоманените небостъргачи.

По времето, когато спирам конете пред сградата „Домейн“ и ги връзвам за един стълб пред нея, слънцето вече е изминало повече от половината си път до хоризонта. По улиците пълзят сенки и сякаш ни сграбчват в лапите си. Остава по-малко от един час слънчева светлина. Приближаваме до главния вход, двойка широки въртящи се врати. Отключени са, както всичко друго денем.

— Това са много етажи, които да огледаме — казва Сиси, отметнала глава назад и отправила поглед нагоре.

— Шейсет и четири, за да сме точни. Но Епап каза, че се крие на слънце. Ще се наложи да претърсим атриума и най-горния етаж — това са единствените места, където може да проникне слънчева светлина.

— Какво друго има в тази сграда?

— Няколко правителствени отдела. Лаборатории, конферентни и лекционни зали. Ще ги избягваме, ясно ли е? Подходът ни ще е прост: ще претърсим атриума, а после, ако се наложи, ще се качим на стъкления асансьор, който води до последния етаж. По целия път догоре ще сме прикривани от слънчева светлина. И после надолу, когато си тръгваме, разбира се.

— Заедно с Епап, нали?

— Заедно с Епап.

Сиси кима. Вади ТекстТранса за последна проверка. Връща го обратно в джоба си и хапе устна.

— Сега можеш да си тръгнеш ако искаш, Джийн. Ще успея да намеря изхода и сама. — Тя полага длан върху ръката ми. — Няма как да предвидим какво ще се случи, като се стъмни. Сега може да е последният ти шанс да напуснеш метрополиса жив.

— Това не е вариант. — Вадя два пистолета от раницата и ѝ подавам единия, а моя пъхам в колана си. — Или и двамата ще умрем, или и двамата ще живеем. Но ще го направим заедно. Разбираш ли?

Тя задържа погледа ми за миг. После кимва. Минаваме през въртящите се врати и вече сме вътре.

Точно както го помня е. Единствената лека разлика се изразява в светлината. Защото е по-късно през деня, отколкото когато двамата с баща ми обикновено се скитахме из сградата „Домейн“, слънчевата светлина е по-разсеяна. Вместо типичните за пладне ярки лъчи, струящи надолу през високия атриум и хвърлящи ослепителни отблясъци в лобито, вътрешността на сградата е изпълнена с приглушено оранжево зарево.

Сиси стои на мястото си смаяна и за миг забравила за обстоятелствата, довели я тук.

— Проектирали са сградата, така че да е най-сигурната в целия метрополис — обяснявам, отпразил поглед нагоре. Затова стъкленият атриум е толкова огромен. И последният етаж целият е от стъкло — всички строго секретни документи са пазени там. При толкова много светлина няма как здрачник да проникне тук през деня.

— Е, дневните часове са на път да свършат. Да действаме.

Кимвам. Но в мига, щом се обръща, аз я сграбчвам за ръката.

— Почакай.

— Какво има?

Нещо във въздуха. Свеждам глава съсредоточено. Има нещо нередно. Шестото ми чувство, почти така надеждно като другите ми сетива, се обажда предупредително.

— Джийн?

Ала вместо да му се доверя, аз го отпращам.

— Стой на слънце — поръчвам ѝ.

— Какво има?

— Не знам. Просто бъди на слънце във всеки един момент. Не се изкушавай да останеш на тъмно дори за секунда. И най-добре да сме тихи. Не го викай твърде силно.

Лицето ѝ се изопва.

— Добре.

Първо се захващаме със северната страна, където са разположени малки деликатесни магазини и будки. В ъгъла е поставена стойка за полиране на обувки. До нея има павилион за вестници. Нищо не помръдва. Всичко е лишено от значение, от живот.

— Епап — просъсквам силно, колкото посмявам. — Епап!

Тишина.

— Будката на охраната — казва Сиси. — Не погледнахме зад плота.

— Не е там.

— Провери ли?

Клатя глава.

— Ще хвърля един бърз поглед. — И тя се отдалечава, като прави малки и плахи крачки.

Надниквам в едно малко кафене. Хромираните маси и столове се взират безизразно в мен. Предпазливо проверявам зад щанда. Нищо. Никой.

Сиси вече е до будката на охраната, а главата ѝ изчезва под плота. Подхожда усърдно. Не оставя и кътче без внимание.

Зън.

Това е звукът, който чувам. Едва доловимо, тихо електронно бипване.

Зън.

Обръщам се. Отнема ми около секунда да забележа.

Стъкленият асансьор. Сега е отворен. Преди беше ли отворен? Не мога да съм сигурен.

— Хей, Сиси, ела тук. — Насочвам се към асансьора, като шаря с поглед във всички посоки. Тя измърморва нещо в отговор. Качвал съм се в този асансьор много пъти в миналото. Само чрез него може да се стигне до най-горния етаж. Движи се по две релси, които се издигат чак до върха на сградата. Като дете много обичах да се возя на него, допадаше ми усещането, че летя, когато лобито оставаше далече под

мен, а аз се извисявах нагоре през етажите като птичка. Взирах се навън с лице, притиснато към стъклото, а понякога наблюдавах пода на лобито, как всичко по него се смалява и избледнява.

Стоя, прекрачил наполовина в кабината.

— Сиси, насам — повтарям. Чувам как обувките ѝ потропват по мраморния под и стъпките ѝ отекуват из атриума. И в този момент забелязвам нещо странно. Вътре в кабината. В горния край на контролния панел е пъхнат ключ за сигурност. Точно на същото място е, където баща ми някога пъхаше ключа, за да си осигури достъп до най-горния етаж. Влизам вътре, за да огледам по-внимателно.

— Джийн!

Завъртам се при прозвучаването на гласа ѝ. Тя върви към мен. Не, тича, а лицето ѝ е изкривено от тревога.

И твърде късно забелязвам защо.

Вратите се затварят. С безумна скорост.

— Джийн!

Хвърлям се напред прекалено късно. Вратите се събират и преди да успея да достигна панела, за да натискам бутони, изпаднал в паника, или пък да ритна по вратите, асансьорът започва да се изкачва. С рязко движение, все едно съм бил изстрелян във въздуха. Сиси изостава долу и скоро е само точка, а воплите ѝ (Джийн! Джийн! Джийн!) заглъхват и чезнат.

Асансьорът прелита бързо покрай всеки етаж. Забавя едва когато приближава последния етаж. Стъклените врати се отварят.

Слънцето е надвиснало над по-ниските небостъргачи, блести директно в очите ми и оцветява вътрешността ма клепачите ми в червено.

Преддверието пред асансьора на този етаж е празно. В далечина се виждат само бюрото на рецепционистката и малка стъклена скулптура на Владетеля, която беше поставена там преди години. С изключение на това — нищо. Стъклената стена от другата страна на рецепцията е под ъгъл и аз успявам да видя призрачните отражения отвъд, неясните очертания на бюра и столове. Нищо не помръдва.

Стоя, притиснат към задната стена на асансьора. Протягам се и натискам няколко пъти бутона за потегляне. Нищо не се случва. Натискам бутона за затваряне на вратите. Нищо.

Поглеждам надолу през стъкления под. Зървам дребничката като карфица Сиси да стои до будката на охраната.

— Натисни бутона за викане на асансьора! — изкрещявам. Тя не помръдва. — *Сиси, натисни бутона за викане на асансьора!* — виквам отново, като оформям фуния с ръце. Виждам и, че тръгва към стената. Но не се случва нищо. Вратите остават отворени.

Блъскам разярено по няколко бутона.

— Епап! — надигам глас в празното преддверие. — Джийн е. Епап! Тук ли си?

Тишина.

Оглеждам контролния панел, като се чудя дали има начин да го отделя от стената и да размества жиците отзад. В този момент забелязвам наличието на интерком. Натискам оранжевия бутон.

— Сиси, чуваш ли ме? Иди до будката на охраната! Използвам интеркома. Иди на бюрото на охраната.

Под мен миниатюрната точка затичва към поста на охранителите. Няколко секунди по-късно зазвучава гласът й,

изкривяван от статични шумове.

— Джийн!

— Сиси, асансьорът е блокирал на този етаж! Виж дали ще откриеш някакъв външен контролен панел около бюрото.

— Добре — прозвучава накъсано отговорът ѝ.

— Сиси, чуваш ли...

— Помогни ми.

Тези думи не идват от интеркома. Гласът не е на Сиси. Произнесени са ясно и от доста непосредствена близост. Идват някъде от този етаж.

— Помогни ми! — Вече звучат по-силно и страхът, който излъчват, не подлежи на съмнение. Също така вече е ясно на кого принадлежи гласът.

— Епап! — извиквам. — Джийн е. Ела насам. Епап, към асансьора!

Но той продължава да крещи, сякаш не ме чува.

— Помогни ми! Помогни ми! — Тревожността му прераства в неудържима паника.

Сиси заговаря по интеркома:

— Епап?! О, по дяволите, това е неговият глас, това е Епап — крещи, преди отново да бъде прекъсната от прашене.

А Епап продължава да моли за помощ. Надниквам навън от вратите в опит да го видя. Но ъгълът ми не е добър. Не мога да огледам останалата част от етажа, освен ако не се покажа изцяло.

— Епап! — викам го отново. Ела насам!

Но той продължава да крещи, а думите му се сливат с моите.

— Помощ... Недей, моля те, недей! Не! — стене оглушително.

И в следващия момент аз изскачам от асансьора.

В мига, щом съм навън, вратите му, като че чакали тъкмо това през всичкото време, се затварят зад гърба ми, подобно на стоманен капан.

Но нищо не може да ме спре. Тичам напред, напускам преддверието пред асансьора и съм безнадеждно придърпван все по-навътре в етажа от умоляващия глас на Епап. Успявам да видя чак до другия му край, защото всичко е изработено от стъкло. Отминавам осемте офиса, все еднакво и доста пестеливо обзаведени: бюро, стол, монитор на бюрото и почти нищо друго. В никой от тях няма и следа от Епап. Всички стени са озарени от снопове лъчи от залязващото слънце с цвета на ръжда и кръв.

Достигам другия край на етажа. Епап го няма, само гласът му ме притегля все по-нататък. Влетявам в конферентната зала. И тук го няма. Гласът му звучи от трепкащ телевизионен монитор, закрепен на стената. Но в мига, щом вдигам очи, той внезапно угасва. Същото важи и за крясъка на Епап, който е прекъснат по средата. През цялото това време гласът му е идвал от видеозапис.

Завъртам се в просторната конферентна зала, убеден, че всеки момент ще ми се нахвърлят отгоре. Но вътре няма друг, освен мен. След като гласът на Епап е замлъкнал, обгръща ме зловеща тишина — такава, зад която се спотайват следящи очи и сдържан дъх.

Заедно с мен на етажа има нещо. Знам го. Успявам да го доловя. Очи, които ме наблюдават, отмерват всяко мое движение и изражение на лицето.

Всички столове са прибрани под конферентната маса в идеален ред. Всичко е по местата си. Под масата няма нищо. Подът е видим ясно през стъкления ѝ плот. Но нещо лежи отгоре ѝ. Голяма игла и спринцовка. Приближавам и я докосвам предпазливо с върховете на пръстите си. Пълна е с жълтеникава течност.

Отново оглеждам помещението. Пропускам нещо. Очите ми обхождат стъклените стени, издигащите се от пода до тавана прозорци, отминават паник стаята, насочват се навън към съседния небостъргач...

Паник стаята. Разположена е на този последен етаж от сградата „Домейн“, подобно на малка черна катаракта на фона на небето. Всичко друго е окъпано в светлина, с изключение на сгушената в североизточния ъгъл кабина, приличаща на килер. Боядисана е в черно като смъртта.

Паник стаята беше построена след СПСС (Смърт, предизвикана от слънчева светлина) на високопоставен служител на същия този етаж. Позволил си твърде много вино през нощта и заспал в офиса си. Изгревът го сварил неподготвен. След този случай във всички офиси бяха демонтирани стойките за спане. И конструираха тази паник стая, чиято цел беше да играе ролята на последен резервен вариант за някой, забавил се да си тръгне. С натискането на един бутон във вътрешността ѝ, озовалият се в нея пропадеше през шахта с височина десет етажа и достигаше до безопасните тъмни етажи по-долу.

Паник стаята пред мен е черна като нощта.

Настройвам очите си в опит да зърна отвъд дебелиите ѝ черни стъкла. Тъмният нюанс на стъклото е резултат от сложна технология — изключително скъпо и трудно за производство е — и се предполага, че неутрализира смъртоносните лъчи. Никой не се е осмелил да го изпробва.

— Джийн.

Подскачам при звука от собственото ми име, нарушил тишината. Чуването на глас, на този глас, кара сърцето ми да се свие.

Мислех, че съм забравил гласа ѝ. Но само една прошепната сричка и вместо да се почувствам застрашен, аз изпитвам мигновена дълбока утеха заради присъствието ѝ.

— Джийн, ела при мен.

И аз го правя, привлечен съм към черната камера, неспособен да се спра. Спирам пред стъклената стена, а дъхът ми замъглява повърхността ѝ. И въпреки това не виждам нищо. После тъмнината на стъклото отслабва. Постепенно и съвсем бавно, докато не успявам да доловя бледото очертание на намиращата се вътре фигура. А после още и извивката на раменете ѝ, дължината на косата, формата на очите. Въпреки болката, причинявана от слънчевата светлина, тя не носи очила. Исква да видя очите ѝ.

— Спри, Ашли Джун.

Но тя продължава да трансформира стъклото от тъмно в светлосиво и прозрачно. Пръстите ѝ, които сега вече мога да видя, натискат бутоните на някакъв вид дистанционно управление. Не спира дори когато слънчевата светлина озарява вътрешността на кабината и я кара да потръпне от болка. Най-накрая приключва и се взира в очите ми.

Мислех, че ще усетя страх. Или вина. Но онова, което чувствам вместо това, е напълно неочаквана емоция.

Нежност.

Стоя на по-малко от метър от нея, от нейните остри зъби, от ноктите ѝ, и знам, че с нея съм в безопасност. Че тя не е способна да ме нарани повече, отколкото аз успях да натисна спусъка срещу нея. Усещането да се намираш пред такива ужасяващи оръжия и все пак да си така спокоен е наистина странно. Дори докато бяхме в Мисията, когато тя лесно можеше да ме погуби с един разрез на остриите си като бърснащи нокти, смъртоносният удар така и не дойде.

Очите ни се срещат; зървам от нейните да струи съответстваща нежност и да озарява бледата ѝ като порцелан кожа. Тази нейна неочаквана мекота ме кара да пожелаая да прошепна хиляди молби за прошка, задето я изоставих преди всички тези дни в Института за хепъри.

Бях забравил. Как сърцето ми се стреми неудържимо и инстинктивно към нея. Въпреки всичко обаче на сърцето ми му е ясна настоящата ѝ природа. Отклонявам поглед.

— Джийн — произнася кротко тя в малкия микрофон, който държи. Гласът ѝ прозвучава през колоните. Тя вдига ръка и притиска длан към стъклото. Бледа, с белотата на среднощна луна.

— Джийн — шепне тя така меко, че дори не различавам думата, а само виждам как от устата ѝ се отронва името ми. Устните ѝ оформят буквите една по една, като че галят очертаанията на всяка поотделно.

Бавно вдигам ръка и я притискам към стъклото от срещуположната страна. Не успявам да почувствам топлина, долавям само хладната безчувственост на стъклото. И все още не мога да я погледна в очите.

— Джийн, моля те, погледни ме — моли нежно.

И в този момент аз срещам изумрудения ѝ поглед, цветът е забележим дори през стъклото, очите ѝ блестят като скъпоценни

камъни.

— Не се бой, Джийн. С мен си в безопасност. Почти не долавям миризмата ти — кабината е херметически затворена. Така че недей...

— Съжалявам — прекъсвам я. Гласът ми вибрира при произнасянето на тази проста дума.

Тънките ѝ бели ръце, показващи се от блузата без ръкави, изглеждат така крехки и уязвими, макар да знам, че притежават силата да строят стъклото и да ме разкъсат за секунди.

— Писмото ми стигна ли изобщо до теб? — пита. — Оставих го в Пъпната връв.

Кимам.

— Знаех си, че ще го получиш — казва тя и пръстите ѝ почесват леко китката веднъж, а после и втори път. За миг отклонява поглед и след това отново се визира нежно в мен.

— Имах толкова много повече да напиша. Толкова неща исках да ти кажа.

Навеждам се напред, докато челото ми не опира в стъклото.

— Съжалявам, че те изоставих. Съжалявам, че така и не се върнах. Трябваше да се опитам...

— Всичко е наред, Джийн. — Тя притиска бледата си длан още по-плътнo към стъклото. — Това вече е без значение.

Слънцето се снижава все повече, а лъчите му отслабват, обагрене във все по-наситено червено. Очертанието на луната вече личи на тъмнеещия небосклон. Нощта ще настъпи много скоро. Тази мисъл кара първоначалния шок от срещата с Ашли Джун да затихне и аз се озъртам подозрително около себе си.

— Ти ми писа от ТекстТранса, нали? — питам. — Използва го да ме примамваш тук. Да ме вкараш в капан.

— Да. И да те спася. Аз бях тази, която ти пращаше съобщенията, докато се намираше в Конгресния център. Видях те в мига, щом стъпах на сцената. Да държиш онова нелепо оръжие. Ако не ти бях писала, щеше да стреляш. И предвид позицията ти, щеше да бъдеш разкъсан точно след пет секунди. — По лицето ѝ е изписана топлота. — Все те спасявам, Джийн. Също като сега. На път съм да те спася. По тази причина те повиках тук.

Пръстите ѝ докосват дистанционното управление и карат стъклата да избеднеят още повече. Тя понася болката, защото по

причина, която още ми е непонятна, желае да я виждам по-ясно. Грейва в по-ясен фокус, а красотата ѝ става по-ослепителна и по-дива. Малката бенчица в ъгълчето на окото ѝ е така отчетлива. Аз отново отклонявам поглед.

— И къде е той? — питам. — Човека, от когото си взела ТекстТранса.

Ашли Джун откъсва ръка от стъклото. Когато заговаря, тонът ѝ е малко засрамен.

— Съжалявам. Нападна ме в болницата. Някак беше успял да се вмъкне в стаята ми въпреки охраната и постоянното наблюдение с камери. Канеше се да ме убие, Джийн. Носеше заредено оръжие. Така че когато го убих, ставаше въпрос за самозащита. Или поне отчасти. — В ъгълчето на устата ѝ се струпува слюнка. Езикът ѝ се стрелва навън и я облизва.

Правя крачка назад и се блъскам в една маса. Сграбчвам твърдия ѝ ръб, благодарен за нещо солидно, което да даде опора на омекналите ми крака.

— Мигом го разпознах — обяснява тихо, почти извинително тя. — Един от хепърите в купола. Забелязах го преди няколко нощи горе в планините. Видях го да се спасява на влака. Заедно с теб. Знаех, че ти е приятел. И по тази причина се постарях да си сложа спирачки, Джийн. — Вперва поглед в стъпалата си. — Трябва да ми повярваш. А когато стана ясно, че не успявам, направих смъртта му възможно най-бърза и безболезнена. Защото разбирах, че ти би искал това.

Епап. Мъртъв. Мислех, че вече съм се примирил със смъртта му. Но това потвърждение ме съсипва. Помня какво ми каза още докато бяхме в Мисията. *Ще се докажа. Наистина ще го сторя.* Сега ми се ще да можех да му кажа, че не се налага да се доказва. Не дължеше нищо на никого. Винаги беше на линия: когато ме тътреше полуприпаднал към влака, когато се опитваше да прогони тримата здрачници от Джейкъб. И тук, в метрополиса, да се впусне в такова пътуване към този гигантски и непознат лабиринт на смъртта, твърдо решен да изпълни неизпълнимото. Заради Сиси, заради Дейвид, заради мен.

Дочувам думите на Сиси да звучат в главата ми.

Лоялността е доказателство за обич.

— Не е било бързо — произнасям с тон пълен с обвинение. — Накарала си го да моли. Поискала си от него да те умолява. И си записала последните му мигове, запис, който използва, за да ме подмамиш тук. Колко сбъркана може да си?

Тя клати глава разпалено.

— В болничната ми стая имаше охранителна камера и аз откраднах касетата. Не исках да я пускам, но ти ме принуди. Когато отказа да излезеш от асансьора, както аз предвидих, че може да се случи, не ми остави кой знае какъв избор.

— Е, сега съм тук. Какво ще предприемеш? Ще ме изядеш?

— Ако исках да сторя такова нещо, досега да си мъртъв. — Свива пръсти и дългите ѝ нокти дращят по стъклото. — Тук съм да те спася, Джийн.

Клатя глава и правя крачка към нея.

— Не, Ашли Джун. Чуй ме. Съществува лек. Нещо наречено Ориджин. Връща инфекцията назад. Ще те направи отново човек. Аз мога да те спася. Не само теб, но всички здрачници. В двореца има цял арсенал оръжия, заредени с Ориджин. Целта им е да върнат на всички човешката им природа.

Лицето ѝ помрачнява също както полето, когато над него премине облак и закрие слънцето.

— Има нещо, което трябва да знаеш, Джийн. Позволи ми да ти го кажа.

— Няма време, Ашли Джун. Вечерта почти падна.

— Да, и чия е вината за това? Какво ти отне толкова дълго да стигнеш до тук? Исках да ти обясня всичко. Има толкова много за разказване. Неща, на които в началото дори няма да повярваш. Исках да те отведа на петдесет и деветия етаж и да ти покажа неща, които ще помогнат да те убедя в истината. — Тя вперва поглед в мен. — Знаеш ли колко беше трудно и какво ми струваше да осигуря отварянето му? Заклучен е от цяла вечност. Ако не ми се умилкваше целият метрополис, ако не ми угаждаха на всяка прищявка...

— Нямам представа за какво говориш. Но искам да ме чуеш. Аз мога да те спася.

— Ти искаш да ме *спасиш*? — пита тя, а в тона ѝ звучи насмешка. — Ами ако не желая да бъда спасявана? Ако мисля, че ти си този, нуждаеш се от спасение?

— За какво говориш?

Тя пристъпва напред, докато лицето ѝ почти се долепя до стъклото. Дъхът ѝ го замъглява и после петното изчезва.

— Джийн — промълвява, а тонът ѝ е възвърнал благостта си. — Има тайни, стояли скрити с векове.

— Какви тайни?

— Някога чувствал ли се... не на място в собственото си тяло? Като че е твърде голямо или твърде малко или твърде тромаво? Като че си квадратен кол, който се мъчи да пасне в кръгъл свят?

Не казвам нищо.

Тя потърква дългата си бледа ръка.

— Помниш ли онзи път в килера към училищния гимнастически салон? Играта на бутилка? — Тя оглежда паник стаята. — Размерът му беше приблизително като на тази кабина, нали? Всички други бяха пред вратата, а вътре бяхме само ние двамата. В контакта ни имаше престорена страст, въвлечени бяхме в действия, значещи малко за нас. Беше просто маскарад. Тогава реших, че просто не го правим както трябва. Но сега осъзнавам, че проблемът не са били действията ни. А ние самите. Ние не бяхме точните хора. — Очите ѝ се приковават с нежност в мен. — Ние не бяхме, които трябва, Джийн. Нещо у нас не беше наред.

— Ашли Джун, ти не разсъждаваш ясно...

Тя вдига ръка и ме кара да млъкна.

— Не, Джийн. Мислите ми никога не са били по-ясни и изчистени. Чувствам се възстановена, удобно в собствената си кожа за пръв път в живота си. Спасена съм. Избавена от жалкото съществуване, което някога водехме, от целия фалш и преструвки. — Очите ѝ преливат от откровен копнеж. — Аз мога да спася теб, Джийн. Най-накрая мога да те направя истински.

Облива ме ледена вълна.

— Ти не си същият човек, Ашли Джун. Това не си ти. Защото Ашли Джун, която познавах, никога не би казала такова нещо. Тя беше боец. — Правя няколко крачки заднешком. — Не те познавам и не те разбирам.

— Аз съм Ашли Джун — настоява тя и плесва стъклото с длан. — Повече отвсякога.

— Не! — крясвам така яростно, че тя отскача назад. — Мога да те спася! Да те върна обратно, Ашли Джун. — Изстрелвам думите бързо и силно. — Не помниш ли какво се случи в селото в планината? Ти заби зъби в Сиси. И тя се преобрази почти напълно. Но лекарството, Ориджин, я върна обратно. Ориджин сме ние двамата с нея, смесената ни кръв. И тя е тук. Сиси е в сградата.

При споменаването на името на Сиси атмосферата внезапно се променя. Слънцето помръква и става тъмно. Изведнъж цялата топлина изчезва и мястото ѝ е заето от хладина. И когато Ашли Джун заговаря, тонът ѝ е изгубил всякакви емоции, сила, обич.

— Планът ти има само две слаби места.

— Аш...

— Първо, аз не *желая* да бъда спасявана — произнася. — Не ми е *нужно* да бъда спасявана.

Отвън дългите и тесни сенки на небостъргачите прорязват метрополиса.

— И второ — продължава тя, — Сиси вече е мъртва.

41

СИСИ

Когато асансьорът изведнъж поглъща Джийн и го понася нагоре покрай стената на атриума, първоначалната реакция на Сиси е чиста ярост.

Изостави ме, мисли си. За да претърси по-опасния етаж сам.

Но успява да зърне изражението му, докато пътува нагоре. Напълно смаян е. Вижда как блъска по бутоните в кабината, докато отлита все по-високо и накрая успява да види само подметките на обувките му.

Втурва се към панела с бутони до вратата. Никога не се е возила на асансьор, нито е наясно как да го командва и не е сигурна кой от всички да натисне или дали не трябва да използва някаква комбинация. В крайна сметка се заема да ги натиска трескаво един след друг напълно произволно, докато не се превръщат в прости пластмасови издатини, върху които да излее нарастващата си уплаха.

— Джийн! — крещи и отмята глава назад, за да отправи поглед нагоре. Асансьорът продължава да се изкачва още по-бързо, като че е на път да бъде изстрелян през стъкления покрив на атриума.

После кабината спира. На най-горния етаж е и сега представлява просто една малка светла точка. Дочува викове. Идват от асансьора. Джийн е, а далечният му глас сякаш се носи от няколко галактики разстояние.

— Не те чувам! — изкрещява в отговор, но е наясно, че казаното не достига до ушите му, както и неговите думи не достигат до нейните. За миг обмисля да тръгне по стълбището и да изтича до горе, за да се присъедини към Джийн. Но се отказва от тази идея. Джийн я предупреди да не припарва до етажите между остъкленото лоби и най-горния етаж. Тъмни етажи, които може да са убежище за стотици здрачници, отдъхващи след нощните вълнения.

И после отново долавя гласа му. Силен и остър, звучащ пронизително от колоните до бюрото на охраната.

— Сиси, чуваш ли ме? Иди до будката на охраната. Използвам интеркома. Иди на бюрото на охраната.

Затичва натам. До колоната има бутони в различни цветове. Без да е сигурна точно кой да използва, тя решава да ги натиска последователно и да крещи името на Джийн. На петия опит най-накрая получава отговор.

Гласът му пробива.

— Сиси, асансьорът е блокирал на този етаж! Виж дали ще откриеш някакъв външен контролен панел около бюрото.

— Добре — отвърща тя и се взира в обезсърчаващите десетки бутони пред себе си. Натиска ги на случаен принцип и се мъчи да схване някаква логика.

— Сиси, чуваш ли... — започва да казва Джийн, преди гласът му да е погълнат от статичния шум.

И после нещо друго.

Някой друг.

Пръстите на Сиси застиват, реейки се над бутоните. Може би си е въобразила и...

— Помогни ми! — Гласът на Епап.

Мигом натиска бутона, с който говори тя.

— Епап?! О, по дяволите, това е неговият глас, това е Епап! — Тя се навежда по-близо до микрофона, а устните ѝ почти докосват металната мрежа. — Джийн, виждаш ли го? Той добре ли е? — Заблъсква по микрофона, като че да измъкне отговор. — Джийн, с него ли си в момента?

После от колоните прозвучава ужасяващ писък.

Епап е.

— Помощ... Недей, моля те, недей! Не! — пищи.

Това я кара да се задейства. Вече не я е грижа за нищо; ще се втурне нагоре по стълбището, ако се налага. И в мига, щом се обръща да побегне, вдига поглед към асансьора.

Той слиза.

Когато достига до лобито, Сиси вече е отпред и потропва по вратите. Още преди да се отворят, вижда, че кабината е празна. Джийн явно е излязъл на последния етаж и е тръгнал да помага на Епап. Пъха се вътре и натиска бутона за последния етаж.

Той не светва. Натиска го отново.

Вратите се хлопват. Бутонът продължава да не светва.

И ето че изведнъж асансьорът започва да се изкачва. При вида на отдалечаващото се лоби чувства стомаха си лек. Като че гравитацията е сменила посоката си и тя пада нагоре към небето. Обръща се и вижда как прелитат отминаващите етажи. Големите цифри, с които е изписана номерацията, се сменят твърде бързо, че да ги разчете.

Всичко това е толкова погрешно. Не може да се отърси от усещането, че някой си играе с нея, нечия невидима ръка контролира действията ѝ, все едно е марионетка. Блъска гневно по стъклото, като едва успява да повярва колко лековерно се пъкна в капана. Някак трябва да спре асансьора. Не може да допусне да я транспортира дотам, докдето му се иска на него. На панела с бутони има ключ. Завърта го. Нещо прещраква и бутонът, показващ етажа, присветва, а после угасва.

Като че асансьорът само набира скорост и я понася още по-бързо нагоре. Изведнъж започва да забавя. Прелитащите номера на етажите постепенно започват да стават четими. 55, 56, 57, 58. После се появява бавно номер 59 и се заковава пред нея. По някаква причина асансьорът е спрял на пет етажа под последния.

Зън, чува да прозвучава.

Измъква пистолета от колана си. Сваля предпазителя. Прикляка, готова да срещне каквото и да се намира от другата страна.

42

СИСИ

Вратите се отварят.

Сиси не успява да види нищо. След като е била изложена с часове на ярка слънчева светлина, тъмнината пред нея ѝ се струва като непробиваема стена. Стиска пистолета още по-здраво. При най-малкото движение, при най-малката следа от сиво в тъмнината ще стреля. Остава в позиция дори след като вратите на асансьора започват да се затварят. Блъскат се една в друга с изненадваща сила и повече не се поместват назад. Стои приклепнала, но когато в кабината зазвучава аларма — достатъчно силна, че да събуди всеки спящ в сградата, ако бъде оставена да продължи — е принудена да вземе решение: да излезе от асансьора или да остане вътре, подвластна на неговата милост.

Поколебава се, а после пристъпва напред. Вратите се затварят зад гърба ѝ.

Погълната е от тъмнина. И тишина.

Опипва стената за бутон, но не открива такъв. Асансьорът си е тръгнал и няма начин да го повика обратно.

— Джийн!

Нищо. Само ехото, отскачащо от невидими стени. Но не е задължително тишината да е нещо лошо. Ако тук имаше здрачници, досега със сигурност биха се събудили. Заради миризмата ѝ. Заради слънчевата светлина, проникнала за кратко, докато вратите на асансьора бяха отворени. Но не се чуват вопли на недоволство, нито дращенето на нокти по стойките за спане. Нищо. Всъщност, ако се съди по застоялия и спарен въздух, явно тук не се е завъртала жива душа от години, дори от десетилетия.

Приисква ѝ се отчаяно да разполагаше с някое от светилата. Би го хвърлила пред себе си и би осветила пода. Но сега всичко, което може да стори, е да чака очите ѝ да привикнат.

Постепенно изникват очертания. Зърва ръба на маса. И формата на работна лампа. Все пак продължава да не помръдва.

— По дяволите — процежда, осъзнала с какъв малък избор разполага. Не може да стои вечно така. Не и при положение, че в главата ѝ още кълтят отчаяните молби за помощ на Епап. Прави крачка напред с протегнати ръце и бедрото ѝ се отърква в някаква мебел. Въздухът е по-застоял, отколкото ѝ се е сторило в началото; облаци прахоляк влизат в очите ѝ и ги насълзяват.

Приближава до настолната лампа и напипва ключа. Изненадва се, когато бюрото бива озарено от бледа сребриста светлина — не е очаквала, че ще проработи. Светлината едва стига да освети дори книгите директно под нея, но за Сиси действия достатъчно ориентиращо, все едно идва от клада.

Работната лампа е първата от редица живачни лампи, строени по протежението на дълга маса. Не успява да види края на масата; простира се в далечина и изчезва. Тръгва предпазливо покрай нея, като включва всяка лампа по път. Много от тях не проработват, вероятно крушките са изгорели от прекомерна употреба или, като се има предвид прахът, наслоил се върху всичко, заради липсата на употреба. Десет метра по-нататък вече е запалила достатъчно лампи, че да успее да различи трите стелажа от ковано желязо около себе си, всички претъпкани с книги.

В далечния край забелязва врата. Врата, която би могла да води единствено към стълбище. Изкачващо се до последния етаж. До Джийн и Епап. Озърта се, несигурна дали да продължи. На това място има нещо странно. Над главата си вижда метална табела, висяща от втория стелаж, която гласи:

АКАДЕМИЯ ЗА ИСТОРИЧЕСКИ ДОГАДКИ
БЮРО ЗА СЪТВОРЯВАНЕ НА ИСТОРИЯТА НА
ХЕПЪРИТЕ

Страхът я стиска в ледената си хватка. Пренебрегва го и се съсредоточава върху предстоящата задача — да достигне до вратата на противоположната стена. Но очите ѝ не спират да се стрелкат към този надпис и после надолу към томовете книги и бележниците, струпани

по масите, много от тях отворени. Лежали са недокосвани по местата си с години, а ако се съди по дебелия пласт прах, дори с десетилетия.

Насочва се към друга работна лампа. Почти в края на масата е. Лампата осветява груба скица на нещо. Поема към вратата...

Какво беше това?

Очите ѝ се насочват обратно към рисунката. Всъщност представлява карта, но не наподобява нищо, което е виждала преди. Тази обхваща не само метрополиса или, дори като картата в дневника на Учения, прилежащите територии. Тази карта покрива цялата Земя. Планински вериги и долини, безкрайни пустини, редуващи се с гъсти гори. Карта, която дори илюстрира краищата на земята, скали, спускащи се към бездънни пропасти. Преди никога не е виждала теоретична карта от такова естество. Прегърбва се, за да погледне по-отблизо, но дъхът ѝ вдига облаци прах. Той прониква в ноздрите ѝ и тя киха шумно и невъздържано. Картата се помества и разкрива друга карта отдолу.

И още една, и още една, и още една. Всъщност картите са цял сноп. Използвайки различни картографски способности, те разкриват уникални, в някои случаи несъвместими, формирания на земната повърхност. Някои изобразяват големи земни масиви, заобиколени от дори по-обширни водни басейни. На други има стъпаловидни терени, всички отделени един от друг и носени от масивни пръстени колони. Картите изобилстват с имена на континенти и други места, за които никога преди не е чувала: Хинтотско море, планината Минсенто, равнината Дероза. Някои терени са разделени на сектори, пунктири маркират границите между нациите.

Сиси се намръщва и поглежда по-отблизо. Някои от тези сектори са означени — и също пресечени по диагонал — с думи, които явно са наименованието им: Севибо, Индия, Хеян, Малинорайз, Китай, Чунг Чау. Отправя поглед по дължината на масата към древните дневници и карти, към разпръснатите под лампите книги. Това е извор на информация, съдържащ тайни, стари колкото света. И внезапно я обзема натрапчивото желание да прочете всичко. Въпреки опасността изпитва потребност да чуе отговори на загадки, криеци се между тези страници, да види неподправената истина.

Но няма време. Неохотно продължава към вратата и... стъпва върху нещо. Под стъпалото ѝ пропуква пластмаса. Навежда се

погълната от любопитство. Чифт тъмни очила. Поднася ги под лампата, за да ги огледа по-внимателно.

Странно.

Моделът е нов, стилът дойде на мода само преди година. Така не на място в това древно средище на архаични карти и пожълтели листове хартия. Плъзва пръст по гладката пластмасова повърхност. Никакъв прах. Тези очила са били оставени тук относително скоро.

От кого?

Отива до бюрото, взема лампата и я движи бавно около себе си. Забелязва нещо: в близост до отсрещната стена е, лежи на пода на по-малко от пет метра разстояние. Тръгва в тази посока с лампата в ръка, докато кабелът не се опъва докрай. Вижда... Е, трудно е да се каже точно какво. Би могла да го забрави, инстинктите и я командват да се махне мигом. Но нещо я привлича настойчиво към намиращото се там.

Малък картонен кашон е, плесенясал и деформиран, капакът му е запратен на една страна. Доколкото ѝ става ясно, кашонът е бил скътан в едно тясно пространство между два стелажа. Някой го е измъкнал със сила от там, обърнал го е наопаки и отвътре са се изсипали листове хартия. Онова, което мигом привлича вниманието ѝ, е символът, отбелязан в ъгъла на намиращия се най-близо лист.

Сребристите му оттенъци проблесват в тъмнината. Като омагьосана е, не може да се въздържа и прекара пръсти по него. И в

същото време в този полумесец има нещо злокобно, има вид, сякаш може да пореже върховете на пръстите ѝ. Твърде тъмно е да прочете съдържанието на страницата, с изключение на три думи, изписани с големи букви по диагонал: ДА БЪДЕ УНИЩОЖЕНО.

Има ги не само на тази страница, а и на всеки мухлясал и изпомачкан лист хартия, който прехвърля, същите думи и същия полумесец. Пръстите ѝ вече са покрити с прах. Подушва ги и е почти замаяна от острия спарен мирис, който води назад към времена, по-древни и предхождащи всичко друго тук. В този музей на реликви и артефакти, онова, което държи в ръцете си, спокойно може да датира поне от няколко века по-рано.

Взира се в разпиляната по пода хартия и полупразния кашон. Ако се съди по оставения хаос (и по изпуснатите очила), който и да е бил вмъкналият се тук, явно е трябвало да изчезне бързо. И вероятно го е направил, отнасяйки сноп хартия.

Тъкмо се кани да премести книгата по-близо до светлината, когато нещо я кара да вдигне очи. Отправя бдителен поглед към другия край на масата. Ето, точно над вратата на асансьора. Проблясваща светлина, появила се от нищото. Номерата на етажите, индикиращи позицията на кабината примигват. С препускащо сърце Сиси следи как цифрите просветват в тъмнината.

48 премина в 47. После от 47 светлината се прехвърля върху 46.

Асансьорът слиза надолу.

45, 44, 43, 42, 41, 40, 39.

И ето че спира. Само за няколко секунди. После 39 угасва.

Светва следващия номер.

40.

Асансьорът се връща обратно нагоре.

Листата се изплъзват от ръката ѝ. Тя не забелязва.

41, 41. Набира скорост. 48, 49, 50, 51.

После забавя — 52, 53, 54, 55, 56 — когато кабината постепенно достига целта си.

57, 58.

59.

Зън.

Вратите се отварят.

Сиси вече е мъртва.

Отнема ми няколко секунди да осъзная казаното от Ашли Джун. В следващия момент се завъртам и изскачам от конферентната зала.

— Джийн! — проплаква Ашли Джун зад гърба ми.

Пренебрегвам я. Тичам по коридора и отминавам празните стъклени офиси. В преддверието към асансьора блъскам по бутоните и се вирам в лобито на партера. Нищо. Никакво движение, нито следа от Сиси. Нито във фойето, нито в кабината, спряла много етажи под мен. Дори бутоните на асансьора остават тъмни и не реагират.

— Сиси! Ако ме чуваш, излез навън! Бягай, Сиси!

Единственият отговор е звукът от собственото ми ехо.

Когато се връщам в конферентната зала, Ашли Джун е отправила поглед навън. Към залязващото слънце, вече докосващо покривите на заобикалящите ни сгради. Етажът е изпълнен с червено зарево, но цветът е тъмен и наситен, цвят на кръв. Матираните стени на паник стаята вече са по-малко прозрачни, Ашли Джун ги е затъмнила в мое отсъствие.

— Какво си направила на Сиси? Къде е тя?

— Всичко свърши в мига, щом стъпихте в тази сграда.

— Каж ми къде е тя!

— Вече сигурно в стомасите поне на десетина души. — Ашли Джун се обръща с лице към мен. — Твърде късно е.

Изстрелвам се напред и блъскам по стъклото с такава сила, че тя отскача назад.

— Каж ми къде е тя. Още има време. Ти не познаваш Сиси. Това момиче се изплъзва на смъртта както никой друг. Още мога да ѝ помогна. И след като помогна на нея, ще помогна и на теб.

— Свършено е, Джийн. Тя е...

— Не, не е! Досега щях да съм чул писъци и вой.

И с тези си думи, като че неволно отключвам нещо — от много етажи по-надолу се понасят обезумели викове. И още. И още.

— Е, сега вече се свърши — отбелязва Ашли Джун. — И след няколко минути ти също ще бъдеш убит. Слънцето почти залезе. Нощта пада. И тази сграда е пълна с хора. Както и всяка друга на радиус от трийсет пресечки. Слуховете от снощи за двама хепъри на свобода влудиха целия метрополис. Половината му жители излязоха навън да душат с надеждата ако не да ви открият, то поне да попаднат на някоя капка от вас, малка частица. Утринната сирена хвана повечето неподготвени; наложи се да потърсим подслон из тези сгради.

Тя поглежда навън към близките небостъргачи.

— Не говорим за хиляди или дори за стотици хиляди. А за милиони. Милиони, които се будят в същия този миг, Джийн, и са навсякъде около нас. Няма изход. Не от тази сграда, нито от метрополиса.

Усещам как кръвта се отцежда от лицето ми. Бях наясно, че сградите са пълни със здрачници. Но не с милиони.

— Тогава просто ме убий! — От устата ми полита слюнка и опръсква стъклото. — Убий ме собственоръчно, сложи край. — Измъквам пистолета от колана си. — Ще строша стъклото и ще те пусна навън. Става ли? Не е ли именно това причината, поради която ме извика тук? Ти първа да се докопаш до мен? Е, ето ме тук. Захващай се. — Вдигам пистолета и го насочвам към стъклената кабина.

— Не, Джийн, не! — извиква Ашли Джун. — Повиках те тук, за да сме заедно. — Очите ѝ проблесват в мрака. — Вярно е, че се преобразих. Но някои неща у мен си останаха същите. — Прави пауза и после гласът ѝ преминава в шепот. — Чувствата ми са съвсем непроменени. Продължавам да изпитвам същото към теб. Но е по-силно, по-чисто.

Сочи към масата зад мен.

— Инжектирай се. С онази спринцовка там. Пълна е с концентрирана слюнка, количеството е повече от двойно на онова, което ти е нужно. Използвай я и до минута всичко ще свърши. Цялото бягане. Непрестанното укриване. Вече няма да си жертва. Ще си като всички нас. И с лова най-накрая ще е свършено. А ние двамата ще можем да бъдем заедно.

Вдигам пистолета, докато не започва да сочи към върха на паник стаята. Всичко, което трябва да сторя, е да дръпна спусъка и стъклото, което ни дели, ще се пръсне.

— Не, Джийн!

Затварям очи.

— Ако всичко, което каза, е вярно, може би наистина се свърши.
Ще те оставя ти да сложиш точката. Можеш да ме имаш.

— Джийн!

Прозвучава изстрел.

Но не от моя пистолет. Гърмът е заглушен и далечен. От няколко етажа под нас.

От пистолета на Сиси е.

Отдолу се донасят писъци. После звукът на нещо друго — крясъците на Сиси, изпълнени със страх и ярост.

И в следващия миг аз вече тичам, напълно игнорирайки молбите на Ашли Джун и блъскането на дланите ѝ по стъклото.

44

СИСИ

Асансьорът бипва. Вътре има здрачници. Осъзнава това с безспорна и смразяваща яснота. И в онази част от секундата, преди да се отвори вратата, Сиси обмисля възможностите си. Би могла да се скрие от погледите им зад някой от стелажите и после да им види сметката един по един. Може да се хвърли в ъгъла и да използва стените да привлече здрачниците към себе си и да ги унищожи, докато прииждат. Би могла да пробва да достигне до другата врата и да я затвори, преди да са се появили.

И после в рамките на следващата част от секундата разиграва в главата си неизбежния провал на всеки избран вариант, всички до един биха довели до смъртта ѝ в обseg от пет до петнайсет секунди. Защото при положение, че здрачниците имат тъмнина, пространство и бройка, гибелта ѝ представлява математическа неминуемост.

Така че избира единствената ѝ останала възможност. Не задължително най-добрата. Всъщност лесно може да бъде определена като най-лошата. Но тя не разполага с време да я обмисли.

Затичва се право към асансьора и вади оръжието си.

Краката ѝ порят въздуха, докато спринтира покрай редицата лампи.

И сега вратата вече започва да се отваря. През пролуката се процежда сумрачна светлина. Отворът не е по-широк от два сантиметра, но тя вече се цели. Произвежда изстрел. Насочва оръжието и стреля отново. Чува как срещуположната страна на кабината се натрошава, когато куршумът минава през нея. Късовете стъкло се сипят в атриума. Тя стреля отново. И пак тича, спринтира с всички сили.

Тримата здрачници се мъчат отчаяно да се промушат през все още отварящите се врати. Искат нея. Също така искат да се махнат от стъклената кабина — за тях тя е като фурна, изпълнена с пърлещите лъчи на залязващото слънце. От кожата им се извиват струйки дим.

Куршум уцелва единия от здрачниците в челото и главата му се отмята назад. Следващият пробива черна дупка в адамовата му ябълка. Здрачникът е запрятен назад и се блъска в друг здрачник. Двата падат от асансьора, катурнали се навън през празното пространство, останало на мястото на натрошената стена.

Сиси изпразва пистолета в последния останал здрачник, но заради паниката не успява да се прицели. Един куршум се забива в контролния панел встрани от асансьора и вратите му замръзваш полуотворени. Но пролуката е достатъчно голяма, че последният здрачник да изскочи навън, виещ от болка и със здраво стиснати очи. Подхлъзва се, претъркулва се, изгубва се в сумрака във вътрешността на етаж, щура се покрай стените в издирване на сенки, на тъмнина.

Омаломощен е. Не от куршум — Сиси е наясно, че е пропуснала, — а от ослепителната за него светлина на залеза. Престоят му в асансьора е бил истинско мъчение, адският огън го е пържел чак до мозъка на костите. Но тук, на притъмнелия етаж, е открил истински рай, където да се възстанови.

Сиси го следва, като зарежда нов пълнител. През вратата на заседналия асансьор струи светлина и ѝ позволява да види как здрачникът влачи единия си крак, като че е опашка на гушер, блъска го в стелажите и другите мебели по пътя си. Сега здрачникът е в капан, приклекен е в ъгъла, където се срещат два стелаж с книги. Започва да се катери нагоре с трескави стъпала и ръце, като използва рафтовете вместо напречници на стълба и оставя следа от размекната плът, стичаща се от един рафт на друг.

Сиси вдига пистолета, прицелва се...

Изчезнал е.

Не се спира да обмисля пропуснатата си възможност. Или пък така очевидната си глупост да хукне след него. Просто се обръща и затичва към асансьора. Вратите още са блокирали в полуотворена позиция, но каквато и повреда да е причинил нейният отклонил се куршум, тя очевидно не е засегнала самия асансьор. Наблюдава смаяно как кабината изчезва надолу.

Изръмжаване зад нея, идващо от вътрешността на етаж. Завърта се, като донякъде очаква да види здрачника зад гърба си. Но зърва пред себе си единствено искрящата редица живачни лампи. Знае, че ако ги следва, ще се добере до вратата на отсрещната стена. Нейният изход.

Само че една от лампите в далечния край примигва и угасва. Възможно е да е съвпадение — крушката може да е решила да изгори точно в този миг. Но по-вероятно е пред нея да е застанал здрачникът.

Защото той вече се е възстановил. Възвърнал е зрението си и всичките му предимства са обратно налице. В момента препречва пътя ѝ за бягство. Сиси спира. Обръща се и изтичва до бездната, представляваща атриумът. Поглежда надолу. Зърва стъкления покрив на асансьора да се спуска към фойето. Единственият ѝ друг шанс за спасение изчезва с всяка секунда.

Вой зад гърба ѝ. Сиси се завърта. Две мъниста блестят в тъмното — искрящите очи на здрачника.

Не се колебае. Вече не. Пристъпва с един крак в атриума и полита в празното пространство. Пада и със силен грохот се приземява върху покрива на пътуващата надолу кабина. Стъклената повърхност издържа, дори и когато тя едновременно отскача и се плъзва по хлъзгавата ѝ повърхност, като едва не се изтърсва от ръба ѝ. Разперва крака и ръце и се притиска плътно. Стената на шахтата се движи покрай нея, номерата на етажите прелитат пред погледа ѝ, докато асансьорът слиза надолу. Вдига ръце, стиснала здраво пистолета и се прицелва. При първия признак на здрачник, подал глава да погледне надолу, ще изпразни пълнителя в черепа му.

И в този момент асансьорът започва да забавя темпо. Спират преди още да изминал дори половината път до лобито. Тя сдържа дъха си, а тялото ѝ се стяга от страх.

Кабината долу се подрусва леко. Вътре, точно под нея, се натъпкват тела.

Дочува проскърцването на зъби и дращенето на нокти по стъклото, предизвикани от агония. Заради сумрачната светлина е. Лъчите на залязващото слънце може да са съвсем бледи и слаби за нея, но болката, която причиняват на тях, е като от бръсначи. Малка лепта, която да платят, за да усетят вкуса на хепър.

Асансьорът потегля отново. Нагоре.

И те още не са я видели.

Тя бавно завърта глава. Поглежда надолу с крайчеца на окото си.

Петима са. Вижда върховете на главите им, които се отмятат ту в едната, ту в другата посока рязко и отривисто. Напълно изгубил търпение, единият от здрачниците блъска по бутоните като обезумял, а

по тях полепват части от разтопената му плът. Всички са подложени на ужасни мъчения, кожата им вече е започнала да цвърчи, а очните им ябълки кипят като врящи тенджери. Всеки миг ще сторят онова, което тя подозира, че хората правят, когато пътуват нагоре в стъклен асансьор и преливат от нетърпение и очакване за предстоящото. Ще вдигнат погледи.

Но, както се оказва, не се налага. Първо я подушват. Цялата задна стена на кабината липсва и абсолютно невъзпрепятстван, мирисът ѝ ги залива като водопад.

С ужасяваща скорост обръщат глави нагоре като един. Очите им срещат нейните.

Объркани са, напълно шокирани, челюстите им увисват и в този малък отрязък от време Сиси насочва пистолета надолу...

Един от тях се мята към празното пространство, където някога се намираще задната стена. Долепва ръце към горната повърхност на кабината, замахва с крака и се отгласква нагоре. В мига щом бледото му лице, наподобяващо месечина, се показва, Сиси вече е готова. Стреля право срещу него.

Главата му изчезва в експлозия от бели пръски.

Обезглавеното му тяло обаче продължава да се придържа. Краката му търсят опората на кабината, а ръцете му замахват към нея. Черните му и остри като бръсначи нокти пропускат лицето ѝ на милиметри. Сиси го сритва в гръдния кош. Обезглавеният здрачник полита в стъклената паст на атриума, като още размахва ръце и рита с крака.

Блъскане, идващо отдолу. Толкова е силно, че Сиси отскача на няколко сантиметра над покрива.

Преобръща се и застава на четири крака с лице надолу. Прицелва се в здрачниците под себе си и се кани да дръпне спусъка. Не го прави. Ако стреля по стъкления таван, той ще се натроши и тя ще падне долу между тях.

Но това няма значение, защото в следващия миг един от здрачниците отскача нагоре. Главата му пробива през стъклената повърхност, все едно се показва над вода. Целият покрив се натрошава на хиляди парченца, които ваят върху здрачниците. С писък Сиси пада в кабината, която всъщност сега представлява само една

хоризонтална платформа без таван и стени и въпреки това още пълзи нагоре.

Инерцията от падането я прекарва право през тях. Просва се по гръб на твърдия под и изпуска пистолета. Той отскача от пода и пада в атриума. Над нея се издига стена от бледа плът; блокирана е в триъгълник от краката им, глезените, прасците. Няма измъкване. Приклещена е.

Странни са нещата, които ѝ правят впечатление. Не са очевидните. Не е проблясващият копнеж в очите им, нито лигите, стичащи се от челюстите им или тресящите се бузи, шляпащи шумно в редовете зъби. Вместо това забелязва усещаните в гърба вибрации, идващи от двигателя, пробягващата вдясно от нея стена. Проблясъците на залеза, промъкващи се през миниатюрни пролуки в застаналите им плътно едно до друго тела. Гледа във всички други посоки, но не и към тях, защото осъзнава с пределна яснота, че крайт приближава и не иска последният образ пред погледа ѝ да са здрачници.

Мисли си за Бен.

И за Дейвид.

За Епап.

За Джейкъб.

За Джийн. За нейния самотен Джийн, нейния тъжен Джийн, нейния недостижим Джийн. Преди години, когато още беше само дете, сънува сън. За момче, което никога не беше виждала и не познаваше. Събуди се и отправи поглед през стъкления купол нагоре към осеяното със звезди небе. За пръв път сърцето ѝ на малко момиченце почувства собствената си празнота. Не ѝ хрумна, че момчето е нещо повече от плод на въображението ѝ, и с годините споменът за този сън избледня. До онзи ден преди две седмици, когато зърна слабата му фигура да приближава към нея. Трепкаща черна линейка на пустинния хоризонт, мираж, който като по чудо постепенно се превръща в нещо материално. Вятърът роши косата му, зъбите му са така бели, а очите така тревожни и истински.

Мисли за купола. Нейният затвор. Нейният дом. Сега, когато здрачът е настъпил, стъкленият купол е изникнал от земята. Представя си как изглежда в момента, когато лъчите се отразяват от сферичната му повърхност. В главата ѝ изниква образ на езерцето под купола с

повърхност, неподвижна като огледало, на пръстените колиби, които са празни и ще останат все така необитаеми още векове.

И в тази последна секунда на своето съществуване затваря очи. Чувства се така ужасно, ужасно сама.

Изтичвам в преддверието към асансьора, блъскам се във вратата му и надничам надолу към атриума. В началото не мога да схвана напълно какво виждам. Лишена от стени и таван и сведена до проста платформа, кабината се носи към мен, на около двайсет етажа под мен е. Върху платформата шават бледи петна. Но за част от секундата между телата се отваря малка пролука и за миг зървам Сиси. Изражението ѝ е странно спокойно.

Пистолетът в ръката ми произвежда изстрел, преди дори да съм осъзнал, че се прицелвам и натискам спусъка. Куршумът пробива дупка в меката бледа маса на около метър от Сиси. Телата се сгърчват като флаг, духан от вятъра; едно от тях се катурва и пада от платформата право надолу към атриума, размазва се върху мраморния под на фойето. Но останалите изглеждат незасегнати.

Отново дърпам спусъка. *Щрак*. Патронникът е празен.

Все още изкачващият се асансьор сега е на около петнайсет етажа под мен. Твърде далече, за да се хвърля — от тази височина най-вероятно ще отскоча от платформата и ще полетя към атриума, където ще намеря смъртта си. Но няма време за губене. Приклякам и скачам. През дрехите ми свисти въздух; белите ми дробове се качват в гърлото. Летя с разперени ръце към изкачващата се платформа.

46

СИСИ

Здрачниците се скупчват около Сиси. Съскат силно, вонящият им дъх свисти между оголените зъби.

Толкова е тъмно тук под тях, така студено.

Всичко се случва тъй бързо, после едва ще може да си припомни поредицата от събития.

Изстрел от пистолет. После летящо петно. Нещо, идещо отгоре, се блъска в здрачниците. Ужасяващ грохот. Някой се е строполил на пода. С такава сила, че цялата платформа се раздрусва и забучава.

Здрачниците се блъскат един в друг като плочки на домино и политат към атриума. На платформата остава само един здрачник, който е замаян и временно е извън строя.

Който и да е този, гръснал се на платформата, отскача към ръба ѝ и е на път да падне.

По-късно няма да може да обясни какво я кара да протегне ръка. Но все още свита на пода, тя замахва към неясното петно, което се изплъзва.

Около китката ѝ се обвиват нечии пръсти. Петното минава отвъд ръба, но още я стиска.

И сега я влачи през платформата. За да избегне по-нататъшно изпързаяне, тя захваща с крака глезените на дезориентирания — но бързо влизащ във форма — здрачник.

Лицето ѝ достига до началото на бездната и тя се взира надолу към предизвикващите световъртеж дълбини на атриума. Изпопадалите здрачници лежат далече под тях, размазани на пода на фойето. Навсякъде има парчета стъкло.

А точно под нейното лице се намира това на Джийн. Потната му ръка стиска нейната. Постепенно се изплъзва.

Здрачникът поклаща глава и изсъсква. Насочва очи към Сиси.

Сиси и Джийн се гледат отчаяно един друг.

— Помогни ми — продумват едновременно.

— Помогни ми — прошепвам през стиснати зъби.

— Джийн — произнася Сиси. Очите ѝ казват останалото. Умоляват ме. Защото не може да ме задържа повече.

Над нея изниква тъмна сянка. Здрачник е.

— Сиси! — крясвам. — Пусни ме.

Тя продължава да стиска. Сянката му пада върху нея.

Аз се освобождавам от ръката ѝ. В същия този миг тя се завърта с лице към него.

Във въздуха съм, не докосвам нищо, освен празното пространство. Падам. С вик се вкопчвам в нещо — каквото и да е — и ръката ми улавя нещо плътно, стърчащо от долната страна на врата. Търся опора, докато ръцете ми не се добират до металната рамка на асансьора и вече съм способен да изтласкам тялото си на пода на кабината. Гравитацията ме притиска, докато асансьорът продължава да пътува нагоре.

Сиси стиска здрачника за шията. Тя е по-слабото създание от двама им, но не и сега, не и след всичко, през което е преминал той. Кожата, ставите, мускулите и плътта му са омекнали, изложени на слънчевите лъчи и в момента представляват по-скоро гъста каша, отколкото твърда маса. Изравяйки скрити запаси от енергия, Сиси праща главата му към все още прелитащата покрай нас стена. И я задържа там. Заради светлината черепът му е придобил консистенцията на обелено варено яйце. И макар че здрачникът се съпротивлява, като размахва ръце и се мъчи да рита, Сиси не отпуска хватката си. Притиска главата му към отминаваща стена и, като настъргано сирене, скоро тя е накълцана и вече не съществува.

Асансьорът достига последния етаж.

Зън.

Напълно изтощени използваме от платформата. С цел да задържим асансьора и да не позволим да слезе надолу и да натовари още здрачници, запречваме прага с тялото на обезглавения здрачник. То ще спира вратите да се затворят. Или поне за известно време. Ще се плъзгат в двете посоки около него като настойчиви беззъби челюсти и ще мачкат сведената до желе плът. Накрая ще смелят здрачника на пихтия и това ще им позволи да се хлопнат.

Поглеждам към Сиси. Дрехите ѝ са омацани с жълтеникава кремообразна субстанция. Взира се навън към чезнещата слънчева светлина, а в косата ѝ, подобно на скъпоценни камъни, са се заплели блещукащи парченца стъкло.

Изглежда с десет години по-стара от деня, когато се срещнахме за първи път при езерцето. Цялата невинност, съдържаща се под кожата ѝ, се е закалила и е прераснала в неподатливост.

— Епап? — пита.

Клатя глава.

Очите ѝ се навлажняват, но от тях не се откъсва и сълза.

Събличам мърлявата си риза. Използвам не така изпоцапаната вътрешна страна и почиствам лепкавата каша от устните ѝ, скулите, носа. Попивам сълзите ѝ, нежно докосвам миглите ѝ, за да отстраня лигавите капки, преди да са засъхнали и да слепят клепачите ѝ. В небето избледняват и последните гаснещи лъчи. По улиците под нас се излива черно море, използващо навън от околните сгради.

Редно е да действаме, да мислим за начин да се измъкнем. Но засега единственото, което успявам да сторя, е да вадя стъкълца от косата ѝ, едно по едно.

— Проявихме се като пълни идиоти — заговаря тя, а гласът ѝ е притихнал до шепот. — Да се напъхаме право в капана. — Поглежда ме. — Одраскан ли си някъде. Срязан? Ухапан?

Не отговарям, а само гледам навън.

— Не ли? — пита.

— Вече има ли някакво значение?

— За какво говориш? — вперила е въпросителен поглед в мен.

— За нищо — шепна. Бърша лепкавата гадост от ръцете ѝ и избутвам нещо, пъхнато в джоба ѝ. Тупва на пода.

— Намерих ги на петдесет и деветия етаж — обяснява, когато ги вдигам. Чифт тъмни очила.

В този момент от всички ъгли на сградата се разнасят крясъци и вопли. Дори подът започва да вибрира. Ашли Джун беше права. Само в тази сграда трябва да са хиляди. И още милиони, пробуждащи се в сградите в непосредствена близост.

— Да се размърдаме — казва Сиси. Плъзва длан в моята, пръстите ни се преплитат и поемаме към другия край на етаж.

Сиси води към конферентната зала, най-отдалечената точка от асансьора. Сега тъмната паник стая е празна. Ашли Джун я няма в нея. Подът ѝ е отстъпил място на тъмен тунел, водещ към по-долен етаж.

— Джийн — казва Сиси. — Ако счупим стъклото и се спуснем надолу по шахтата, може би ще си спечелим малко време.

Но аз клатя глава.

— И после ще имаме още петдесет етажа, докато стигнем до фойето. И всеки от тях ще е препълнен с кой знае колко здрачници. Превъзхождани сме числено. Нямаме оръжия. Няма да успеем да минем през един етаж, а какво остава за петдесет.

На небостъргача от отсрещната страна на улицата се чупи прозорец. Здравник започва да се прехвърля от перваз на перваз надолу по фасадата. Към него се присъединяват още много други, изсипват се от същия строшен прозорец, трима, четирима, десет. Чули са стоновете и воя от тази сграда, разпознали са в писъците вълнението, предизвикано от присъствието на хепъри. Знаят, че сме тук. Всички до един знаят. Друго стъкло, няколко прозореца встрани, също се чупи отвътре. И после още едно, и още едно, докато отломките не заваяват като дъжд от няколко различни участъка от тази страна на сградата. Ето че и в друг близък небостъргач се разтрошава стъкло. Излива се водопад от здрачници.

— Трябва да има някакъв изход — продумва Сиси. — Някакъв начин да се доберем до партера.

— И после какво? — Полагам длан върху лицето ѝ. — Разполагаме с няколко минути. Може би пет най-много. Нека просто...

Да спрем да бягаме. Да сложим край според нашите условия. Да се престорим, че сме само двамата и тях ги няма. Само за тези последни мигове. Можем ли да го направим, Сиси?

— Ще се преборим, Джийн. Ще продължим напред.

— Сиси...

— Не, винаги има изход. Начин да спечелим още някоя секунда, още някоя минута...

— Сиси...

— Ще намерим кон някъде на улицата. Може поне да пробваме.

— Сиси...

— Така сме правили винаги, Джийн! Оцелявали сме. После ще се върнем в двореца и ще приберем Дейвид.

— Сиси. — Тонът ми е мек и нежен. И за един последен път си позволявам да прошепна името ѝ. — Сиси.

Няма нужда да казвам повече. Усещам как нещо у нея се огъва и после се пречупва. За пръв и единствен път в живота си познава какво е да се предадеш. Ахва и разтваря широко очи. Изпитваното е ново и нежелано. За нейното пламенно сърце това е леден порив.

Отвън здрачниците вече изпълзяват от всички небостъргачи и тичат по улицата по посока на сградата „Домейн“. Стартът е обявен, Ловът е започнал. Плячката ще отиде при малцина, при бързите, при поемащите риск, при онези, склонни да понесат изгарящия ефект на последните лъчи от залязващото слънце, фактът, че толкова много от тях са излезли преди сирената, убеждава дори по-предпазливите да ги последват. Сложено е началото на ефекта на доминото. Всеки здрачник в радиус от десет пресечки се бори с всички сили да се измъкне от небостъргачите. Избликват като пот от порите, като гной от пъпки.

— Джийн — шепне тя. Едва успява да произнесе следващите думи. — Наистина ли това е краят?

Не мога да отговоря нищо. Не мога дори да кимна. Успявам единствено да се вгледам дълбоко в очите ѝ.

Хвърляме се един към друг и се прегръщаме със смазваща сила. Стискаме се здраво един друг, като че да оформим щит срещу жестокия и ужасяващ край, които ще настъпи скоро и неизбежно.

Отдръпвам се, за да я погледна в очите. Желая да виждам само нея, а не ужаса навън.

Сиси се вира несигурно в мен, а после се усмихва леко с треперещи устни.

Отвърщам на усмивката ѝ.

— Ще ми се всичко това да беше само ужасен кошмар. А после да се събудим и всичко да изчезне, сградите, здрачниците и да сме само двамата.

— И да си лежим на някоя зелена поляна — добавя Сиси, а очите ѝ са влажни и блестят. — Над нас да се извива дъга, слънцето да грее върху ясното синьо небе. Къщичката ни е съвсем близо, точно до един ромолящ поток.

— Също и дървета. Овощни дървета.

— И мляко, и мед, и...

— Слънчева светлина. — Навеждам се към нея и устните ни се докосват нежно като антидот на предстоящата жестокост. У мен се надигат съжаление и тъга, и после се целуваме страстно, устните ни са отчаяно притиснати едни към други, като че да наваксаме за целувките, които вече е трябвало да поделим, като че да компенсираме хилядите неосъществени целувки от бъдещите години, които така и няма да настъпят.

Слънцето се скрива, хилавите му лъчи изведнъж изчезват напълно. Светът е погълнат от тъмнина.

И сега стените и подът започват да вибрират с по-голяма сила. Със Сиси се откъсваме един от друг. Здрачниците — хиляди на брой — са достигнали сградата „Домейн“ и сега се плъзгат нагоре по стъклените ѝ стени. Влачат се по тях като пиявици, следите от разтопената плът на едни дава тяга на следващите. Докато се изкатерват все по-високо, лигавите им бледожълти тела затъмняват още повече вътрешността на сградата.

Достигат последния етаж за по-малко от една минута. Задъхани са от усилието, гърдните им кошове се издуват под ципестата кожа. Сплескани към стъклото, те втренчват трескави погледи в нас, а звукът от скърцането на кожата им по стъклото е оглушаващ. Мнозина блъскаат с юмруци по стъклото в опит да го счупят, някои дори удрят с чела. Но на хлъзгавата стена им липсва сцеплението, нужно да нанесат достатъчно силен удар.

От вътрешността на паник стаята изведнъж прозвучава силен грохот. Здрачници са се промъкнали през шахтата от по-долните етажи

и сега се намират в очертанятията на паник стаята. Няма време или място да се завъртят; бързо приижда нова порция тела и в това тясно пространство вече има натъпкани близо петнайсет. Отдолу продължават да напират още. Нищо чудно, че Ашли Джун се измъкна навреме от там. Дочувам размазването на плът и трошенето на кости. Ръце, длани, лица, крака са притиснати към стъклото, твърде тясно е да помръднат дори пръст. Вътре не се долавя никакво движение, освен мигането на очи.

Обгръща ни студ. От всички посоки ни засипват животински стонове.

— Погледни ме, Джийн — очите на Сиси излъчват топлина и сериозност. Пръстите ѝ се преплитат с моите с рязка сила. — Не гледай никъде другаде. Само към мен.

Влажни мляскащи звуци. През стъкления под успявам да зърна морето от бледи тела под нас. Също като пакетирано в прозрачни торбички сурово тлъсто месо, сплесканите им лица са насочени към нас, устните им са изкривени и побелели. В малките пролуки между телата лъщи обилно количество слюнка.

Металните греди проскърцват, разтрошаването на стъклото ще настъпи всеки миг.

— Това беше, Сиси. — Ще ми се да не се налагаше да крещя. Не и сега. Не и на Сиси. И единственото, което желая да ѝ кажа е: *Прости ми, додето не оправдах доверието ти, прости ми, прости ми.*

Кимва, преди да успее да произнесе нещо повече, сякаш успява да чуе мислите в главата ми, сякаш разбира. И изведнъж очите ѝ са поживи отвсякога, преливат от предизвикателство. Казва нещо, което не успявам да чуя.

— Какво? — виквам.

Устните ѝ са докоснати от лека усмивка, изпълнена е с тъга, с пълно освобождаване. Навежда се към мен и крещи в ухото ми думи, които никой не е изричал за мен.

— Обичам те.

49

Не искам да умра. Не искам тя да умре.
Не искам *ние* да умрем.
И изведнъж ми хрумва как ще оживеем.

Затичвам към масата, като дърпам Сиси след себе си.

— Джийн?

Няма време да обяснявам какво правя. Отнема ми около секунда да я напипам в тъмното върху масата. Ето я. Сграбчвам я — спринцовката, оставена ми от Ашли Джун. Забивам иглата в свивката на ръката си и натискам буталото до половината.

— Доверяваш ли ми се, Сиси? — питам.

— Какво...

Вдигам ръкава на ризата ѝ и я инжектирам. Не се дърпа и не потръпва, а само се взира в мен. Вкарвам остатъка от течността във вената ѝ.

И в този миг се започва. Разтърсва ме студен влажен спазъм, през мен преминава леден вихър, който в един миг става кипящо горещ. Костите ми, клетките ми, електроните в тези клетки — всичките се подпалват. Краката ми стават на пепел и рухвам върху масата. Тялото ми се свлича на земята.

Сиси коленичи до мен.

— Джийн? Какво се случва с теб?

Докато лежа на пода, чувствам как сградата „Домейн“ се олюлява, като амплитудата става все по-широка и по-широка. Чувам как воят им се усилва, толкова много хиляди са, писъците им отразяват безумието в собствената ми глава.

— Джийн?

Трудно ми е да говоря. Но болката стихва за малко.

— Инжектирах ни с концентриран серум от здрачници. Ще се преобразим наистина бързо, след по-малко от минута.

— Какво? Повтори.

— Ще се преобразим. От хора в здрачници.

Очите ѝ се разширяват ужасено.

— *Какво си направил, по дяволите?*

— Не, Сиси, чуй ме. Само така ще оцелеем.

Тя се втрещва в ръката си. В убождането точно над белега от жигосване. Очите ѝ са огромни и там личи нежеланието ѝ да повярва.

— Преобрази ме в... здрачница?

— Не, чуй ме, Сиси. — Вкопчвам се в ръката ѝ и я стискам, като че е въже, на което съм увиснал над пропаст. — Това е единственият начин да оцелеем. Преобразим ли се, ще станем като тях. Няма да миришем. Няма да се набиваме на очи. Ще се слеем с тях безпроблемно. Не разбираш ли? Няма да сме жертви. Когато проникнат тук, няма да са способни да ни открият. Можем да се измъкнем.

— Но, Джийн — противи се тя. — Ще се превърнем в тях. Предпочитам да умра...

— Не, слушай. — Приближавам глава до нея. — Щом се озовем на безопасно място, всеки ще погълне от кръвта на другия. Ще върнем преобразяването. Отново ще станем хора.

— Откъде си така сигурен?

— Ние сме Ориджин. Ние сме лекът!

— Това ми е ясно! Но пак не биваше...

— Не искам да умра, Сиси!

— А аз не искам да живея, ако това значи да стана една от тях!

Сега сграбчвам двете ѝ ръце.

— Това е единственият начин Дейвид да има някакъв шанс да оцелее. — При споменаването на името му нещо в погледа ѝ омеква. — Ще си тръгнем живи от тук и ще се запътим към двореца. Ще го измъкнем от онзи аквариум. Помисли за него, Сиси! — Хрумва ми идея. — Щом се доберем до двореца, ще намерим Ориджин оръжия и ще ги използваме един на друг. Така ще се върнем към човешката раса по-бързо.

Повдига и спуска гърди, в очите ѝ се четене неувереност.

— Можем да го направим, Сиси. Няма да забравим кои сме.

Сключва вежди, а помежду им се оформя дълбока вертикална линия. Изведнъж стиска длани в юмруци.

— Джийн, започва се! — проплаква и извива тяло, гръбнакът ѝ се гъне. Обгръщам я внимателно и я полагам на пода. Тя започва да размахва ръце, удря ме по лицето, от порите ѝ се лее студена и гореща пот също като ледена лава. После се успокоява, влиза в окото на бурята, където аз се намирах преди няколко секунди.

И което в момента напускам. Вътрешното горене става още по-силно, костите ми са изпепелявани, но по някакъв начин костният ми мозък замръзва. Пред очите ми пада бяла пелена, после червена, цветовете наоколо са обърнати наопаки като във фотографски негатив. Киселина вместо кръв, горещи въглени вместо органи, вряща супа вместо мозък.

Никога не забравяй, понечвам да кажа. Но думите се превръщат в каша върху горящия ми език, той е подут и неподатлив. После пред очите ми лумва облак, страшен, ужасяващ, хиляди черни венчелистчета изригват отровен полен. *Преобразявам се, поглъща ме, това е грешка!* А след това тялото ми отмалява, омеква и...

Свърши се. Преобразяването приключи.

Така внезапно. Усещането не е като за бавно дезинтегриране. А по-скоро като за бързо излекуване, за наместено рамо. За нещо мигом сложено в ред.

Мислех, че ще изпитвам отчуждение към това ново променено тяло. Като че не съм в собствената си кожа. Все едно съм се превърнал в извънземен. Но вместо това за пръв път в живота си чувствам съответствие.

Като че елементите са дошли по местата си. Все едно, че невидим блокаж в дихателните ми пътища изведнъж е бил прочистен. Като че слой слуз между сърцето и душата ми най-накрая е бил отстранен.

Ароматите достигат до ноздрите ми наситени, богати, прекрасни, в 3D, в 5D, идеално осезаемите им струйки проникват в ноздрите ми и са ясно доловими за всяко нервно окончание на обонятелната ми система. Идентифицирани, подредени, разчленени, поети. През целия си живот само съм докосвал повърхността на тази нирвана на ароматите, която владее света, задоволявал съм се с невзрачни и безлични фалшификати. Но онова, което успявам да подуша сега, е способно да ме накара да му се наслаждавам с часове тук в мрака.

Само че дори не е тъмно. Вече не. Когато отварям очи, нощта е преминала в ден. Мракът е избледнял и е придобил кристална яснота, наоколо няма нито едно затъмнено кътче. И като стана дума, светлината идваща отвън, макар и вече приглушена от полепналите по сградата тела, ми се струва твърде ярка, отблясъците ѝ ме карат да примигвам.

Виждам Сиси с удивителна яснота, по начин, по който не съм я виждал никога преди. Все още в окото на бурята, представляваща преобразяването, тя отстъпва назад от мен. Не разбирам защо изглежда така ужасена от мен. Но чертите на лицето ѝ са толкова прецизно очертани, кожата и косата ѝ са много чисти.

И подушвам хепър.

Това кара сетивата ми да бушуват като всепоглъщащ и могъщ опиат. Залива ме вълна след вълна, привлича ме и ме изпълва с енергия до степен, в която кара адреналинът да ми се струва седатив. Копнежът дълбае у мен гигантски вакуум, който. Трябва. Да бъде. Запълнен. Заличава всичко друго, кара сексуалната похот да изглежда като мимолетна тръпка, сравнена с него.

От устата ми се лее слюнка. За пръв път бликащото отвътре е така истинско, неподправено и невъздържано.

Сиси. От нея струи миризма на хепър и ме притегля към плътта, костите, кръвта си.

Движи се, дърпа се назад. В очите ѝ блестят страх и подозрителност.

Хвърлям се върху нея с внезапно рязко движение, чиято бързина изненадва дори мен.

Миризмата. О, тези опияняващи аромати, излъчвани от кожата ѝ, са като балсам за сетивата ми. Тя се бори под мен, гърчещото се тяло ме зове. Чувствам неустоима потребност, желание, наложителност да се гмурна в него, да разкъсам със зъби и да пия.

— Джийн! — *крещи тя.*

Спирам се. Поклащам глава.

Това е Сиси.

Отдръпвам се от нея, уплашен какво бих сторил по-нататък. С шок осъзнавам, че съм се метнал към тавана, вися надолу с главата. Дърпам се още по-далече от нея, мъча се да поставя дистанция между себе си и примамливите аромати, струящи от меката ѝ кожа.

Размахва ръце, но не в опит да се защити. Започва да трепери, изпада в спазми.

Повече не мога да се въздържам. Предавам се, падам на пода, като извъртам тяло във въздуха. От върховете на пръстите ми щръкват остри нокти, от устата ми се подават уголемените кучешки зъби.

Втурвам се към нея на четири крака.

Тя ме удря странично по главата и аз политам назад. Блъскам се в масата. Когато се обръщам, готов за нова атака, тя се взира в мен, залегнала като котка, и се кани да ми скочи.

Изръмжава. Зъбите ѝ проблесват.

Цялата миризма на хепър изчезва, все едно отрязана с нож. Тя вече не е хепър. Преобразила се е. Има единствено остатъчна пот от хепър и мазни секреции, задържали се по кожата ѝ. И по моята собствена кожа, както успявам да подуша сега. Облизвам ръката си, лоча всяка капка пот от хепър. Чувствам върху езика си истинска експлозия от вкусове. Отново облизвам, дължината на езика ми и силата на тласъка му ме изненадват.

Хората около нас крещат. Гласовете им са силни и ентузиазирани, но вече не представляват онова тънко пицчене, което някога почти пробиваше тъпанчетата на ушите ми. Или може би ушите ми са тези, които сега са различни и аз просто долавям същите звуци по друг начин.

Сиси ближе цялото си тяло, месестият ѝ червен език се плъзва по ръцете и пръстите ѝ. Доближавам до нея, ароматът от девствена жена хепър, разстилащ се по кожата ѝ, е още по-изкусителен и опияняващ от този на мъж хепър, излъчващ се от моята кожа.

Облизвам откритото ѝ рамо. Тя тръсва глава пренебрежително, твърде ангажирана с облизване самата тя. Плъзвам език по шията ѝ, зад ухото, ближа места, които тя не може да достигне.

Тя ме първа по тила. Просъсквам ѝ, а очите ми пламтят от гняв. После подушвам под мишниците ѝ, от тези две хлътнатинки струят остатъчни мастни секреции от хепър, които карат през всеки мой нерв да протече електричество. Трябва да ги имам.

Изведнъж стъкленият покрив се пропуква с ужасяващ трясък. Стотиците изкатерили се по стените хора сега са се струпали над нас и общото им тегло е твърде много за стъклото.

При вида на гигантските пукнатини, които бързо се разпростират в мрежа от по-малки, у мен се пробужда първичен страх и кара главата ми да се прочисти за кратко. Ще пропаднат долу всеки миг. И макар двамата със Сиси да сме като тях, те няма да направят особена разлика. Ще подушат остатъчната миризма от хепъри върху нас. Ще ни разкъсат на миниатюрни късчета.

Сграбчвам Сиси и я тегля надалече от конферентната зала. Схваща за какво става дума. Хукваме по коридора, докато покривът безжалостно поддава. Хора падат навсякъде около нас, изправят се и ни подгонват, подушили миризмата на хепъри все още върху кожата ни.

— Сиси, насам! — виквам, а усещането за името ѝ върху езика ми е тромаво и малко нелепо. Вече ми се струва странно такова определяне на околните с лични имена.

Влетяваме в преддверието на етаж на четири крака. Дори наред този хаос чувствам нетипично чувство за бодрост. Скоростта и пъргавостта на тялото ми, всичко е свързано и действа с плавна животинска координация. Свършено е с нескопосаните и чудати жестове, от отмерените ми движения се излъчват грациозност и мощ.

— Джийн! — крещи Сиси и хвърля поглед назад.

Към нас приижда огромна тълпа, движат се по тавана, по стените, по пода. Пробиват стъклените стени, трошат мебелите по пътя си.

Но сега вече и ние можем да се похвалим със скорост. Подвижни, ловки и бързи сме. Вземаме завоя твърде бързо, но ръцете и краката ни се плъзгат под нас с инстинктивно заложенa координация, а ноктите ни дращят по мраморния под. Извъртаме се на деветдесет градуса с отмерено въртеливо движение и се хвърляме към вратите на асансьора. Уцелваме съвсем точно и политаме право в зейналата паст на атриума. Точно както очаквахме, стените на тази дълбока вертикална шахта са покрити с катерещи се хора, оплескани с разтопена плът, като че някой е размазал отгоре им фъстъчено масло. Регистрираме всичко това в процеса на летене, благодарение на острите си погледи. Няма страх, а само вибрираща оживеност.

Падаме под ъгъл, стената е на една ръка разстояние.

Не сме единствените скочили. Преследващата ни орда се хвърля след нас като водопад от тела.

Движейки се успоредно до мен, Сиси стиска ръката ми.

— Сега — промълвява.

И едновременно ние двамата се протягаме към плътния слой катерещи се хора, сграбчваме тела, ритаме крайници и глави, правим всичко възможно да забавим падането си. Всичко е размазано петно, докато се плъзгаме покрай тях и после вече сме успели да проникнем помежду им, което забавя темпото ни. Накрая, само на няколко етажа над фойето, спираме.

След това напускаме сградата относително лесно. Не сме врагът, не сме плячка, вече не. Всички остатъчни мастни и други видове секрции от хепъри са се изтрили и са размазани по кожата на други.

От глава до пети сме покрити с тяхната разтопена плът. Постигнали сме онова, което дирех цял живот: съвършената анонимност. Заобикаляме по периметъра на лобито, като избягваме строполяващите се по пода тела, които продължават да ваят отгоре и отбягваме тълпите, все така прииждащи в сградата „Домейн“.

Навън нощното небе милостиво притъмнява. С всяка изминала минута видимостта ни се подобрява. Всичко е така прекрасно ясно, изчистено и на фокус. Двамата със Сиси тичаме един до друг с енергична целеустременост. Вече на двайсет пресечки разстояние тълпата се свежда до шепа хора тук-там. Продължаваме още десет пресечки, като тичаме в посока, обратно на движението, докато не оставаме само двамата.

Помагаме си един на друг да почистим слузта от косите си, ушите, под ноктите. Ако тя е погнусена, не го показва. Всъщност върху лицето ѝ не личи никакво изражение. Съвсем гладко е, лишено от емоции, излъчва единствено самообладание. Не мога да откъсна очи от чистотата му.

— Ще спрем преобразяването сега — произнася механично, все едно чете от сценарий. — Ще прием от кръвта на другия. После ще тръгнем към двореца. За Дейвид.

Не помръдвам. Тя не помръдва.

Взирам се надолу към лапите си на земята.

— Ще е по-добре ако спрем преобразяването, след като стигнем до двореца. Ако останем така, няма да ни трябва кон. Ще успеем да се доберем дотам с тичане за два часа. И няма да се налага да се тревожим, че ще ни засекат и ще ни подгонят. Плюс това бихме могли да използваме оръжията, заредени с Ориджин, за да се получи побързо.

Тя се колебае. Гледаме се. Примигваме веднъж, два пъти. Познавам този поглед. Принадлежи на човек, сдобил се с нова играчка или приспособление, който желае да го изпробва.

И ето че потегляме. Цепим по празните улици между сградите, две неясни петна, препускащи на четири крака. Само след минути напускаме границите на метрополиса и бетонът отстъпва място на обгорения от слънцето пустинен терен. Под нощното небе всичко е очертано с чисти и отсечени линии, бистро и сияйно е.

Чувството е така неопишимо. Вятърът, обдухващ лицето ми, усещането за сила в напрегнатите мускули на краката ми, двете ми ръце, протягащи се напред, загребващи пръст и запращащи я покрай летящото ми тяло. Мирисът на пустинята долита до нас от километри разстояние, носят ми е като перископ, който трупа информация на безкрайно по-високо ниво от събрани в едно зрение, осезание, вкус и слух.

А също и това неоспоримо усещане най-накрая да се почувствам напълно на място в собственото си тяло. В това има нещо толкова редно — като силна болка, която е била облекчена, като достигната цел.

Сиси тича до мен с притворени заради вятъра очи, а носят ѝ се бърчи и потръпва. Вие възторжено и гласът ѝ се присъединява към моя. Тя е олицетворение на красота, грациозност и сила, краката ѝ отгласкват тялото по елегантна и плавна траектория, удълженото ѝ и гладко тяло плава през нощния въздух, сякаш неподатливо на гравитация.

След двацет минути тичане и на половината път до двореца правим пауза. Навирваме носове във въздуха. Сега можем да ги подушим: хепърите, живеещи в двореца, миризмата им е наситена и прекрасна. В началото мирисът им е само бегъл и общ. Но после нещо се случва. Като че са се отворили шлюзове и ароматът — сам по себе си завладяващ — *експлодира* в нощното небе и достига чак до звездите. Обгръща ни изкусително и в общото долавяме десетки индивидуални характеристики. Влажни кървави миризми, кристалночисти, долитат през пустинната равнина, донесени от вятъра, обагрящи в червено всяко зрънце пясък. Почти прекалено изкусително е. При пролята наведнъж толкова много хепърска кръв, обяснението може да е само едно. Влезли са в катакомбите. Поглъщат хепърите.

Със Сиси се споглеждаме. В очите ѝ проблясва само бегло подобие на чувство за вина, нещо бързо забравено и представляващо само далечен спомен. Миниатюрен пробив на съжаление.

И ето как цялата преданост към някакъв предварителен план изчезва, заместена от всепоглъщащ копнеж. Затичваме, а краката ни се движат още по-бързо от преди. От ъгълчетата на устите ни се стичат лиги на дълги синджири и се веят като панделки.

Няколко минути по-късно спираме. Не от умора. А защото земята се тресе, усеща се вибриране, идващо от дълбините ѝ. Поглеждаме зад нас. Носи се от метрополиса. Хората го напускат на тълпи и се устремяват към двореца. Наясно сме защо: експлозията от хепърска миризма, идваща от двореца, е подхваната от порив на вятъра и е отнесена в метрополиса. Улиците и сградите му са изпълнени с острите ѝ ухания. Карат милионите му жители да навирят глава по посока на двореца. В удивление. Защото това е мирис, който никога преди не са си представяли, с качество и сила, за каквито не са фантазирали, обхваща *стотици* хепъри. И сега целият метрополис се надбягва по посока от двореца, млади и стари, мъже и жени, орда, наброяваща пет *милиона*. За хепърска кръв, за хепърска плът, толкова много от нея.

Аз не изпитвам страх. Не съм жертвата. Аз съм ловецът, ловец, един от милионите. Аз съм също като всички останали и тази мисъл ме изпълва със странно задоволство. Принадлежа. За първи път в живота си не се чувствам *друг*; чувствам се завършен. Не разпаднат на части, а самият аз част от нещо. Следван от всички други, с милиони зад гърба ми, с целия свят зад мен. Така че когато вкарвам в действие краката си и отново затичвам към двореца, онова, което подхранва вълнението ми, не е само очакващото ни там, но и необятната радост да принадлежа. Главозамайването, което чувствуващ, щом последното парченце от пъзела — с такава странна форма — най-накрая е наместено, та да завърши картинката, която в крайна сметка излиза красива.

Вятърът духа силно насреща ни. Толкова много апетитен аромат на хепъри, че едва не пропускам един друг ясно отчетлив мирис, който не принадлежи на хепър. Прясна диря, само на минути пред нас. На Ашли Джун е.

АШЛИ ДЖУН

Една седмица след операцията и семейството на Ашли Джун излезе без нея. Още беше отпаднала и имаше висока температура, а болката надолу от кръста и изобщо не беше утихнала. Намаляваха запасите им от плодове, както обясни баща ѝ, а на нея и беше нужна възможно най-силна храна.

Обещаха, че няма да ги има само за няколко часа.

Но не отсъстваха само няколко часа. Никога не се върнаха. Чака ги цял ден, после на следващия и на по-следващия. Ала те никога не се появиха обратно. Това беше последният път, когато видя майка си и брат си.

Но не и последният случай, в който зърна баща си.

Случи се години по-късно, цяло десетилетие, след като го беше приела за убит. След всичкото това време, през което се беше учила да оцелява сама, да подрежда някак живота си без външна помощ.

Стана в Института за хепъри. Когато заедно с останалите ловци беше отведена долу във Въведението. Той се показа от килията си и в началото тя не го разпозна. По същия начин, по който не успя да го разпознае няколко нощи по-рано, когато той се появи на екрана и избра печелившите номера от лотарията. Насред цялото това крещене, сълончене и пукане на кости пропусна да зърне човека отвъд белезникавата кожа, плешивата глава, мудните и отпуснати крайници.

Видя как тялото му се подава от отвора на килията, вкопана в земята. Нечия ръка вдигна капака, показа се глава, за да надникне. После излезе целият.

Не беше останало нищо от изправената и масивна конструкция на баща ѝ, която помнеше така добре. Този хепър беше бавен и имаше меко шкембе, даващо да се разбере, че е отказал да се бори. Но най-много от всичко се бяха променили очите му, бяха натезжали от тъга. Очите му никога не срещнаха нейните, докато изучаваше моливите и

химикалките, строени пред нея като стръв. Но именно тогава тя го разпозна.

Изпищя. Ужасяващ писък, който разтресе костите ѝ и разбърка органите ѝ.

От устите на останалите ловци също изригнаха крясъци, но техните преливаха от глад и копнеж, а не от сковаващ ужас.

Видя как се случи всичко с влудяващо забавена скорост. Върлината измъкна отнякъде кинжал и преряза каишите си. Тя изкрещя отново. Но баща ѝ не погледна, не обърна никакво внимание на нейните или нечи други викове, отекващи сред стените на Въведението.

А когато краят настъпи, тя се постара да блокира всичките си сетива. Затвори очи зад тъмните си очила, за да се накара да ослепее. Крещя с пълно гърло, за да заглуши всички други шумове. Но нищо не можеше да бъде сторено за кръвта, която опръска лицето ѝ, защото ръцете ѝ бяха вързани за стълба. Капките от бащината ѝ кръв още бяха топли. Всичко, което можеше да стори, бе да крещи още, но дори това не ѝ се струваше достатъчно, устата ѝ беше твърде малък отдушник за ужаса, изригнал в нея. И когато почувства как език — този на Върлината — облизва кръвта от лицето ѝ, плъзга се нагоре и надолу, така грапав, влажен и лепкав, закрепя още по-силно. Но крясъците на околните продължаваха да са по-силни.

Два дни по-късно отново се намираше във Въведението. И крещеше също както миналия път. Но този път беше от страх. И този път не беше прикрепена към стълб, а препускаше по арената, устремена към входа на килията, а по петите плътно я следваха трима здрачници. От раната на дланта, която си беше причинила сама, капеше кръв. Мирисът ѝ примамваше преследващите я здрачници и ги докарваше до лудост. Докато тичаше, тя мислеше за намиращия се на много етажи над нея Джийн и се надяваше да е успяла да осигури нужното отклоняване на вниманието, та той да успее да се измъкне.

Бягай, Джийн, бягай, крещеше мислено. Сега е твоят шанс да се измъкнеш.

Тя също бягаше, стъпалата ѝ пулсираха, а дробовете ѝ горяха от изтощение. И макар с всяка стъпка да увеличаваше разстоянието между себе си и Джийн, вярваше, че това по някакъв начин ще ги събере заедно в някакъв далечен момент в бъдещето, че бяга успоредно с кръговрата на времето. Щяха да се срещнат отново. Това беше само началото на тяхната история.

Плъзна се напред и пропадна в килията, като успоредно с това дръпна пръта, който държеше капака отворен. Блъсна се силно в земята и ударът в твърдия под разтресе тялото ѝ. Над главата и капакът се хлопна и направи мрака непрогледен. Дращеци звуци от нокти върху метал. И после тънък сноп светлина, проникващ по периферията на отвора. Тримата Здрачници бяха вмъкнали ноктите и пръстите си в опит да вдигнат капака. Ашли Джун скочи на крака и завъртя диска за заключване, докато не се чу прецракване и не се увери, че входът е здраво залостен.

Откри свеци и кибрит. Вътре беше по-широко, отколкото очакваше, имаше размерите на малка спалня. На рафтове покрай отсрещната стена бяха подредени разнообразни контейнери и съдове, консерви с храна и различно пълни бутилки с вода. До най-близката стена имаше проста постеля, на земята бяха струпани спретнато сгънати одеяла, а възглавницата още беше хлътнала в центъра си. Върху малки издатини по варовиковите стени имаше остатъци от отдавна изгорели свеци. Стопен восък бе оформил втвърдени локвички, а част от него се бе стекъл по стените и създаваше призрачен ефект, че те пулсират и са живи.

Едва тогава почувства кръвта. Беше напоила гърба на блузата ѝ. Ръката потрепери, когато бръкна под плата. Напила три дълги драскотини. Бяха дълбоки и мокри, нанесени успоредно една до друга направо през гръбнака.

Един от здрачните я беше закачил.

Раните не значеха нищо, каза си. Не беше инфектирана, ноктите им са били чисти от слюнка. Беше добре, беше добре, беше добре. Именно това си повтаряше в продължение на часове, дори след като адреналинът отстъпи място на нетърпимата болка, дори след като треската изригна от мозъка на костите ѝ. Едва когато се строполи на пода с тяло, лепнещо от ледено гореща пот, и прегърна здраво краката си, най-накрая прие безспорното.

Преобразяваше се.

Изскърца със зъби и си наложи да се изправи на колене. Нямахте да се поддаде. Щеше да се съпротивлява на преобразяването. В килията трябваше да има нещо, което би ѝ помогнало. Започна да търси. Нещо, каквото и да е. Килията представляваше малко и ограничено пространство, така че скоро откри нещото. Но то не беше онова, което очакваше.

Извади изпод възглавницата десетина или петнайсет листа хартия, сгънати многократно на стегнати правоъгълничета. По тях имаше изписани думи. Почеркът не беше на баща ѝ, принадлежеше на друг. Намръщи се, неспособна да го разпознае.

Който и да ги беше писал, трябва да ги беше предал на баща ѝ отвън. Но как? Капакът на килията се затваряше твърде плътно, та да може да бъде пхнат дори лист хартия. Колкото повече разсъждаваше по въпроса, толкова повече се убеждаваше, че бележките са му били предадени тайно по време на Въведението, когато баща ѝ е бил примамван навън от килията, като са му предлагали храна, вода и други вещи от първа необходимост. Който и да бе писал тези бележки, явно ги бе натъкнал в бутилките и консервите.

Прочете ги. Повечето представляваха кратки съобщения с неясно значение.

Тобайъс, аз съм, Джоузеф. Тук съм.

Не мога да повярвам, че си оцелял.

Съжалявам за случилото се със семейството ти. Но знай, че дъщеря ти е жива.

Ориджин е добре.

Организирането на Лова тече по план.

Дръж се там вътре, ще те измъкнем, когато това свърши. Сега е прекалено опасно.

Но последният лист привлече най-силно вниманието ѝ. Тази бележка беше най-дълга, почти писмо.

Тобайъс, провалих нещата. Вчера се осмелих да се върна до сградата „Домейн“ и успях — чудо на чудесата — да проникна на петдесет и деветия етаж. Не можех да повярвам. След толкова много неуспешни опити... Но трябваше да бързам, имах само няколко минути, преди вратата да се заключи.

Натъкнах се на нещо. Купчина стари документи в един овехтял кашон. Говорим за наистина антични документи. Не съм сигурен какво съдържат. Написани са на архаичен език — нещо, наподобяващо почти йероглифи. Ще ми отнеме седмици или дори месеци да ги превода.

Но чух някой да приближава и в бързането си да се измъкна оставих част от документите разпръснати наоколо и изпуснах тъмните си очила. Осъзнах го едва по-късно. Ако тези очила бъдат открити, веднага ще ги свържат с мен; а липсващите книжа ще предизвикат въпроси. Не мога да допусна да бъдем подложени на такова внимание, което би ги довело до Основоположниците. Рискът е твърде голям.

Така че се налага да изчезна. Преди да бъде направена каквато и да било връзка, преди да ме хванат. Просто трябва да се изпаря. Бързо и незабавно. Дори не успях да уведомя за случилото се Основоположниците в двореца.

Убива ме мисълта, че те изоставям. И още повече, че изоставям Сиси. Очевидно без дори да се сбогувам. По същия начин, по който се наложи да напусна Джийн — внезапно и без обяснения. Не минава и ден, без да си

пожелавам нещата да бяха различни. Бих предпочел да умра, отколкото да го нараня отново.

И така. Просто трябва да... изчезна.

Но планирането на Лова се движи добре. Нагласената лотария, лодката, уреждането Джийн да бъде настанен в библиотеката, слънчевите лъчи, сочещи към картата — всичко е подготвено. И макар да ми се иска да съм до тях, когато стартира Ловът, твърде рисковано е да остана. Ще се върна в Мисията и ще чакам пристигането им. Ще очаквам повторното ни събиране, за което мечтая вече от цяло десетилетие. Ще представя на старейшините там нашия план Ориджин (стига да им се доверя — само дано не се наложи да е на Кругман, който е поел управлението сега. Помниш ли го този мръсник?)

За да минава времето, докато съм горе в планината ще продължа да работя върху оръжието със зелената течност. След толкова много години, мисля, че почти съм готов с него. И ще се захвана да превеждам тези древни документи, които открих на петдесет и деветия етаж. Струва ми се, съдържат важна информация, макар и да не съм сигурен точно каква. Така че, дръж се. Ще се върна за теб. Нямам представа кога, но всичко с времето си. Няма да те забравя, приятелю. Ще дойда за теб. Имай кураж. Изгори тази бележка, както, сигурен съм, си направил с всички други.

Ашли Джун препречете това писмо отново и отново. Дори в най-тежкото си състояние пак не можеше да спре да чете и да премисля написаното. Дори след като треската ѝ се усили и тялото ѝ беше обляно в тежка пот, пак четеше. Едно конкретно изречение изпъкна особено много. Бих предпочел да умра, отколкото да го нараня отново. Тези думи се запечатаха в съзнанието ѝ. Бих предпочел да умра, отколкото да го нараня отново. Бих предпочел да умра, отколкото да го нараня отново.

Но когато преобразяването я сграбчи в жестоките си лапи, които усукваха тялото и в агонизиращи спазми и пристъпи,

съзнанието ѝ се вкопчи в друга фраза. Горе в планината... Горе в планината... Горе в планината.

Ето къде щеше да е Джийн.

На другата вечер, след като преобразяването завърши окончателно, Ашли Джун изскочи от килията. Озъби се на намиращите се около нея и ги избута от пътя, благодарение на впечатляващата си новооткрита сила. Те я душеха и не можеха да разберат. Къде беше отишла миризмата на хепър? Когато осъзнаха, че тя е същата като тях и просто им е спретнала жестока шега, всички се напъхаха в килията.

Унищожиха всичко там долу в копнежа си да вкусят хепър. Нищо не оцеля. Всичко беше облизано и съдрано на миниатюрни парченца. Дори бележките бяха накъсани. Всички, с изключение на една — писмото, което тя беше сгънала и пъхнала в задния си джоб. Но установи, че не се налага да поглежда в писмото, за да си припомни единствените думи, които имаха значение.

Горе в планината.

Нещо се случва. Вътре в двореца. Долавяме го километри, преди да сме достигнали гигантската сграда с формата на диск. Вятърът, преди наситен с аромат на хепъри, изведнъж губи острата си миризма. Остава съвсем лек намек. Двамата със Сиси спират. С касапницата на хепъри е приключено. Всички хепъри са били разкъсани, плътта им е изядена, а кръвта изпита.

Сиси клати глава и около нея се разлюляват дълги струи слюнка. Изглежда изпаднала във вътрешно противоречие. Без тежкото влияние на миризмата на хепъри, която да ангажира сетивата ѝ, стари приоритети отново са излезли на дневен ред. Мисли за Дейвид. Планира обръщане на преобразяването. В главата ѝ са оръжията, заредени с Ориджин.

Аз също мисля за Дейвид. Но не задължително по същия начин, по който го прави Сиси.

Грохотът от милионите, приближаващи зад гърба ни, се усилива. Все повече са и все по-близо. Със Сиси поемаме отново напред. На около километър и половина от крепостната стена зърваме движение по вала. Хора, малки като точки, се надпреварват един друг. Дочуваме възбудените им гласове, хаотични и тържествувачи.

Щом достигаме стената, двамата със Сиси не забавяме темпо, а скачаме отгоре напълно безпроблемно. Тичаме по пътеката с парапет и наблюдаваме хаоса долу. Из двора тичат членове на персонала, повечето са голи, косите им са разрошени, очите им гледат трескаво и с копнеж. При все напрежението във въздуха, в общи линии става дума за остатъчно вълнение. Присъединяваме се към партито със закъснение, кулминацията му отдавна е отминала, страстите лека-полека започват да се охлаждаат. Пирът е свършил.

Ала вместо да забави темпо, Сиси изпитва нов прилив на енергия. Вдига поглед към обелиска, премисля нещо и после се втурва напред. Скача на по-ниско ниво, минава по покрива над една пътека и скача в двора. Едва се е приземила и вече поема напред, тича по

някакъв коридор, като че е обсебена от нещо. Не поглежда назад, определено не си прави труда да ме чака. Единственото, което мога да сторя, е просто да я следя с поглед, докато препускам след нея.

Спринтираме по различни коридори и отминаваме групи хора, които се движат напред и назад. Някога намирах вида на тези искрящи със своята анемична бледност голи тела за гнусни. Така и не успях да разбера обичая им да се събличат по време на лов. Но сега вече знам. Заради вълнението е, заради бушуваща енергия, пулсираща под кожата им. Сграбчвам ризата си и за секунди я накъсвам на парцали. Крещя към небето.

Сиси спира, поглежда ме и отмята глава. В очите ѝ се долавя тревожност, докато наблюдава голия ми торс. За секунда — по-малко, може би една десета от секундата — чувствам срам. Защото тя не се е предала, още не, не напълно. Разбирам го заради дрехите ѝ, още са на нея, неразкъсани. Още устоява. Не е тръгнала да дебне хепъри. Целта ѝ е да ги спаси или поне един от тях.

— Какво има? — питам я.

— Помогни ми да ги намеря.

— На върха на обелиска са. В покоите на Владетеля.

В очите ѝ се прокрадва подозрителност.

— За какво говориш? Помогни ми да открия Основоположниците и тяхната лаборатория, където са складирани стрелите, заредени с Ориджин. — Поглежда към един коридор, а после към друг. — Изглеждат ми все еднакви — процежда ядно.

По-добре да забравим за зрението си. Очите няма да ни помогнат. Вирвам нос във въздуха и вдишвам дълбоко. Ето. Едва доловима следа. С мирис на метал, за разлика от всичко друго в двореца. И дори има бегъл намек за оръжейно масло.

Сиси ме вижда да вдигам нос и се сеца какво правя. Секунда по-късно тя също долавя миризмата. Тялото ѝ се напряга и в следващия момент вече лети по коридора.

Откриваме вратата, водеща към лабораторията. Прегънатата е навътре, но пантите и ключалката са удържали. През тесния процеп между касата и избитата врата се прокрадва въздух. Именно така сме успели да определим мястото на оръжията.

Сиси не губи време. Засилва се назад и после блъска тялото си във вратата. Отново. И отново. Присъединявам се към нея и на седмия

път влетяваме вътре.

Лабораторията е празна. Не се вижда нито един от Основоположниците. Жалко.

— Насам — произнася Сиси и се втурва към арбалет, лежащ на работния плот. До него са строени няколко стрели, пълни със серума.

Макар да не мога да подуша кръвта в плътно запечатаните стрели, изведнъж започвам да се лигавя неконтролируемо.

— Джийн. — Гласът на Сиси се е променил и се долавя лека заплашителна нотка. Взема арбалета и го зарежда. — Първо ще спрем преобразяването при теб. После и при мен. След това ще се качим в обелиска да открием Дейвид. — Тонът е твърд, но предпазлив. Издаващ подозрение.

Но аз съм подготвен. Готов съм да отговоря.

— Не, почакай.

Вдига арбалета и го насочва към гърдите ми.

— Няма време за чакане.

— Ти не разбираш. Ако спрем преобразяването тук, ще се тътрим със скоростта на охлюви. Няма да успеем да стигнем до обелиска, а още по-малко да се изкатерим до върха, където са покоите на Владетеля. Истина ли е? Няма да изминем и петдесет метра, преди да ни засекаат и подгонят.

Тя мълчи и обмисля. Разкъсвана е вътрешно. Битката не е само с мен, но и с нея самата. Не иска да спира преобразяването. Не желае да се връща към тромавото и трудно подвижно тяло на хепър.

— Трябва да побързаме — подканям я. И после следва лъжата. — Колкото по-скоро стигнем до покоите на Владетеля, толкова по-скоро ще освободим Дейвид.

Тя взема решение. Прехвърля ремъка на арбалета през глава и поставя оръжието на гърба си. Спуска косата си отгоре и той заприличва на качулка.

— Веднага щом достигнем върха на обелиска, ще се инжектираме — заявява.

— Хубаво — отвърщам. На път към вратата сграбчвам двуцевна пушка от стелаж с оръжията. Твърде вероятно е да се наложи да разбием вратата към покоите на Владетеля. Прехвърлям ремъка й през главата си и я мятам на гръб, взимам също няколко пълнителя и за

всеки случай — два прототипа на Ориджин гранати. После следвам Сиси навън през вратата.

С подсиленото си чувство за ориентация двамата със Сиси с лекота намираме входа на обелиска. Втурваме се по спираловидното стълбище, издигащо се покрай вътрешната стена на кулата. Тъмна вертикална шахта се спуска в центъра на обелиска, също като черен гръбначен стълб. Това е проходът, през който се транспортират нишите.

Изкачването, което би ни отнело поне десет минути, ако бяхме възпрепятствани от слабата координация и нищо и никаквата издръжливост на хепърите, осъществяваме за по-малко от две. На върха се озоваваме пред вратата, водеща към покоите на Владетеля. Заключена е. Ако се съди по прясно нанесените драскотини и хлътнатини по повърхността ѝ, вече мнозина са се опитали да влязат, но безуспешно.

Сиси се затичва и се блъска в нея със сила. Раздрусва се, но пантите остават по местата си. Вратата е samozаклучваща се и има три резета. Спокойно можем да сгромоляваме телата си отгоре ѝ в рамките на следващия час и да няма никакъв резултат.

Прехвърлям пушката над главата си.

— Отдръпни се — предупреждавам. Прицелвам се в ключалката.

Проблясъкът от светлина е като нажежен до бяло екран за зрението ми. Болка като от хиляди остриета на бръснач експлодира в очните ми ябълки. Падам на колене и примигвам в опит да се отърва от паренето. Сиси се втурва напред с протегнати ръце и бързо ме отминава.

Дочувам звука от натрошаването на вратата. Налагам си да отворя очи и с олюляване пристъпвам подире и.

Вече в покоите на Владетеля се блъскам в метално приспособление. Това е стойката, към която се беше привързал Владетеля преди два дни. С още затворени очи я опипвам по ширина и дължина. Празна е. От рамката виси само дистанционното управление, използвано да отваря и затваря преградата.

Изминава почти минута, преди да възвърна способността си да виждам. Наоколо няма никой. Мястото изглежда толкова различно от преди. Вместо клаустрофобично и сбутано, ми се вижда просторно и въздушно, създава усещането, че се носиш в небето. Първият път бе със затворени капаци заради дневната светлина, а сега прозорците по целия периметър са напълно открити. Предлагат панорамна гледка, която ми позволява да огледам от тази висока привилегирована позиция на разстояние стотици километри във всяка посока.

Взирам се навън. От метрополиса към нас лети стена от прахоляк с височина километър и половина и ширина осем километра. Представява тълпа от милиони голи жители, които прииждат с главоломна скорост. При това темпо ще са тук след по-малко от пет минути.

Около нас аквариумите сияят като фенери. Още са пълни със зеленикавата течност. Преди два дни, когато ги видях за пръв път, бяха тъмни и мътни и малко от намиращото се вътре беше осветявано. Сега са ярки и прозрачни и успявам да видя всичко в тях.

От устата ми потичат лиги и мокрят гърдите ми. Старая се да преглътна, преди да произведа още слюнка, но тя е твърде много и се отделя твърде бързо.

Сиси още не е забелязала аквариумите. Навела се е с внимание, прекалено ангажирано от отворена ниша на пода. Души и облизва вътрешността ѝ. Изтичвам до нея. Тук вътре е бил разчленен хепър, всеки грам от него е погълнат, а стъклото е облизано поне двайсет пъти, докато е станало абсолютно чисто. Помирисвам главния съветник или поне малкото останал негов аромат. В ъгъла на нишата лежи таблетът му. Вдигам го. Покритият с лепкава слюнка екран ми казва всичко. Опитвал се е да се измъкне. Предварително е програмирал нишата да се насочи към подземната влакова гара. И това не е единственото, което е активирал — също така дистанционно е задействал локомотива.

— Насам — виква Сиси и вдига глава. Гласът ѝ е глух и дрезгав, напълно лишен от емоции. Приближава с тихи стъпки към аквариум в другия край на помещението. Хепърът вътре се носи напълно потопен в течността. Очите му са затворени, а ръцете се реят над главата, като че в знак на отстъпление, косата му се вее бавно напред и назад. Момчето хепър. Дейвид. Единственият признак за живот е

кислородната маска, поставена на устата му. Изглежда толкова различен от онова, което помня. Сега е някак изцеден от живот, младежкото му излъчване е изчезнало и е отстъпило място на тъга и агония, които са се просмукали в цялото му същество.

Чувам издрънчаването на метал. Сиси е свалила арбалета от гърба си и е освободила предпазителя. Насочила го е към мен, а бдителният ѝ поглед е фиксиран върху леещата се по гърдите ми слюнка.

— Ще върнем преобразяването сега — заявява. — Ти си пръв.

— Не, почакай. — Думите се замазват в устата ми, напоени със слюнка.

Тя отмята глава.

— Не. Сега. — Казаното от нея прозвучава като бълбукане, удавено в лигите, изпълнили устата ѝ. — Аз ще те прострелям. После ще обърна оръжието и ще прострелям себе си.

Подът започва да трепти. Стените се тресат. Хвърлям бърз поглед навън. Почти са ни достигнали, милионите от метрополиса.

— Почакай — казвам и вдигам ръце. — Просто почакай.

Арбалетът се разтриса. Защото тя също го изживява. Конфликтът. Противоречието.

— Ще те прострелям незабавно — казва. — Не мърдай.

— Чакай.

Тя вперва поглед в очите ми, пробива през неразгадаемото изражение на лицето ми. И вижда там нещо, което се мъча да прикрия, а то е същото, което и тя се стреми да отрече.

Не желаем преобразяването да бъде върнато. Не искаме отново да бъдем ограничавани от хепърската природа.

Ръцете ѝ потрепват, а по лицето ѝ пробягва съвсем бегла проява на страх и тя вдига арбалета към шията ми.

— Никога не забравяй кой си — казва ми и притиска пръст към спусъка.

Бързо движение. Зад нея. Неясно петно, нещо бяло, огненочервени кичури.

Ашли Джун, истински куршум от ярост и скорост, се блъсва в Сиси странично. Тя полита, а арбалетът се плъзва по пода. Ашли Джун се хвърля напред, тялото ѝ се оттласква и се приземява върху оръжието. Завърта се и го насочва към Сиси.

Ашли Джун е абсолютният символ на дива красота. В косата ѝ е впримчено вечерното слънце, очите ѝ са грабнали в плен две звезди. Не я наблюдавам през окуляра на снайпера или през затъмненото стъкло на паник стаята. И най-важното, не през очите на хепър. Тя е пред мен тялом. В обвивката на здрачник е, аз я гледам през очите на здрачник. И сякаш я виждам за пръв път. А когато нейният взор пада върху мен, дробовете ми започват да горят, защото съм забравил да дишам.

— Ти — произнася. В монотонния ѝ тон прозвучава лека дрезгавина. Лицето ѝ сияе с алабастрова белота. — Направил си го. Преобразил си се. Знаех, че ще го сториш. — Езикът ѝ се стрелка навън. — Чувстваш се идеално, нали?

— Какво си направила? Каква зла сила отприщи? — пита Сиси.

Ашли Джун насочва лице обратно към Сиси.

— Онова, което всеки друг би предприел в моето положение. Нещо, което би сторила и ти. — Отново се обръща към мен. — Използвах знанията си като свое предимство. Вмъкнах се тук и погълнах толкова хепъри, до колкото успях да се докопам. Беше лесно. Всички бяха в подземие. Също като храна, сервирана на поднос. После на служителите на двореца също им се прищя. Истински гуляй. По-хубаво е, отколкото го описват.

В очите ѝ потрепва болезнен копнеж.

— Трябваше да сме само ние двамата, Джийн. Да празнуваме твоето преобразяване. Колко прекрасно би било. Цялата тази хепърска плът и кръв, които пропусна... — Вперва поглед навън към приближаващото множество. — А сега ти си като всички други, пристигащи със закъснение. Не останаха никакви хепъри. С изключение на един.

Очите ми се отклоняват към аквариумите, към плаващия Дейвид, чиито очи още са затворени.

— Не този — казва.

— Кой тогава?

— Тя — произнася, все още насочила арбалета към Сиси. — След като върнем преобразяването ѝ.

— Спри. Ти не разбираш — заговаря Сиси. — Можем да ти помогнем. Можем да те върнем...

— Съжалявам, но този разговор вече го водихме.

— Не ти е ясно — продължава Сиси. — Ще използваме стрелите с Ориджин серум един на друг и...

— Той ще би превърне обратно в хепъри? — довършва Ашли Джун. — Наистина ли го искате? Бъдете честни. Наистина ли го искате? — Ашли Джун чеше китката си. — Защото досега със сигурност сте осъзнали колко по-удобно се чувствате. Всичко върви толкова по-лесно, нали? Стъпалата и дланите се плъзгат в пълен синхрон, вместо да ги размахвате около себе си като некоординирани израстъци.

Сиси пристъпва към Ашли Джун.

— Дай ми арбалета.

Но Ашли Джун клати глава и вдига оръжието.

— Всички разпаднали се части се събират в едно. Всичко се възстановява. Всичко ще бъде идеално. Има да бъде свършено само едно последно нещо. — Температурата в помещението внезапно се понижава.

Все още насочила оръжието към Сиси, Ашли Джун полага приклада на рамото си.

Сиси прикляка с устни, отдръпнати назад, и оголени зъби.

Ашли Джун просъсква, а пръстът ѝ обгръща все по-плътно спусъка.

Сиси отскача към Ашли Джун. Вече скъсила разстоянието наполовина, се хвърля отгоре ѝ, наострила зъби и нокти.

Ашли Джун дърпа спусъка. Звукът, който се чува, не е по-силен от опъването и отпускането на ластик и аз решавам, че оръжието е засякло.

Още във въздуха Сиси се извърта странично и пада на земята с разперени ръце и крака. Изправя се и примигва бързо. От основата на шията ѝ стърчи стреличка, точно между ключиците. Измъква я и я хвърля към стената.

— Нищо не се случва — отбелязва и чеше китката си. — Не подейства. Ти... — И в този момент се строполява на пода. Превръща се в трепереща купчина плът.

Тръгвам към Сиси.

— Недей — казва ми Ашли Джун. Вдига арбалета и стреля още веднъж, като този път улучва Сиси в бедрото.

— Какво правиш? — питам на висок глас.

— Давам ѝ онова, което иска. Желаете отново да стане хепър, нали така? Само ѝ помагам.

След инжектираните две дози Ориджин Сиси бързо се възстановява от преобразяването. Отмята глава назад. Дланите ѝ заблъскват по земята рязко и отсечено. От устата ѝ се откъсва измъчен стон.

— Защо правиш това? — крещя.

Ашли Джун се обръща към мен. В очите ѝ се четат смазваща нежност.

— Защото съм наясно с всичко. С цялата истина. И нещата не са такива, каквито си мислиш ти. Изобщо не са такива.

— За какво говориш?

— Понякога истината не ти дава свобода. Преследва те и ти се ще никога да не си я научавал.

От Сиси се откъсва ужасяващ вик. Превива силно гръб, а тялото ѝ се напруга. Тръгвам към нея. И тогава го надушвам. Повей на нещо неопикуемо прекрасно. Ароматът на хепър, насища се и се изостря с всяка секунда.

— Шиси! — произнасям, а усещането за името върху езика ми е странно и излиза навън, обляно в слюнка. Обръщам се към Ашли Джун. — Процесът на преобразяване се връща назад. — Челюстта ми започва да вибрира неконтролируемо.

От порите на Сиси струи мирис на хепър, неустоима кадифена съблазън. Стене от болка, но единственото, за което мога да мисля аз, е кръвта, течаща във вените ѝ така близо до мен.

Боря се с импулсите си. Отдръпвам се с две стъпки от нея, всеки сантиметър отдалечаване е болезнена борба с жаждата ми. Да я оближа, да я вкуся.

Да ям и да пия.

Блъскам с ръка в прозореца. Той се пропуква, първо се появява само една чертичка, а после, докато продължавам да блъскам прераства в цяла паяжина.

— Не се опълчвай срещу естественото си желание — заговаря Ашли Джун. — Ще разбереш по-късно, когато ти обясня. Но тя трябва да умре. — Вдига арбалета към Сиси, готова да изстреля последната стрела.

— Спри! — крещя. Сега вече мирисът е толкова по-богат и прекрасен. Забивам ноктите на краката си в мраморния под в усилие да се задържа на място.

— По-добре е тя да умре — настоява Ашли Джун. — По-добре за нас. За всички. Ще дойде момент, когато ще разбереш — обещава и отмята брадичка по посока на Сиси. — За теб ще са първите хапки, мили мой. — Накланя глава и вие с наслада. И към воя ѝ се присъединява друг, звучащ в пълна хармония с нейния, отнема ми секунда да осъзная, че се носи от собствената ми уста. Ашли Джун потрепва; аз потрепвам.

Хепър. Точно пред нас. Девствена жена хепър, така вкусна и неустоима.

— Не се бори срещу това — промълвява Ашли Джун. — Не се мъчи да устоиш.

Червеният ми и месест език се изстрелва навън. Почти съм способен да вкуся аромата във въздуха, толкова е наситен и магнетичен. Плътта на хепъра тръпне подканващо и вече се каня да скоча отгоре ѝ, върху тази мека и прекрасна плът, върху лавата от кръв, която ще ми принадлежи, ако само пробода кожата леко с удължените си зъби. Желанието е тъй чисто и завладяващо, че самото отдаване на него ще е удоволствие само по себе си.

— Джийн! — Лицето на хепъра е изкривено заради изживяваните емоции. Страхът струи на талази, от брадичката се стича пот, торнадо от нелицеприятни емоции разтърсва тялото.

Приклякам в готовност да се метна напред. Почти успявам да усетя топлата и крехка плът върху езика си, потичането на кръвта в устата ми, гърченето на тялото под лапите ми.

— Джийн — повтаря отново. Гласът ѝ е по-спокоен, решителен и все пак белязан със страх. Но погледът в очите ѝ е различен. Там няма страх. Липсва паника. Нещо се е променило. Заковава ме на място с

очите си. Блокира ръцете ми и залепва стъпалата ми на земята. — Джийн — произнася още веднъж и този път тонът ѝ е напълно лишен от паника, а в изражението ѝ личат едновременно сила и мекота.

Стоя на място и отмятам глава на една страна. И после проглеждам. За миг виждам нещата от друг ъгъл. Зървам ясно знак, белязал съзнанието и душата ми.

Това е Сиси.

И после си припомням; след това я виждам по нов начин. Коя е и какво означава за мен.

От тази ситуация има само един изход.

Прехвърлям ремъка на пушката над главата си, плъзвам пръсти по дългото студено дуло. И го притискам под брадичката си.

— Не! — виква Ашли Джун. — Какво правиш?

— Не мога, не мога — повтарям и дори сега по брадичката ми се лее слюнка и се стича по цевта.

— Недей! — моли Ашли Джун, а белите ѝ ръце стискат здраво арбалета.

— Тогава простреляй ме! — крещя на Ашли Джун. — Простреляй ме със стрела, заредена с Ориджин.

— Не...

— Направи го! — настоявам. — Направи го или ще се гръмна.

— Ти не разбираш. Тя трябва да умре.

— Не! Ти си тази, която не разбира. Ние двамата със Сиси трябва да живеем. Ние сме Ориджин. Ние сме лекарството.

Ашли Джун снижава арбалета.

— Ти и това момиче хепър не сте никакъв лек. Зараза сте. Откритото от бащата ти не е било „лек“. Било е вирус.

— За какво говориш?

Около нас всичко започва да вибрира. Тълпите са пристигнали и не са забавили темпо, когато са се добрали до крепостните стени. Хвърлят се срещу тях отново и отново, докато те, неспособни да издържат на общата им мощ, се срутват. Тела плъзват по прилежащите земи и покриват двореца с лигава белезникава пелена.

Сиси. Хепърската ѝ плът потръпва, по мускулите и подкожната мазнина плъзват съблазнителни вълнички. Остават само няколко секунди, преди напълно да изгубя контрол.

— Стреляй! — крясвам. — Пронижи ме със стреличката.

— Не!

Дулото още е опряно в брадичката ми и аз започвам да притискам пръст.

— Джийн!

Не знам какво ме кара да вдигна поглед. Настойчивостта в гласа на Ашли Джун или необичайният факт, че произнася името ми. Но когато очите ни се срещат, изпълва я странно смирение. Като че току-що е осъзнала нещо. Бавно и много преднамерено поставя арбалета на пода.

После прикляка и извива гръб, сякаш се кани да се хвърли върху Сиси. Цялото тяло на Ашли Джун издава напрежение като изопната струна. Когато вперва поглед в мен обаче, в очите ѝ има повече мекота, отколкото някога съм виждал там. В тях се чете нещо странно, може би почти тъга.

— Погледни луната — продумва. — Истината е в луната.

И после се втурва към Сиси като неясно петно, извърта очи назад и замахва напред с наострени нокти.

Виждам ги като на снимка в един замръзнал миг. Силуета на Ашли Джун на фона на прозореца с коса, вееща се зад нея, докато се спуска към Сиси; и Сиси, мъчеща се да стане от пода, като се отгласква с потни длани.

Натискам спусъка и пушката гръмва.

Изстрелът е достатъчно силен, че да запрати Ашли Джун към прозореца. При контакта с тялото ѝ в стъклото се появява вдлъбнатина и то изпъква навън като очна ябълка, но не се чупи.

— Недей — казвам.

Но тя не ме слуша. Ашли Джун се надига, а краката ѝ се подгъват. Тялото ѝ е осеяно с дупки, очите ѝ са стиснати от непоносимата болка, заслепена е от проблясъка. Не се е досетила да затвори очи при изстрела, както сторих аз. Души въздуха, а ноздрите ѝ се разширяват. Мъчи се да определи местоположението на Сиси.

— Недей.

Ашли Джун продължава да се движи. Право към Сиси.

Стрелям отново. Предупредителен изстрел в прозореца. Пробива огромна дупка с диаметър на човешки ръст точно до Ашли Джун. Вятърът духа през нея. Свисти и развява косата на Ашли Джун, а кичурите ѝ сякаш са протягащи се към мен окървавени и молеци ръце.

— Недей.

Прикляка в готовност да се хвърли към Сиси.

Стрелям още веднъж.

Вълната почти запраща Ашли Джун през дупката. Успява да се спре, само защото разперва ръце и се задържа за нащърбената ѝ обиколка. Орбитите ѝ са се разтопили; под спуснатите клепачи от ъгълчетата на очите ѝ се стичат струйки ужасяваща бяла течност. Също като сълзи.

— Моля те — казвам.

Тя скача още веднъж и аз дърпам спусъка за един последен път.

Тътенът поглъща отчаяния ми крясък.

Изтласкана е навън под открито небе. Като че за много дълго остава да виси в огромната празнота на нощта. Изглежда така сама. И после пада. Около нея ваят отломки от прозореца, блещукат и примигват. И после всичко свършва.

Блокирам съзнанието си. Отказвам да обмислям, да приема ужаса на онова, което направих. От значение е само какво следва да бъде сторено, при това бързо, защото усиливащата се миризма на хепър ме завладява все повече. Арбалетът.

Насочвам се към мястото на пода, където го положи Ашли Джун. Прешлените на шията ми пукат, въртя глава в едната и другата посока и лигите сякаш вече изригват от порите ми. Желанието ми негодува срещу волята и започва да надделява. С треперещи ръце завъртам оръжието, така че да сочи към бедрото ми. Дърпам спусъка. Рязко убождане в крака ми.

По кожата ми плъзват ледени пламъци.

Дори не помня как съм се строполил на земята. Когато идвам в съзнание, Сиси се е надвесила над мен и е наместила главата ми в скута си. Може да са минали пет секунди или пет часа — чувствам се като че и двете са верни или нито едното.

— Джийн — мълви Сиси. — Сега всичко е наред. Добре си. — Гали подгизналата ми от пот коса и я отмята от челото ми. Толкова е тъмно. Отново е нощ.

Завъртам се на една страна и кашлям. Изхвърлям гнусна жълтеникава слуз на буци. Смазан съм, отнети са ми всички сили. Краката ми са тънки като клечки и стърчат от непохватно и тромаво тяло. Гравитацията ми се струва прекалено силна.

Помещението вибрира. Целият обелиск създава усещането, че се накланя. Вътре са. В обелиска са и препускат по спираловидното стълбище.

— Трябва да побързаме, Джийн.

Кимвам и тя ми помага да стана. Избягвам да погледна навън към масите, прииждащи в двореца, към зеещата дупка, през която беше изхвърлена Ашли Джун.

— Сиси — произнасям дрезгаво и изричането на името ѝ отново ми се струва естествено и утешаващо. — Нишата. Ще я използваме да

се измъкнем. Програмирана е да се придвижи до влака.

Тя кимва.

По спираловидното стълбище във вътрешността на обелиска се носят писъци. Свирепи, стържещи, хищнически.

— Бързо — казвам. Препъвам се до нишата и вадя таблета. Командите са очевидни и, за наш късмет, лесни за изпълнение. Просто влизаме и натискам „старт“.

Но Сиси залита към другия край на залата с треперещи и несигурни крака.

— Сиси!

Виковеите от стълбището се усилват. Подушват ни.

Сиси тича обратно, вдигнала пушката.

— Забрави да се мъчиш да ги застреляш! Твърде много са. Просто влизай вътре!

Но тя просто си е припомнила онова, което аз забравих. Цели се високо в един от аквариумите и стреля. Стъклото се пропуква, резервоарът е счупен само частично, но напорът на гъстата течност разширява отвора, докато целият аквариум не се превръща в купчина стъкла и зелена локва.

Отпуснатото тяло на Дейвид се изсипва навън.

Сиси го улавя, преди да е достигнал земята. Но той се изплъзва от ръцете ѝ, като че намазан с олио, и аз вече съм до тях, за да го хвана, преди да е паднал на пода. Потръпвам ужасено при допира на кожата му. Леденостудена и отпусната е, образувалите се мокри гънки се наслояват една върху друга.

Сиси дърпа кислородната маска от лицето му.

— Дейвид! — откъсва се от устата на Сиси нещо средно между ахване и проплакване.

Стискам я за ръката.

— Да вървим, Сиси.

Но тя не го прави. Не и когато писъците — стотици на брой — вече идват съвсем отблизо. Превива се над Дейвид и блъска по гърдите му.

После, насред цялата тази врява прозвучава най-прекрасният и чуден звук. Кашляне.

От Дейвид.

Гъста и мътна слюз се надига в устата му и после се връща обратно в гърлото му.

— Дейвид! — крещи Сиси, а после го обръща на една страна и започва да го удря по гърба. — Изкашляй го, Дейвид! — Стрелва ме паникьосано с очи. — Дави се в собственото си повръщано.

Сганта здрачници са на по-малко от двайсет секунди да влетят при нас.

Но има начин да бъдат забавени.

— Вкарай го в нишата! — нареждам й. — Веднага, Сиси!

— Не и преди да спре да се дави.

Изтичвам до вратата и освобождавам Ориджин гранатите, които бях донесъл от лабораторията. Освобождавам предпазителя и натискам бутона. Мигом зазвучават тихи бипвания, които се учестяват и усилват. Хвърлям гранатата надолу по стълбището. Чувам как тропва и отскача. После нищо, като че е погълната безпроблемно в супата от плът. Сега по извитите стени летят тъмни сенки, различават се тела, глави, нокти.

Проблясване, силен гръм.

Последвани от стонове, причинени от болка. Ослепени са от ярката експлозия. А за няколко на брой болката е от различен вид — причинена от забиване на Ориджин шрапнел дълбоко в тялото и от бързата промяна, причинявана от серума.

Мятам следващата — и последна — граната надолу по стълбите. Влагам всичко налично, няма закъде да я пазя. Ново проблясване, още викове. Завъртам се. Нямам време за губене, че да проверя доколко резултатна е работата ми.

Сиси не е помръднала. Продължава да удря Дейвид по гърба и от дробовете му блика повръщано на големи храчки. От устата му излиза бяло-зелено-жълта гниеща жлъчка, в която са възникнали нови бактериални форми на живот. Вонята е неопикуема. Очите му още са затворени, ръцете и краката му са отпуснати безжизнено пред него. Ако някой ми кажеше, че това е само посмъртно спазматично повръщане, бих повярвал.

Крясвам към Сиси:

— Трябва незабавно да влезем в нишата.

От стълбите отново изригват крясъци. Това са човешки звуци, пронизителните писъци на новородени. Гранатите са подействали. Шрапнелите са превърнали здрачниците в хора. Или поне няколко от

тях. Под кожата им е проникнал Ориджин и са превили тела на две от болка, докато се трансформират в човеци само за да бъдат разкъсани мигове по-късно.

Трябва да действаме. Вдигам Дейвид и го притискам към гърдите си, а главата му увисва, като че се противи и моли: *Стига вече, стига вече. Просто ме оставете.*

През вратата влетява един здрачник, като забива нокти в мраморния под, станал хлъзгав от повръщаното на Дейвид. Краката му изневеряват и той се забива в отсрещната стена.

Повече време. Нужно ни е повече време.

Оставям Дейвид долу и се втурвам към приспособлението, използвано от Владетеля да се привърже към него. Ето — дистанционното управление за стъклената преграда виси на кабел. Натискам бутона, като в същото време в залата влизат още здрачници, пързалят се и се плъзгат и като предишния се забиват в насрещната стена.

Стъклената преграда се спуска от тавана бързо и рязко като гилотина. Осъзнали, здрачниците се хвърлят към нас. Но стената застава на мястото си секунда, преди да се блъснат в нея с всички сили. Тя издържа и не се пропуква. Тръсват глави, като че да се отърват от новата доза болка, изпълнила черепите им, и после се отдалечават, за да се засият отново. Животинските им тела бършат стъклото с още по-ожесточена сила, а грохотът кънти в ушите ми. Стъклото хлътва и вибрира като лист ламарина, но издържа. Здрачниците се отдръпват за нова засилка, но са погълнати от потока тела, изсипал се през вратата. Тази половина от покоите на Владетеля бързо се препълва. Телата им се притискат към стъклото, а нивото бързо се покачва, също като бяло море от пихтия.

Не че със Сиси се спираме, за да гледаме. От другата страна на стъклената стена плъзваме Дейвид в нишата, като сме възможно най-внимателни с измъченото му тяло, въпреки че бързаме. За миг двамата със Сиси вперваме погледи в останалото пространство в нишата, а после — един в друг. Ще е тясно. Но ще се справим. Все някак.

Здрачниците продължават да се стичат в другата половина от залата. Стъклото скоро ще се счупи. Ако не от нарастващото напрежение на десетките, а сега и стотиците здрачници, то от амплитудата на съвместните им писъци.

Сиси скача в нишата и поема Дейвид в обятията си. Аз се натъпквам в останалото пространство, като лягам в обратна на тяхната посока с глава при стъпалата им. Таблетът е в ръцете ми. Проверявам екрана за един последен път и натискам „старт“.

Стъкленият капак се хлопва. Започваме да се спускаме бързо, а правоъгълникът от сива светлина над нас се смалява и после изчезва. Пътуваме в пълна тъмнина в черния гръбначен стълб на обелиска. До ушите ни достигат откъслечни крясъци от здрачници, оставащи скрити от другата страна на стената, докато се катерят по извиващото се в спирала стълбище. Нишата се люлее ту в едната, ту в другата посока, като че цялата транспортираща система е на път да се разпадне. Изведнъж политаме право надолу и всичко, което мога да сторя, е да стисна стъпалата на Сиси, да притисна пръстите на краката ѝ към лицето си.

И после гравитацията ме смачква като нечия гигантска ръка. Правим зашеметяващо остър завой и сега вече се движим хоризонтално, тилът ми се блъска в стъклената стена, а после главата ми се килва напред след нов, спиращ дъха завой.

Минута по-късно сме окъпани от горещите лъчи на прожектори. Мъчим се да останем спокойни, с ясното съзнание, че скоро ще свърши. После угасват и отново потъваме в мрак.

И най-накрая нишата забавя темпо. От тясна ивица пред нас заструява светлина като от процеп между две завеси, става все по-широка. И накрая вече е достатъчно голяма, че нишата да премине през нея. Окъпани сме от сива светлина. Нишата спира и ние заблъскваме по капака, ръцете ни са неудържими, подтиквани от подгонилата ни клаустрофобия. Капакът се плъзга встрани. Падаме навън. На лишените ни от кислород мозъци им отнема около миг да включат къде се намираме. Но когато го правят, двамата със Сиси вдигаме Дейвид, без да се бавим дори секунда, и се втурваме към влака.

Качваме се в най-близкия вагон, последния от дългата колона. Дейвид все така не е отворил очи, нито е промълвил дума. Но диша, като поема въздух често и плитко, а издиханията му са дори по-плитки. Под очите му има тъмни сенки.

Конфигурацията на екрана на таблета се е променила. Явно разполага с някаква вградена система за определяне на позицията, която е регистрирала района, и той автоматично превключва на съответната база данни. На екрана се появяват други бутони, червени и кръгли, сини и квадратни, зелени и овални. Но има само един от значение, черен правоъгълник е и на него пише „Мисията“. Натискам го. Чува се шумно изтракване под дългата редица вагони. Вече форсиращ, локомотивът потегля. Движим се.

Както преди е и в същото време разликата е огромна.

Най-сериозното различие се изразява в празнотата. Вместо вагоните да са претъпкани с момичета от селото, сега влакът е злоещо празен, лишен от всякакво движение или звуци във вътрешността си. Дори в нашия иначе празен вагон двамата със Сиси седим абсолютно мирно, като единственото движение е произвеждано от ръката на Сиси, която гали косата на Дейвид.

И е странно тихо. Никакъв звук, освен приглушеното тракане на движещия се влак. Няма писъци и вой, нищо не се разнася над главите ни, отстрани или зад гърбовете ни. Влакът набира скорост и вратите на всеки вагон автоматично се затварят, но никакъв друг звук не пронизва потъналия в мрак тунел.

Сиси поема ръката ми в своята. Вкопчваме се здраво един в друг. Не от страх, защото такъв вече не ни е останал. Целият се изразходи.

На осем километра от двореца излизаме от тунела. Влакът ще бъде видим от двореца само за няколко минути, преди да изчезне зад ниските хълмове. Взираме се смълчано в двореца, толкова дребен в далечина и наподобяващ троха, нападната от мравки. Само първоначалната вълна от наброяващата милиони орда го е достигнала.

Но отгоре му следва да се излее по-бавна, но значително по-голяма и по-компактна маса. Кулата започва да трепти и после се разлюлява. Точно преди да завием зад възвишенията и дворецът да изчезне от поглед, обелискът се сгромолясва като пречупена кибритена клечка.

През половината нощ светът ни принадлежи напълно. Влакът цепи през пустиня, която е също така необятна и празна като осветеното от звезди небе над главите ни. Здрачниците не правят опит да ни последват, както мислехме, че ще се случи. Не и в началото. Вероятно хаосът в двореца отвлича твърде много вниманието им и не са доловили слабата следа, която оставяме. Дори часове по-късно окъпаният в сребриста светлина пейзаж представлява пълен вакуум по отношение на движение.

Но в момента, когато луната започва да избледнява и небето изсветлява до сиво, го чуваме. Стържещ звук, сякаш скелетът на нощта трака по пустинните равнини. Влакът вече лети, особено като се има предвид минималния му товар, така че здрачниците ни настигат само постепенно.

Стърженето прераства в глух тътен и един час по-късно зърваме първото свидетелство не само за приближаването им, но и за истинския им брой. Стена от прахоляк, почти толкова висока като онази, напуснала метрополиса часове по-рано, се издига злокобно над земята. От мрачния облак долитат откъслечни крясъци. Двамата със Сиси седим облежани на решетката на вагона и се вираме безстрастно в онова, което ни следва. Не че не се боим. Случаят изобщо не е такъв.

Просто докато сме блокирани тук, в единственото превозно средство, предлагащо някакво спасение, няма кой знае какво да сторим. Ако дойдат, дойдат. Ако ни достигнат, значи ще ни изядат. Това е положението. Ще се полепят по стените на клетките, първо най-бързите, а после и стотици други. Съвкупната им маса ще накара влака да дерайлира, а после общото им тегло ще смачка решетките навътре. След което ще ни погнат, а може би дотогава ние милостиво вече ще сме мъртви, защото телата ни ще са сплескани от тежестта им. Но няма какво да направим, за да избегнем такъв край, или да го отложим, или дори да го ускорим. Ако дойдат, дойдат. Така че седим, облежани

на решетката, аз съм прехвърлил ръка през раменете на Сиси и двамата стискаме дланите един на друг, а главата на Дейвид е положена в скута на Сиси. Не говорим.

Изминава един час и прииждането им вече звучи оглушително. Хиляди от тях препускат по самите релси и вагоните не се движат така гладко, а се тресат непрестанно. Все по-близо са.

Зората изненадва всички. Като че сме забравили за естествения и неумолим кръговрат на времето, за неизбежността на угасването на луната и изгрева на слънцето. Едва когато тъмното небе е озарено в перленосиво, двамата със Сиси се изправяме и поставяме под главата на Дейвид обувките ми вместо възглавница.

Предната част на тълпата е на километър и половина разстояние. Но са спрели да натрупват преднина. Разпадането на здрачниците в резултат на тези хилави утринни лъчи в началото е едва доловимо, скоростта на придвижването им намалява само с една идея. Мускулите разполагат с по-малко сила, дробовете не действат чак толкова добре. Но с избледняването на тъмнината до сиво започват да отпадат драстично, енергията им се изчерпва все по-бързо. Все пак продължават да настъпват, миризмата ни ги влече неудържимо, видът на отдалечаващия се влак ги влудява.

Луната бледнее; пробудилото се слънце обагря в червено хоризонта.

И когато венецът на слънцето се показва и лъчите му окъпват земята, от блъскащата се тълпа се откъсва колективен вик. Небето се разтваря. Бликва още светлина с цвета на кръв. Критичният праг е преминал внезапно и безвъзвратно; започват да се разтапят. В рамките на половин час наред пустинята се образува жълто и лепкаво езеро с ширина километър и половина, в началото е на буци и шава, а после, половин час по-късно, вече е втечнено и неподвижно.

Със Сиси лежим на пода на вагона. Тя опира глава в рамото ми и прилепва тялото си до моето. Пълзящото все по-високо слънце кара пръчките на решетките да хвърлят дълги сенки върху нас.

Усещам нещо мокро върху гърдите си. Сълзите на Сиси. Не потрепва и не ридае, но сълзите ѝ продължават да се леят още много минути. Едва по-късно, след като слънцето е изсушило сълзите, ще видя солта, останала по гърдите ми, подобно на белег.

Вперваме поглед между решетките на влака към небето. Обгръща ни изтощение, наподобяващо смъртта. По времето, когато небето е придобило кобалтовосиния цвят, типичен за следобедните часове, вече спим от часове. Влакът цепи през пустинята, без да бъде виждан и следен от когото и да било, право към източните планини, издигащи се в далечината.

На третия ден от пътуването ни Дейвид умира.

Държа се повече, отколкото очаквахме. Но смъртта му все пак ни потрися жестоко, особено Сиси. Направихме малкото, което ни беше възможно във влака, притискахме телата си до неговото в студените нощи или изцеждахме дрехите си в пресъхналата му уста за някоя капка вода. Но не стигна. Потресаващата ирония е в това, че смъртта му след толкова дни и нощи, потопен в онзи течен затвор, настъпи от дехидратация.

В онези първи дни на влака Сиси му тананикаше същите песнички, които му беше пяла, докато е бил бебе. Отмяташе косата му назад отново и отново по начина, по който го беше утешавала, когато е бил разстроен като малко дете, щом се е случило да си убоде пръста или да одраска коляното си.

Така и не дойде в съзнание. Настъпиха само няколко момента на кратко разбуждане, когато отваряше очите си за секунди. Взираше се с nereагиращ стъклен поглед в пустинята и по-късно в прелитащите гори. Но никога в нас. После затваряше очи и не ги отваряше отново с часове.

Зад тези спуснати клепачи се разиграваха кошмари. Крещеше откъслечни безсмислени думи. Понякога ридаше. Или умоляваше. В тези тежки моменти Сиси можеше само да къта главата му в скута си с лице, изкривено от мъка, а пръстите ѝ се мъчеха да прогонят тези сънища с ласките си, да прогонят чувството ѝ за вина. Когато той размахваше ръцете си в нощта, тя не се отдръпваше, а оставяше да я удрят по лицето. Така показваше разкаянието си.

Заговори на нас, но само веднъж. На сутринта на третия ден. Бяхме се притиснали един към друг в опит да се предпазим от студения вятър, веещ в подножието на планината. Дейвид лежеше в скутовете на двама ни с глава в свивката на ръката на Сиси. Ранното сутрешно слънце гъделичкаше кожата ни с оранжевите си лъчи и на целия свят беше предоставена мекотата му въпреки студа.

Очите на Дейвид се отвориха и за пръв път той срещна взора ми, а после този на Сиси. Очите му гледаха немощно, но погледът в тях беше ясен.

— Върнахте се за мен — прошепна.

После затвори очи, склопи клепачи тежко и с въздишка. По бузата му се изтъркаля една-единствена сълза.

Очите му никога вече не се отвориха.

Наясно сме, че приближаваме Мисията. Налице са знаци, навеждащи на тази мисъл. Релсите са осеяни с втвърдени жълти петна като сухи птичи курешки, а от близките дървета висят по-големи парчета, също като проснато пране. Останките от здрачниците, нападнали Мисията преди няколко вечери. Влакът забавя темпо; един час по-късно правим завой и все още свален, мостът към Мисията се изпречва пред погледа ни.

Ден е и по-ранните ни страхове, че може да пристигнем по тъмно и да бъдем пряко доставени под носа на издръжливи здрачници, навъртащи се още наоколо, са забравени. Както и въобще опасенията, свързани със здрачниците. Никой не е оцелял.

Покритите с обли камъни улици са празни. Накъдето и да погледнем, прозорците и вратите на празните постройки са разбити и оставени да зоят като удивени очи и шокирани усти. Слънчевите лъчи проникват безпрепятствено вътре. Влизаме в най-близката къща и минаваме от стая в стая, като навличаме пласт след пласт дрехи върху треперещите си гърдни кошове и хлътнали кореми.

Дори Познавариума, където се бояхме, че може да са се спотаили здрачници, е празен. Задната му стена е съборена и изравнена със земята, вероятно заради натиска на изпадналата в паника тълпа, търсеца убежище от слънцето. Жълтата пихтия на пода достига до глезените, а по стените има трисантиметров пласт от същата гадост.

Навсякъде в Мисията се виждат доказателства за масовата им гибел: по поляните, във фермата, по протежението на крепостната стена, навсякъде изобилства от жълтеникави петна, хванали коричка. А от човешка кост няма и следа, нито един човешки косъм, нито едно петънце човешка кръв. Всичко е погълнато, облизано, заличено от лицето на земята.

Смъртта е оставила злокобните си отпечатьци в това унищожено село без оглед на вида. Нищо не помръдва; не се чува нито звук. Няма поклащащи се момичета, няма утринни серенади или среднощни

писъци. Звучи единствено свистенето на студения вятър сред оглозганите ребра на запустялото село.

Спираме на платформата за пране до потока и потапяме треперещи ръце в леденостудената вода, изгълтваме жадно шепа след шепа. Претърсваме кухнята и се натъпкваме с остатъците храна, които откриваме, разпръснати сред царящия хаос. Туршия от съборени буркани, краставици, счупени на две, стъпкани самуни хляб. Не можем да се наситим. Ядливо ли е, мигом се озовава в устите ни.

След това, неспособни да спрем да треперим, се настаняваме пред камината в най-близката къща. Огънят действа успокояващо; комбинацията от храна, вода, топлина и удобно канапе заплашва да ни подмами към сън. Но ръката на Сиси в моята се напънга, когато тя осъзнава нещо.

— Дейвид — промълвява. — Не можем да го оставим там навън просто така.

Излизаме обратно навън и поемаме с тежки стъпки към влака; с лопати в ръце. Лежи във вагона в абсолютно същата поза, в която го оставихме, само изглежда малко по-самотен. И двамата сме разкъсвани от чувство за вина. Искахме да го отнесем с нас още с пристигането, но бяхме твърде слаби. Сега изкопаваме гроб. Сиси избира място в близост до релсите, приблизително там, където Джейкъб скочи от влака и срещна ужасната си смърт. Момчетата биха се радвали да са редом, ако не в действителност, то поне духом.

След като изсипваме последната лопата пръст, стоим смълчани. През голите клони на дърветата просвирва лек порив на вятъра.

Устните на Сиси треперят.

— Съжалявам, Дейвид. Съжалявам. Съжалявам. Съжалявам. Толкова съжалявам.

Обръща се към мен, заравя лице в якето ми и крещи право срещу сърцето ми.

Вървим покрай крепостната стена и оглеждаме околността. Нощта е започнала да се спуска и кървавото небе вече надвисва под тежестта на новия сумрак.

— Колко дълго, докато дойдат? — пита Сиси.

Вперваме поглед надолу по стръмния планински склон, осеян със скали, към гъстия балдахин на гората. Пустошта се простира под нас, докдето поглед стига, като безкраен изтърган килим.

— Много от тях са умрели в пустинята — отговарям. — Може би над милион. Но има още много милиони други. И ще се появят. Дай им три последователни дни с проливен дъжд и облаци, покриващи небето, и ще се доберат до тук повече или по-малко пострадали. Зависи от времето. — Взирам се мрачно в тъмнеещия хоризонт. — И дори да не завали със седмици, дори да грее всеки ден, те пак ще дойдат. Ще построят още покрити лодки или ще ремонтират повредените. Или пък ще конструират защитен влак. Каквото и да предприемат, не разполагаме с повече от две седмици.

Крачим покрай дължината на стената, а главите ни са ангажирани с размисли.

— Ще намерим два действащи делтапланера — предлага Сиси след малко. — Клеър спомена, че можело и да има някои използвани. После ще полетим на изток. — Остава задълго с лице, насочено в източна посока. Когато заговаря, тонът ѝ прелива от самообвинение. — Ти беше прав, Джийн. Трябваше да те послушаме. Още по времето, когато имахме някакъв шанс. Трябваше всички да продължим на изток заедно с теб. Ако не бях подхождала така глупаво, сега всички щяха да са живи.

— Не говори така.

— Но е самата истина.

— Може би не е.

Обръща се да ме погледне.

— Какво имаш предвид, Джийн?

— Не знаем какво има на изток, нали така? — отвърщам. — Не знаем нищо.

— Знаем достатъчно. Наясно сме, че баща ти е искал да се насочим натам.

Тикам ръце в джобовете на якето си.

— А какво всъщност знаем за него? — Сега е мой ред да устремя поглед на изток към зеещото нищо. — Нямаме представа защо е изоставил плана, свързан с Ориджин. Нито защо си е тръгнал оттук седмици, преди да се очаква да пристигнем. — Клатя глава. — Какво го е накарало да обърне гръб на мечтата си? И този път да ме изостави окончателно?

Сиси стои, загледана към къщите, сгушени в сенките от другата страна на ливадата.

— Сигурно е било нещо тук. Така трябва да е. Нещо го е стреснало. Нещо го е променило. — Погледът ѝ се спира върху изолираната сянка на сграда, разположена близо до периметъра на гората. Лабораторията, където той е прекарвал цялото си време. Когато за последно бяхме тук, претърсихме я из основи, но тя така и не издаде никоя от тайните му.

Ала Сиси продължава да стои втрещена в нея със склучени вежди, потънала в дълбок размисъл.

— Какво му се е случило? — питам. — Как е възможно да се промени така драстично?

Въпросите се реят над нас като струйки дим, без да получават отговори.

Не отнема много време да открием действащи делтапланери. На Сиси ѝ хрумва метод, който е резултатен и ефективен: оглежда ги за прах. Всеки делтапланер, по който има относително малко прах, трябва да е бил използван от Клеър не чак толкова отдавна. С помощта на няколко светила, които открихме да се ваят наоколо, двамата се движим по коридора и инспектираме делтапланерите — на практика всички до един потънали в плътен слой прах, — висящи по стените. След по-малко от половин час откриваме два не чак толкова прашни. Оставяме ги до вратата, а утре ще ги огледаме по-щателно на слънчева светлина.

Нощното небе е потънало в чернота. Суровият вятър превръща росата по ливадата в слана. Примижаваме заради студа и унило мерим разстоянието между нас и къщите.

— Да отидем в офиса на Кругман — предлагам. — Можем да се устроим там за през нощта. Да използваме камината.

Офисът е неузнаваем. През строшените прозорци не спира да вее. Прекатурените мебели са притиснати към стената, като че запратени там от вятъра. Наясно сме, че случаят не е такъв. Атаката на здрачниците е онова, което е унищожило всичко — и всички — тук. Дори масивното дъбово бюро е обърнато наопаки, а три от четирите му крака са пречупени.

Сиси отива до бюрото. Взира се в дълбоките бразди, оставени от нечии нокти, в белите трески, стърчащи под всякакви възможни ъгли, също като счупени кости, пробили кожата. Полувтвърдена жълта течност е оформила локва в едно от строшените чекмеджета. Останките от разтопен здрачник. Сиси обгръща тялото си с ръце, като че да се предпази от внезапен студ.

— Какво има? — питам.

Тя само клати глава. Но очевидно нещо я притеснява. Раменете ѝ са твърде вдървени, а лицето ѝ има пепеляв оттенък.

— Не, сериозно. Какво има?

Тя поема дълбоко въздух.

— Кога ще говорим за това?

Стрелкам я с поглед, като се мъча да схвана.

— Кое е „това“?

Тя ме поглежда неуверено.

— Трябваше да го обсъдим по-рано. Но... моментът никога не беше подходящ. Нито във влака, нито когато Дейвид... — Гласът ѝ заглъхва и изречението увисва недовършено, сякаш очаква аз да го допълня.

— За какво говориш?

Помежду ни се настанява тишина. Очите ѝ са спрели върху мен и когато я поглеждам, тя улавя погледа ми и го задържа. И в този момент разбирам. Става ми ясно каква тема се опитва да повдигне така неохотно. Проблем, удобно отбутван встрани през последните няколко дни заради битки, бягане и умора, но който не може повече да бъде избягван.

— Разбираш ме, нали? — промълвява, а очите ѝ почти умоляват да е така.

Кимвам бавно и без желание. Следващите ми думи са по-тихи от шепот и са изречени като нежелано признание.

— Защо се чувствахме така естествено? Когато бяхме преобразени, защо усещахме като нещо толкова нормално — всъщност като нещо безкрайно по-добро — да сме здрачници?

Тя приближава към мен с ръце, обвити около тялото ѝ.

— Защо, Джийн?

Нежно я придърпвам към себе си.

— Не знам — отговарям.

Тази нощ не оставаме да спим в офиса на Кругман. Погромът вътре, духът на Кругман, който още витае сред стените му, студеният вятър, проникващ в него, всичко това кара разходката до къщите да изглежда за предпочитане. Настаняваме се да преспим в сградата за тъкане и шев. Устройваме си постеля пред огнището, напълно изтощени. Затварям очи и се мъча да събера сили да запаля огъня. До мен Сиси все още седи с напрегнато тяло.

— Колко светила имаш? — пита.

— Останало е само едно — отговарям. — Защо?

Тя клати глава.

— Сиси, какво има?

— Нищо. Просто ми е трудно да заспя без някакво оръжие под ръка.

— Тази нощ никой няма да се появи. Нито утре вечер. И още няколко нощи след това. Тази нощ сме в безопасност. — Полагам длан на гърба ѝ, за да ѝ вдъхна утеха. Тялото ѝ е стегнато.

— Знам — съгласява се. — Но все пак.

— Утре ще си набавим светила. От лабораторията. Става ли? Там има много. Сега да поспим. На сигурно място сме.

Тя не казва нищо, само гледа навън през прозореца.

По-малко от десет секунди по-късно не мога да направя нищо по въпроса и потъвам в дълбок сън.

Будя се. Сигурно са минали часове. Тялото ми е вдървено и схванато. В стаята е толкова студено, че от устата ми излизат бели облачета. Постелята до мен е празна. Докосвам леката вдлъбнатина в завивките. Студена е. Няма и бегъл помен от топлина.

Навън студът е смразяващ. Ушите започват да ме болят и убивам стегнато одеялото около главата си като шал.

— Сиси? — произнасям в обгръщащия ме пълен покой. Не силно, макар наоколо да няма никой. Въпреки че нямам причина да се

боя. Въпреки че сме сами тук в планината и на километри няма жива душа.

— Сиси?

Единственият отговор е мразовитото пукане на ледения въздух. Вкарвам в действие последното светило и го държа пред себе си. Покритите с камъни улици са ограждани от тъмните и потънали в тишина къщи. Когато достигам границата на селото, зървам дирята, оставена от нея в тънката снежна пелена. Води навън от селото по посоката на тъмната гора. Към лабораторията, където пренавитата и неспособна да заспи Сиси явно е отишла да търси светила.

Забързвам нататък, лъчът на светилото ми започва да избледнява, а замръзналата трева хрущи под подметките ми. На петдесет метра от лабораторията съм, на десет метра, на един метър от отворената врата и сега, точно в мига, когато светилото угасва, надничам в лабораторията, сега минавам през прага, сега вече съм в тъмната постройка без прозорци.

Сиси се е отпуснала на един от работните плотове. Всички сили са се изцедили от тялото ѝ. Слаба и разсеяна зелена светлина я осветява и прави силуета ѝ отчетлив. Трепери от... Тъга? Шок? Страх? Не знам точно какво. Единственото, което знам, е, че нещо у нея се е прекършило и тя е безвъзвратно променена.

— Сиси.

Не се стряска при прозвучаването на гласа ми. Чула е да приближавам през полето. Но не се обръща към мен, а само продължава да трепери. Дори когато я приближавам в гръб и я докосвам по рамото, пак не помръдва. Кожата ѝ е леденостудена на допир.

На плота пред нея лежи отворено сандъче. Не го видях предишния път, когато бяхме тук и обърнахме лабораторията наопаки в издирване на знак, за който се надявахме, че баща ми ни е оставил. Междувременно тук е влизал друг, успял някак да открие това скрито сандъче и очевидно разглеждал съдържачото се вътре.

А то сега е разпиляно върху този плот — стотици листове хартия. Плесенянали и вехти са, на косъм да се разпаднат на прах. В горния край на всеки лист има сребрист символ. Изобразяващ полумесец.

Преглеждам страниците, без да разбирам нищо от формулите, официалните меморандуми, картите, уравненията, диаграмите и кореспонденцията. Използваният език е архаичен и непонятен. От хартията лъха тежка миризма на спарено, трупала се с изминаването на неизброими векове.

— Сиси? Какви са тези документи? Откъде се появи сандъчето?

Тя сочи към ъгъла на лабораторията. Успявам да различа дупка, издълбана в пода. Място, на което дъските са били изкъртени и хвърлени настрана със силата на пет души. Или на един здрачник.

Тя полага длан върху друга купчина листа, лежащи точно пред нея. Това са книжа, свързани с Мисията, административни формуляри, счетоводни глупости. В началото не ми става ясно. Но после тя ги обръща и на гърба на всеки лист се вижда почеркът на баща ми. Прехвърлям няколко страници. И бързо схващам какво чета: превод на античните документи, направен от баща ми. Опитал се е да направи нечетимото ясно. Но всъщност е успял да превърне непонятното в невъобразимо.

Сега вече Сиси се обръща към мен. Искрящата зелена светлина озарява лицето ѝ. Завинаги ще помня израза в очите ѝ, когато се спряха върху мен, как преливаха от покрусата, как от всяко око надолу се стичаше по една вадичка сълзи.

— Сега знам истината — шепне ужасена.

* * *

Превод на документи, номерирани с 369–384

Извадка от официална кореспонденция между Владетеля и
Главнокомандващия учен. Година на кореспонденцията: неизвестна.

От: Главнокомандващия учен
До: Негово Височество Владетеля
Дата: 18 октомври
Тема: Развитие на проекта ХЕПЪР

Ваше Височество,

Проектът Хепър (секретното Проучване за резервни енергийни
ресурси) напредва добре. Засега всички предварителни тестове,
проведени с трупове на мишки, дават желаните резултати.
Инжектирането на ХЕПЪР вирус в мъртвото тяло на мишки направи
плътта им ядима храна за живи мишки. Въпросните мъртви мишки
бяха консумирани от живите мишки в рамките на очаквания период.

* * *

От: Главнокомандващия учен
До: Негово Височество Владетеля
Дата: 5 януари
Тема: Моля, премислете

Ваше Височество,

Налага се да ви моля да преосмислите, Ваше Височество. Както
се опитах да подчертая в предишните ми три писма, просто не сме
готови да преминем към човешки трупове като обекти за пробите ни.

Ако си спомняте, целта на проекта ХЕПЪР беше да се създаде вирус, който, да го кажем направо, ще преобрази по магически път мъртвите тела в ядима плът. След като катастрофалната суша и последващият глад в рамките на последното десетилетие убиха повече от половината население, ние от научната общност на драго сърце последвахме заповедта ви да открием алтернативен източник на месо. Този строго секретен проект, инициран от Ваше Височество, дотук се радва на неописуем успех. Инжектирането на ХЕПЪР вирус в мъртви мишки даде като резултат поглъщането на въпросните трупове от живи мишки в рамките на една нощ.

Въпреки това обаче просто е твърде рано да изпробваме ХЕПЪР вирус върху човешки трупове. Съществуват твърде много неща за ХЕПЪР вируса, които не са ни известни. Дори при прилагането му на миши трупове срещаме някои тревожещи резултати. Миналата седмица, например, след като удвоихме дозата, живите мишки развиха ненаситност по отношение на мъртвите, която граничеше с лудост.

Призовавам ви да премислите, Ваше Височество.

* * *

От: Главнокомандващия учен
До: Негово Височество Владетеля
Дата: 10 януари
Тема: Относно: Увеличаване на ХЕПЪР дозата

Ваше Височество,

При цялото ми уважение, Ваше Височество, искането ви просто не може да бъде изпълнено. Преди предпочетохте да пренебрегнете съвета ми, когато наредихте — въпреки разпалените ми протести — да започнем да инжектираме човешки трупове с ХЕПЪР вируса. А сега правите грешката още по-страшна, като настоявате за увеличаване на дозата. Дозировката, която прилагаме в момента, вече надвишава онова, което смятаме за максимално допустим прием. Количеството, което Ваше Височество изисква, е прекомерно и вероятно ще предизвика непредвидими и сериозни проблеми.

Макар да разбирам, че ще сте ядосан заради липсата ни на прогрес по отношение на човешките трупове, автоматичното увеличаване на дозата не представлява най-благоразумната и рационална следваща стъпка. Принуден съм отново да изкажа категоричните си възражения, що се отнася до по-нататъшно инжектиране с ХЕПЪР вирус.

* * *

От: новоназначения Главнокомандващ учен
До: Негово Височество Владетеля
Дата: 18 януари
Тема: Благодаря

Ваше Височество,

Най-напред, позволете ми да изразя най-искрените си благодарности за честта, с която ме удостоихте. Коленопреклонно съм признателен, задето ме повишихте в пост Главнокомандващ учен (и ръководител на проекта ХЕПЪР). И въпреки че предишният Главнокомандващ учен — за чиято неотдавнашна и ненавременна смърт още скърбим — постави висока летва, която дори не бих могъл да се надявам да надскоча, бъдете сигурен, че проектът ще продължи да се развива безпрепятствено. Всъщност, радвам се да докладвам, че утре ще утроим дозата, инжектирана в човешки трупове, точно каквото е искането на Ваше Височество.

* * *

От: новоназначения Главнокомандващ учен
До: Негово Височество Владетеля
Дата: 2 февруари
Тема: Относно: Живи субекти

Ваше Височество,

Дано не възразявате, че оспорвам целта на последната заповед на Ваше Височество. Наясно съм, че съм нов на този пост и по тази причина ми липсва опит, но дори при това положение ми е трудно да видя обосновката зад желанието на Ваше Височество да бъдат инжектирани живи субекти с ХЕПЪР вируса. Знам, че последният цикъл от експерименти с трупове даде незадоволителни и разочароващи резултати, но държа да ви уверя, че инжектирането на живи субекти с ХЕПЪР вируса е крайно непрепоръчително. Всъщност напълно противоречи на целта, стояща зад проекта ХЕПЪР, която, ако мога да си позволя да напомня на Ваше Височество, се изразяваше в добиването на ядимо месо от трупове, с цел да попълним хранителните си запаси в случай на глад.

* * *

От: Главнокомандващия учен
До: Негово Височество Владетеля
Дата: 8 февруари
Тема: Относно: Увеличаване на дозата

Ваше Височество,

От няколко нощи наблюдаваме субект FY013. Инжектирането на ХЕПЪР вирус му оказва слаб ефект, с изключение на това, че ослепя. Не вижда. Препъва се с протегнати напред ръце и постоянно се блъска в разни неща. Също така загуби способността си да спи. Сега просто припада, строполява се на пода и лежи там с часове. Освен тези минимални промени не забелязахме кой знае какво друго. Още веднъж ще заявя, не схващам целта, криеща се зад инжектирането на жив индивид с ХЕПЪР вирус. И съм напълно озадачен защо сега Ваше Височество желае да увеличи още повече дозировката на FY013.

* * *

От: Главнокомандващия учен
До: Негово Височество Владетеля
Дата: 11 февруари
Тема: Относно: Необходимост от друг субект за опити

Ваше Височество,

В рамките на последните две нощи се случиха неочаквани събития, свързани с FY013. След като по волята на Ваше Височество го инжектирахте с увеличена доза ХЕПЪР вирус, субектът започна да показва много озадачаващи симптоми: 1) По крайниците и под мишниците му се появиха косми; 2) Зъбите му се изтъниха; 3) Разви неутолима жажда (една чаша вода на ден); 4) Най-странното от всичко е, че явно е развил устойчивост на инфрачервените и ултравиолетовите лъчи. Освен всичко изброено започна да излъчва особено остра миризма.

За съжаление обаче умря. На този етап молим за нов субект, жив екземпляр, за да продължим с тестовете си. Моля, изпратете споменатия субект при първа възможност.

Като добавка към докладваното трябва да спомена, че ще има леко забавяне — само една или две нощи, — тъй като се налагат поправки. Част от апаратурата в лабораторията пострада, както и прозорците и вратите. Колкото по-скоро всичко бъде поправено, толкова по-скоро ще възобновим опитите си. Но моля ви, пратете ни един (или двама! или трима!) живи субекта скоро, колкото ви е възможно (или дори по-скоро!).

Също така, Ваше Височество, бихте ли ме уведомили, че сте получили този имейл. Просто искам да съм сигурен, че е стигнал до вас!:)

* * *

От: Главнокомандващия учен
До: Негово Височество Владетеля
Дата: 12 февруари
Тема: СПЕШНО!

Ваше Височество,
Пиша във връзка с последния си имейл. Кога да очаквате да ни пратите още живи субекти?

* * *

От: Главнокомандващия учен
До: Негово Височество Владетеля
Дата: 13 февруари
Тема: СПЕШНО!

Ваше Височество,
Може ли да ни пратите повече субекти за провеждане на тестове възможно най-скоро?

* * *

От: Главнокомандващия учен
До: Негово Височество Владетеля
Дата: 15 февруари
Тема: Млади субекти от женски пол за провеждане на опити

Ваше Височество,
Завърши нов цикъл от опити. Никога не сме използвали субекти от женски пол и в началото бяхме изненадани, когато ни пратихте такъв. Резултатът обаче е много впечатляващ. Бихме желали да

проведем повече опити с млади субекти от женски пол. Бихте ли могли да ни пратите такива, моля? За предпочитане са млади жени.

* * *

От: Главнокомандващия учен
До: Негово Височество Владетеля
Дата: 17 февруари
Тема: Необходимост от още субекти.

Ваше Височество,
Тестовете се провеждат усърдно и успешно. Моля, пратете още субекти.

* * *

От: Главнокомандващия учен
До: Негово Височество Владетеля
Дата: 19 февруари
Тема:

Ваше Височество,
Изгубихме някои от членовете на екипа. Моля, изпратете заместници за следните постове:
(извадката свършва).

* * *

ОФИЦИАЛНА ЗАПОВЕД НА НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО
ВЛАДЕТЕЛЯ НА ДВОРЕЦА
ПОВЕРИТЕЛНО

(начало на извадката, датата е под въпрос)

... бързо стана ясно, че проектът ХЕПЪР е излязъл от контрол. Ефектът от инжектирането с ХЕПЪР вирус е толкова бърз и силен, че скоро цели групи учени — прославени, уравновесени, интелигентни — се обърнаха един срещу друг и се опитаха да се инжектират взаимно. Нищо не можеше да обуздае копнежа им за плът, трансформирана от ХЕПЪР, и за червената течност.

Проектът ХЕПЪР е нещо повече от отявлена катастрофа. Като резултат е дал — и това не може да бъде отречено — потенциално опустошително оръжие. Такова, което бъде ли отприщено и озове ли се сред населението, по грешка или по друга причина, ще причини масова смърт и насилие и твърде възможно изчезване на вида ни. Макар да става ясно, че ефектът му лесно може да бъде обратим, грешки не бива да се допускат. Озовал се в неподходящи ръце, ХЕПЪР вирусът лесно може да се използва като оръжие за масово унищожение. Трябва да бъде напълно и изцяло ликвидиран.

По указ на Негово Височество всички формули, данни, резултати и документи, свързани с проекта ХЕПЪР, да бъдат окончателно изтрити, унищожени и/или изгорени. Такова нещо никога не е съществувало. Почтените граждани на метрополиса никога не бива да узнават за това.

Според друг указ се открива отдел ХЕПЪР. Ролята на този отдел е да дава обяснения за съществуването на хепъри, които са успели да се вмъкнат в обществото ни. Гражданите са любопитни и настояват за отговори. Горепосоченият отдел ще изфабрикува фалшива история на еволюцията, стояща зад съществуването на хепърите. Няма да бъдат щадени средства, за да е сигурно, че обитателите на метрополиса никога няма да прозрат истината зад генезиса на хепърите. На отдела ще бъдат давани неограничени ресурси в продължение на бъдещите години, десетилетия, векове и дори хилядолетия.

Също така има заповед Главнокомандващия учен и колегите му да бъдат инжектирани с ХЕПЪР вирус и после да бъдат затворени в катакомбите на двореца. Съдбата им ще бъде решена в последствие от Владетеля.

В допълнение, това е... (край на извадката).

В продължение на близо половин час преглеждам преводите на баща ми. В началото прелиствам страниците бавно, не съвсем сигурен какво точно чета, а смисълът все още ми убягва. Но докато следвам натрапчиво познатия почерк на баща ми да се лее по хартията, отминавам мастилени петна, където като че е задържал писалката за по-дълго, направил пауза заради пълното си смайване, постепенно сглобявам нещата.

Тези листове са пълно сквернословие.

Дърпам се настрани от работния плот, надалече от купа листа, все още прочетени само до половина. Впервам поглед навън. Нищо не е същото; всичко се е променило.

— Докато бяхме в сградата „Домейн“ — шепне Сиси, а думите ѝ са напълно лишени от живот, — на петдесет и деветия етаж видях абсолютно същите документи. Стара мухлясала хартия на път да се разпадне. На всеки лист имаше същия знак във форма на полумесец. Лежах в отворен наполовина изпразнен кашон. Някой се беше вмъкнал на етаж и беше открил кашона.

Стоя втрещен в страниците и просветващите полумесеци.

— Баща ми е онзи, който се е вмъкнал там — обяснявам. — Очилата, които си намерила, са негови.

Сиси кимва тъжно.

— Откраднал е част от писанията и ги е донесъл в Мисията. Тук ги е превел. И после се е скрил, неспособен да се помири с откритото.

Насочвам поглед към дупката в ъгъла на помещението.

— Ашли Джун — прошепвам. — Била е тук. Открила е написаното, тя е изровила листовите.

Сиси пристъпва към работния плот.

— Погледни луната — промълвява, а пръстите ѝ следват очертанията на знака, отбелязан на една от страниците. — Истината е в луната.

Помня тези нейни думи. Думите на Ашли Джун. И също така помня нещо друго, което каза тя и начина, по който го произнесе, сякаш бе предупреждение.

Понякога истината не ти дава свобода. Преследва те и ти се ще никога да не си я научавал.

Осъзнавам, че съм неспособен да говоря. Не и за това, като че е нещо, което може да бъде обсъждано, анализирано, разчепкано и вкарано под контрол само с някакви си думи. Изхвърчам през вратата, изпитал потребност да съм далече от лабораторията, да се намирам на открито, да няма нищо, което да ме дели от луната и звездите.

— Джийн!

Продължавам да тичам, все едно, че болката в краката и дробовете ми ще може да заличи узнатата истина, придобитите знания, прощаването с наивността. И дори когато препускам с пълна сила, преглъщайки сълзите си, пак успявам да го почувствам: тромавото ми тяло. Така различно е от стремителната пластичност, която ме съпътстваше, докато прекосявах Пустошта като здрачник, от хармонията между движещите се крайници, от единството на брутална сила и грациозност. Сега човешкото ми тяло се подрусва над краката ми грозно и непохватно.

— Джийн! Почакай!

Езерото се изпречва пред мен, не съм избрал посоката съзнателно, но нетърпеливите ми крака сега се движат още по-пъргаво. Вятърът вие, усещам повеея му по тила си, по голите си глезени. В следващия момент тичам по стръмния бряг, като прескачам повалени трупи. Пробивам със стъпала гладката повърхност на езерото.

Студът ме прерязва като стъкло. Но преди да успея да нагазя по-дълбоко, Сиси ме сграбчва за рамото.

— Джийн!

Дърпам ръката си. Но тя стиска и внезапна промяна в равновесието запраща и двама ни във водата. Ръката ми се блъска в камък, лежащ на плиткото дъно; от дланта ми потича кръв. Показваме се над повърхността, запъхтени и мокри, а целият въздух се е изцедил от дробовете ни. Чувствам студа като хиляди иглички, забили се в мен.

— Трябваше да се преобразя преди години! — крещя и пляскам водната повърхност. — Защо просто не се трансформирах? Защо беше тази ненужна борба, защо цялото това страдание нощ след нощ, месец

след месец, година след година? — Тялото ми замръзва, но очите ми пламтят от гняв. — Защо, Сиси? Защо бяха тези ежедневни мъки да оцелеем, когато не сме нищо друго, освен мутанти? Когато не сме нищо повече от аномалия?

— Джийн...

— Ние сме онези, наопаки на Вселената! Трябвало е просто да се преобразим! — Сега от очите ми бликат сълзи и прогарят симетрични пътеки по лицето ми. — Когато бях на пет, когато бях на шест, на седем, на осем, когато бях на тринайсет... Просто е трябвало да се преобразя! И този неописуем ад би свършил. Намирал съм се на едно порязване и капка слюнка от промяната — от трансформирането обратно към нормалното ми състояние, към истинската ми природа, естествената ми същност. А не това! — Блъскам по гърдите си, зашлепявам лицето си. — Не онова, което винаги съм смятал за истинско! Не този изрод, който представлявам.

Тя ме гледа, а устните ѝ треперят и не знае какво да каже. Лицето ѝ се изкривява и от обезформената ѝ уста се откъсват странни стонове и въздишки. Защото осъзнава, че е истина. Ние сме отхвърлените, ненормалните. Ние сме паразити и в този свят на чистота няма място за нас.

— *Проклетият* ми баща! — крещя, отправям поглед към звездите и давам воля на яростта си. — Трябваше да ме оставиш да се преобразя! Вместо да ме използваш като опитна мишка, трябваше...

— Той не е знаел, Джийн!

— Трябва да е знаел! Открил е формулата за Ориджин. Трябва да е бил наясно с предисторията. — Поглеждам към Сиси, като повдигам тежко гърди. — Знаел е. Бил е наясно, че ние сме храна.

Забелязвам, че посърва още повече. Трепери и мига учестено. Но после нещо се случва. В очите ѝ се четат отпор и настоятелност.

— Не е знаел — настоява с изтънял глас. — Поне не в началото, не и през всички онези години, когато беше с нас в купола. Отнасяше се към нас, сякаш сме специални. Все едно ние сме оригиналът, а те са аномалията.

Хвърля поглед към лабораторията.

— Не мисля, че е имал изобщо някакво подозрение до завръщането си в Мисията. Докато не е превел всички онези книжа. На

хартия на Мисията, както сигурно си забелязал. Чак тук е осъзнал истината, дълго след като е напуснал купола.

— Откъде би могла да знаеш какво се е въртяло в главата му...

— *Никога не забравяй кой си.* — Поглежда ме от упор. — Никога не би казал такова нещо, ако ни смяташе за...

— Изроди?

— Не бих се изразила точно така.

— Е, по-добре да свикваш с тази мисъл. Защото ние сме именно това. — Сълзите парят очите ми като киселина. Едва сега започва да ми става ясно. Може би Сиси е права; може би баща ми е открил истината чак след като се е върнал в Мисията. Само мога да си представям ужаса от наученото, преживян в тъмнината и усамотеността на лабораторията му. Така смайваща и отблъскваща истина, че му се е наложило да се махне от Мисията, да заживее в гората сам като отшелник. Далече от противните, заразените, нечистите, далече от колонията на хепърите.

Тя отмята настрани мокрите кичури коса, увиснали пред лицето ѝ.

— Аз не се чувствам така. Не се смятам за изрод.

Думите ѝ ме разяряват. Изливам гнева си отгоре ѝ.

— Браво на теб, Сиси! Продължавай с опитите да се самозалъгваш. Но знаеш ли какво? Като че не е достатъчно зле, но за нас двамата е още по-зле. Ние не сме просто изроди, не сме просто хепъри. Ние сме нещо повече. Нещо по-лошо. Може да си въобразяваш, че представляваме чудото Ориджин. Но знаеш ли какво представляваме всъщност? Мръсна бомба. Движещ се инкубатор на смърт и зараза. Лекът, който баща ми си е въобразявал, че е открил... Открил е единствено изгубената формула за смъртоносен вирус. Ние не сме лек, а зараза. Не олицетворяваме спасение, а напаст. Това се опитваше да ми каже Ашли Джун. Ние сме смъртоносна бомба, която ще доведе до изчезването на всички хора.

Отпуснати и наполовина потопени във водата, пръстите на Сиси потрепват и по повърхността на езерото се появяват вълнички. Отраженията на звездите, преди идеални точки в огледало, сега се размиват в неясни петна.

Обръщам глава в друга посока, вирам се в езерото, дърветата, планинския връх, силуетите на далечните постройки.

— Затова ни е изоставил. Затова е отлетял на изток. За него сме станали нещо извратено.

— Не говори така — казва. Бавно изпъва рамене назад. — Остави ни инструкции да се придвижим на изток и да се срещнем с него. Искал е да ни види отново. Не помниш ли какво ни каза Клеър в Мисията? Думите ѝ бяха: *Това желаеше баща ти. Да отпътувате на изток. Налице са интриги, каквито дори не можете да си представите. Ти и Сиси трябва да отпътувате на изток.*

— Казал го е само за да ни отдели от тях! — Засмивам се с маниакален и горчив смях. Сега разбирам истината. Противната и ужасна истина. — Ако замисълът с Лова наистина би подействал, ако всъщност би довел и двамата ни в планината, в тази ситуация вече му е бил нужен план, с който да ни примами надалече. На много далече. — Разплисквам водата и забелязвам, че раната на дланта ми кърви. — По този начин, ако бомбата се задейства, ще е отстранена на безопасно разстояние от населението. Скъпоценното и чисто оригинално население — това, състоящо се от здрачници.

Сиси трепери — дали от страх или от студ, не ми е известно, — а вече пепелявото ѝ на цвят лице е още по-бледо.

— Не би изпитвал подобна лоялност към здрачниците. Не и след като...

— Не е било от лоялност към тях! А от лоялност към собствените му безценни принципи. Защото баща ми никога не е подкрепял унищожението, никога не е бил за геноцида. Държеше единствено на спасението! Помниш ли какво каза главният съветник? Как баща ми е проповядвал, че няма по-издигната цел от това да лекуваш болните, да пречистиш нечистите. Как няма по-възвишено призвание от това да спасиш здрачниците. Само че сега баща ми вече няма какво да спасява, нищо, което да лекува. С изключение на самия себе си. В това се крие жестоката ирония. Гледал е на себе си като на спасител, докато не е осъзнал, че в ръцете си не държи нищо друго, освен мръсна бомба. Която се е налагало да запрати далече, колкото е възможно.

Сиси се свива на мястото си и прави гримаса. Противи се, безпричинно отлага неизбежното.

Нещо топло се плъзга по ръката ми. От раната се стича кръв.

— Виждаш ли това? — питам и тикам окървавената си ръка пред лицето на Сиси. — Виждаш ли тази кръв? Това е напаст, Сиси. Инфекция. Смърт. Нещо отвратително. Ненормално!

Сиси клати глава с широко разтворени очи. Постепенно я напуска всякаква борбеност. Силата ѝ я предава и стената от отричане около нея се срутва, като че построена от карти. Мига неудържимо, краката ѝ омекват.

— Помисли за кръвта, течаща в моите вени, в твоите...

Тя крещи.

Вопълът ѝ е протяжен и изпълнен с агония и ехото му се разнася в планината. Млъква едва когато се свлича на колене. Притиска глава в гърдите си. Започва да се тресе. Подгизналите ѝ дрехи се надиплят на гънки около тънката ѝ бледа фигура.

Толкова е различна от момичето, което срещнах в купола. Отишъл си е закачливия блясък в очите ѝ, прямотата, с която ме гледаше, топлината и силата, излъчващи се от бронзовото на цвят тяло. Момчетата постоянно се въртят около нея, а ръцете ѝ като че винаги са праметнати през раменете им, за да ги защитят и насочат. Маниерът, по който се усмихваше със затворени очи и глава, отметната назад, в състояние на чиста наслада. Начинът, по който пееше. Начинът, по който ме целуна. Вярата ѝ, че лоялността е доказателство за обич.

Всички тези качества, които ме привлякоха у нея и караха сърцето ми да тръпне, не представляват нищо повече от странични ефекти на вече изчезнал вирус, резултати от хранителен експеримент, излязъл от контрол.

Вече не виждам никое от тези качества, не и у това съсипано създание с кичурите черна коса, залепнали към хлътнолите бузи и тънката шия, приведена напред сякаш е пречупена. Изцедена от цвят, безмилостно потопена в палитра от живак и сребро.

Трепери; цялата се тресе. На ръба е, тялото ѝ е на път да изпадне в неконтролируеми спазми, а от очите ѝ ще бликнат сълзи. Моята силна и смела Сиси. Най-накрая е на път да се пречупи.

Изведнъж у мен настъпва някаква промяна. Размества се нещо из основи. Заговарям. С внезапна и неудържима нежност.

— Сиси.

Тя вдига поглед към мен. За миг се колебае, все едно не е сигурна дали разчита изражението ми правилно, дали тълкува вярно тона ми. И

в следващия миг газя през водата към нея, обгръщам я с ръце и нежно я вдигам.

Потънали сме в мълчание, само тракащите ни зъби нарушават тишината. После дори този звук заглъхва, когато се притискаме плътно един към друг, за да се топлим. Луната озарява цялото езеро и в него ясно се вижда отражението на покрития със снежна шапка връх. Сега вече е съвсем тихо. Всичко е спокойно. Дори телата ни са спрели да потръпват. Езерото е огледало за безкрайния небосклон над него. Сами сме в целия широк свят.

— А сега какво? — шепне Сиси и устните ѝ се движат, притиснати до моята шия.

Притискам я още по-плътно към себе си.

— Да си вървим у дома — казвам.

У дома.

У дома не са празните къщи, покрай които минаваме, нито стаята, в която съблякохме мокрите си дрехи и застанахме треперещи пред камината. Не е Мисията, която още е пълна с храна, напитки и дрехи.

Домът ни не е и метрополисът. Защото бихме могли да го направим наш дом. Стига да го искахме. Ако желяхеме да се преобразим, би било съвсем лесно. Бихме могли да съберем малко препечена от слънцето разтопила се плът, да я втечим и да сипем от течността в открита рана през нощта, щом вече сме близо до метрополиса. Стига да го искахме.

Но Сиси не го иска.

— Аз съм това, което съм — заявява. Отдръпва се леко да ме погледне в очите. В ирисите ѝ танцуват пламъчета. — Не бих могла да се превърна в онова, което са те, Джийн. Не ме моли за такова нещо. Родила съм се така. На място съм в собственото си тяло.

Кимвам и придърпвам юргана по плътно около раменете ни. Огънят гори буйно. По стените танцуват сенки.

— Ами ти? — пита тя.

Мълча. Не заради колебание или нерешителност. А само защото искам да преживея пълноценно момента, защото усещам, че е на път да започне нещо ново, че вече нищо няма да е същото.

— Излъгаха ни — казвам. — Лъгали са старейшините в Мисията, жителите на селото. В продължение на поколения. Не са допусkali да узнаем истината, защото научехме ли, всички бихме избрали да се преобразим в здрачници. А ако това нещо се е случило, бихме спрели да се възпроизвеждаме. И с единствения начин да се попълват запасите от хепъри би било свършено. Завинаги. — Тонът ми става по-твърд. — Пълнили са нашите глави с лъжи, за да могат да пълнят своите стомаси.

Навеждам се напред и се втрещвам в огъня.

— Убиха всеки, към когото изпитвахме чувства, Дейвид. Епап. И Джейкъб. Погубиха баща ми или човека у него, когото аз познавах и обожавях; този мъж го убиха. Как бих могъл да се превърна в един от тях?

Тя протяга ръка към моята под юргана.

— Гледат на нас като на добитък — продължавам. — Смятат ни за по-нисши от тях, без стойност. Но като се замисля за хората, имали значение за мен, не виждам нещата така. Припомням си Епап, който с такова себеотрицание пожертва себе си, за да ни спаси. Или за Джейкъб, който се хвърли от влака, преди да се е преобразил. Или за теб, Сиси, която се втурна, без да се замислиш, сред милиони като тях за доброто на Дейвид.

В проблесващите ѝ очи проличава мъчителна носталгия. Припомня си момчетата, годините в купола, слънчевата светлина, отминаващите сезони, съвместния им живот. Вечерите им около огъня, песните и смеха. Сълзите.

— Това сме ние — казвам и сега ръцете ми стискат толкова силно нейните, че се боя да не потръпне. Но тя само стиска в отговор. — Хора сме. Живеем с пълна сила. Смеем се, усмихваме се, обичаме, случва се да разбиват сърцата ни. Не си слагаме спирачки. Живеем пълноценен живот. Живеем един за друг. Ако тези черти са странни и принадлежащи на мутанти, така да бъде. Предпочитам ги пред „нормалните“. Избирам тях пред скучното безцветно и себично съществуване, което водят те.

Обръщам се с лице към нея; юрганът се смъква по раменете ни и пада на пода. Хладен въздух обгръща телата ни. Но това е без значение. Разполагаме с достатъчно топлина — тази на двамата заедно. Поемам лицето ѝ в ръце, красивото и волево лице, на което се възхищавам толкова много. Погледът ми се премрежва и аз мигам, за да прогоня сълзите, защото нямам желание нищо да замъглява нейния образ.

И думите, които промълвявам след това, са най-чистите, най-сладките, най-откровените и силни думи, които някога са излизали от устата ми.

— Избирам теб, Сиси. Ти си моят дом.

Изгаряме цялото проклето село. Започваме с постройките, в които са складирани резервоарите с газ и бензин.

След това реакцията е верижна, една дървена сграда се подпалва от съседната, гори лесно като купчина дърва. Докато накрая цялата Мисия не се превръща в голяма клада, чийто огнени езици се издигат със светлеещото небе.

Наблюдаваме от крепостната стена. Огромният огън хвърля ослепителни отблясъци и сенки върху скалистия хребет на планината. Източен вятър набира сила и аз кимам към Сиси. Тя затяга каишите на делтапланера, с който целия предишен ден се е учила да лети. Следвам я, на дръжките от двете ми страни висят раници, пълни с храна и вещи от първа необходимост, колкото успяхме да натъпчем в тях. Отново проверявам джоба си, за да се уверя, че парчето хартия вътре е в безопасност. Открих го вчера в лабораторията сред други листа. Писмо. Нагънато е многократно, написаното е с почерка на баща ми.

Върху нас ваят пепел и жар.

Тя ме поглежда, а очите ѝ блестят. Кожата ѝ сияе.

— Готова съм — изрича.

И двамата сме готови. През последните няколко дни се хранихме, пихме вода и спяхме достатъчно, за да се заредим за дълъг път.

Хвърлям поглед отвъд крепостната стена към сутрешното небе. Взирам се продължително и устремено по начина, по който го е правил баща ми безброй пъти. Мисля си за намереното писмо, сега скътано на сигурно място в джоба ми, парчето хартия е толкова дрипаво, изпомачкано и малко, че със Сиси сме го пропускали в продължение на дни. Не е адресирано до мен, а до непознат за мен човек на име Тобайъс. Но написаното говори лично на мен. Бих предпочел да умра, отколкото да го нараня отново. Думите на баща ми по мой адрес, думи, които никога няма да забравя.

Представям си как баща ми е стоял тук неотдавна, съвсем сам на крепостната стена, един разбит човек. Сигурно очите му са обходили

за последен път линията на дърветата долу, като едновременно се е надявал и боял, че ще зърне как със Сиси се появяваме от гората, оцелели след Лова на хепъри. И вероятно мълчаливо е ронил сълзи на самота, докато се е затичвал, за да полети с делтапланера си на изток.

Колко ли натежало трябва да е било сърцето на баща ми. Пожертвал е всичко: жена си, дъщеря си и сега може би сина си. И всичко това за нищо. Вината, разочарованието, трябвало е да носи всичко това съвсем сам. Успявам да зърна как сърцето му се разбива, докато лети, а късовете политат надолу. Докато накрая не му остава нищо. Виждам го как освобождава каишите. Зървам как тупва на земята. Пред погледа ми е как делтапланерът му, сега без човек на него и много по-лек, се понася в небето като перце. *Бих предпочел да умра, отколкото да го нараня отново.*

— Мислиш за баща си — мълви нежно Сиси.

— Да.

Усмивва се с лека усмивка.

— Може би.

— Може би какво?

— Може нещата да не стоят така, както си мислим. Може да не се е опитвал да ни отпрати, с цел да загинем. Може би...

— Да?

— Може би е желяел да ни даде нов старт. На единственото място, където е знаел, че ще сме свободни. Надалече. Ново начало. — Устремява поглед на изток и когато се обръща да ме погледне отново, от очите ѝ се излъчват готовност и живец. — Да не приемаме най-лошото възможно обяснение — казва и се усмивва, този път широко.

Неотдавна и недалече от мястото, на което стоим в момента, Клеър ми каза нещо за баща ми. Сега си го спомням. В онзи момент наистина не го осмислих, но сега думите ѝ звучат в главата ми. Каза, че след като се върнал в Мисията, баща ми често прелитал цялото разстояние до метрополиса. Правел го е с надеждата за един бегъл поглед. Към мен. *Дори да е трябвало да е отдалече, обясни тя, от много високо в небето.*

С години обикалях улиците на метрополиса, вперил поглед нагоре с надежда, по-скоро детински копнеж, да зърна дистанционно управляван самолет. В очакване на някаква вест от баща ми. Каквото и да е. Но след известно време се отказах с унило сърце. Баща ми обаче

все пак е дошъл. Само че го е сторил твърде късно; по онова време вече рядко излизах през деня, като се изключат периодическите посещения на овощната градина. Прелитал е над празния метрополис по същия начин, по който някога аз бродех из празните улици. Търсел е, но не е намирал. Предадох се твърде рано. А баща ми е дошъл твърде късно. Разминали сме се.

— Ново начало — повтарям. Вглеждам се в окъпания от отблясъците на зората хоризонт. — Да. Ще ми се да вярвам в това.

Тя кима, погледът ѝ е ясен и ведър, а вятърът развява косата ѝ. Проверява за последно ремъците.

— Готов ли си?

Кимвам, а очите ми са навлажнени.

— Да. Сега вече наистина съм готов. — Сърцето ми блъска бясно. После, тъй като съм неспособен да се спра, разкопчавам моите ремъци. Очите на Сиси се разширяват заради приятната изненада, когато доближавам до нея. Целуваме се продължително и страстно, а когато свършваме, усмихваме се един към друг с все още долепени чела.

— На изток — произнася тя.

Кимвам.

— Ще следваме река Неде, докато се доберем от другата страна на планината.

Целуваме се още веднъж, този път по-нежно. И в следващия миг тя тича по крепостната стена, като движи краката си бързо и рязко. Скача от ръба и наблюдавам как умело улавя посоката на вятъра и се издига стабилно нагоре. Понася се на изток, за секунда вдига ръка във въздуха и стяга юмрук.

Усмихвам се. Оглеждам Мисията за последен път. После аз също затичвам по крепостната стена, скачам и политам в небето. Само след няколко минути съм скъсил разстоянието между нас. Ще се движим по този начин. За колко дълго — нямаме представа. Знаем само, че докато вятърът духа в гърбовете ни и делтапланерите ни се държат, ще продължим да летим на изток.

На изток. Към онова място, откъдето изгрява слънцето, показва се над далечния хоризонт и излива водопади от оранжево, червено и алено. И дори да не открием нищо и никого, дори да установим, че река Неде се влива в мистично море, пак ще продължим да летим,

стига вятърът да ни тласка на изток. Ще прелетим неизброими стотици и дори хиляди километри до другия бряг на морето, до другата страна на земята, където никои здрачник дори не би помислил, че може да оцелее. И едва тогава ще се приземим.

И после ще си устроим дом. Ще започнем от нулата. От нас двамата ще възникне цивилизация. Ще имаме деца, те ще имат свои деца и техните деца — свои, докато хората ни не станат по-многобройни от звездите в небето и песъчинките в пустинята. Ще превърнем недостатъците си в предимства. Аномалиите ни ще прераснат в оръжия. Издръжливостта ни на слънчева светлина, вроденият ни инстинкт да изучаваме новото, способността ни да плуваме и да обичаме, интелигентността ни, волята ни за оцеляване, емоциите ни, чувството за лоялност. От всички тези странности ще се родят хора, по-доминиращи от оригиналния вид.

Ще вземем наученото от тях и ще го направим наше. Ще интегрираме технологиите им в развитието на нашата цивилизация, ще ги използваме като катализатори за нашия прогрес. Архитектура, компютри, оръжия, наука, всичко ще бъде вмъкнато на вярното място в наша полза, безпроблемно и неотменно втъкано в нашата история, като че поначало е било наше откритие. Ще вземем речника им, езика им, ще ги направим наши собствени и ще ги накараме да служат на нашите нужди. За да се подиграем с тях, ще дадем същите имена на нациите, континентите и моретата, с които са си служели да ни мамят.

А когато векове по-късно, цяло хилядолетие по-късно, вече сме завладели всяко парче земя на всеки континент и дори моретата, лежащи помежду им, когато населението наброява огромна цифра, ще ги погнем. Ще ги издирим и те няма да представляват нищо за нас. Нищо. Те, с тяхната уязвимост от слънчева светлина и непоносимост към изминаването на дълги разстояния, ще са все така блокирани в същата забутана Пустош. И тогава ще ги премажем. Ще ги премажем. Ще угаснат като свещи, духани от вятъра. Ще ги подгоним под земята, ще ги натикаме в изолирани кътчета на света, където ще се укриват в тъмни пещери, принудени да прекарват дните си в затъмнени килери. Ще им се наложи да се оттеглят в планински укрепления, където ще научат какво е да си сам, да си изолиран, да си странен. Докато не се сведат до незначителни бележки под линия в анализите, дори не на историята, а на фолклора. Всички спомени за тях ще бъдат изтрити, ще

бъдат споменавани в художествената литература, сведени до стереотипи, карикатурно изобразени като бледни самотници.

Пред мен Сиси се носи плавно, завърта леко глава и ми помахва бързо. Аз също помахвам в отговор. Утринната светлина вече струи навсякъде около нас и обагря делтапланерите ни като калейдоскоп от цветовете. Толкова много оттенъци и нюанси, все едно са влетели право в огнената вихрушка на срещнали се дъги.

Разкопчавам якето си и вадя снопче листове. Пускам ги един по един, а после всичките наведнъж. Те пърхат на вятъра като лудешките крила на ранена птица, а множеството полумесеци по тях примигват и проблясват. Понасят се надолу мълчаливо, почти кротко, към реката Неде, където ще потънат и ще изчезнат завинаги.

Мисля си за земята, която ще направим свой дом. Няма да я наречем Земята на мляко и мед, на плодове и слънце. Това е страната на баща ми, а новата ще е на мен и Сиси. Тя ще е обратното на света, който познаваме сега. Взирам се в Неде под нас, тънка като сребърна стрела, сочеща пътя напред. Тя е последното, което ще видя от тази земя.

Името на новия ни дом ще е друго. Обратното на NEDE. EDEN.
Ще го наречем Рай.

Издание:

Автор: Андрю Фукуда

Заглавие: Капанът

Преводач: Надя Баева

Година на превод: 2014

Издание: първо

Издател: Orange Books

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Дедракс

Редактор: Николета Савова

ISBN: 978-619-171-009-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/510>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.